

Erich von Däniken

PROVOCAREA ZEILOR

Editura DOMINO

Erich von Däniken

*cu cartă
mult
15.08.2000.*

K 9 7 4 3
Y L ZEILOR O
7 9 7 W +

PROVOCAREA ZEILOR

traducere de MIHAI C. NICULESCU

EDITURA **DOMINO**

1996

Editor: Ion Dorin Nedelcu
Tehnoredactor: Valentin Luca

Erich von Däniken - *AUSSAAT UND KOSMOS*
Copyright © Econ Verlag GmbH, 1972

© Colecția UFD: Nicolae Constantinescu

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin
Editurii **DOMINO**

Reproducerea integrală sau parțială este interzisă și
va fi pedepsită conform legii.

Adresa editurii:
Str. Unirii, nr. 34, Complex Pavcom
0200, Târgoviște, județul Dâmbovița
Telefax 045/213706

ISBN 973 - 97387 -9-6

CUPRINS

I. AURUL ZEILOR	7
II. LUPTELE ZEILOR	59
III. URMELE ZEILOR ÎN CHINA	83
IV. <i>INTERLUMEA</i>	107
V. PE URMELE INDIENILOR	141
VI. LUCRURI CIUDATE ȘI IDEI NOI	167
VII. SĂ TERMINĂM CU MITUL LUI DUMNEZEU	201

I

AURUL ZEILOR

Eu cred că asta e cea mai smintită poveste a secolului. Am văzut cu ochii mei incredibilul și am fotografiat neverosimilul. Nu e vorba de un vis găunos, de o halucinație, ci de o realitate tangibilă - continentul sud-american este străbătut de o gigantică rețea de galerii, de un adevărat labirint lung de câteva mii de kilometri, săpat adânc în pământ. Câteva sute de kilometri dintre aceste tuneluri au fost explorate și măsurate, mai ales în Peru și în Ecuador.

La 21 iulie 1969, un argentinian pe nume Juan Moricz întocmea la maestrul Gustavo Falconi, notar din Guayaquil, un act autentic care îl desemna autorităților țării sale și posterității drept descoperitorul rețelei subterane, și asta pe baza mărturiilor scrise depuse de concetățenii lui Moricz, informații despre aceste cercetări. Iată câteva extrase din acest document:

Juan Moricz, cetățean argentinian, născut în Ungaria, pașaportul nr. 4 361 689... Am făcut descoperiri de un mare interes cultural și istoric în estul provinciei Morona-Santiago, pe teritoriul ecuadorian.

Erich von Däniken

Este vorba în principal de plăci de metal gravate cu profeții istorice care se referă la o civilizație dispărută, a cărei existență nu a fost bănuită de nimeni până acum din lipsa dovezilor. Obiectele respective provin din galerii diferite și sunt foarte deosebite.

Împrejurările în care am făcut aceste descoperiri merită să fie amintite...

În calitatea mea de etnolog, studiam atunci anumite aspecte ale folclorului și limbajului triburilor din Ecuador...

În linii mari, aceste obiecte pot fi împărțite în două categorii:

1. Obiecte din piatră și din metal de toate mărimile și de toate culorile.

2. Plăci de metal (foi) acoperite cu semne gravate. În realitate este vorba de o adevărată bibliotecă metalică care se prezintă ca un fel de compendiu al istoriei omenirii. Este vorba de originea omului pe Pământ și de percepțele unei civilizații dispărute.

Conform cu articolul 665 din Codul Civil, sunt în mod legal proprietarul obiectelor pe care le-am descoperit. Dar pentru că este vorba de obiecte care au un interes inestimabil din punct de vedere al istoriei civilizațiilor, iar terenul pe care au fost găsite nu-mi aparține, este bine să ne referim la articolul 666, conform căruia comorile pe care le-am descoperit

PROVOCAREA ZEILOR

rămân proprietatea mea personală, dar sunt totuși sub controlul statului.

Drept pentru care am onoarea să o rog pe Excelența Sa, domnul președinte al republicii, să binevoiască a numi o comisie de anchetă care să-mi poată verifica declarațiile și să aprecieze valoarea descoperirilor mele...

Mă angajez să informez comisia respectivă despre poziția geografică exactă a tunelurilor subterane explorate de mine până în prezent și să-i pun la dispoziție obiectele pe care le-am găsit în cursul acestor explorări...

Pe când făcea cercetări pe teren în domeniile specialității sale - cercetări facilitate de sprijinul amical al unui grup de indieni peruvieni care îi serveau drept interpreți și conciliatori pe lângă confrății lor bănuitori - Juan Moricz a dat din întâmplare peste o intrare care ducea la o rețea de galerii subterane. Prudent de felul său, circumspect așa cum se cuvine să fie un om de știință, Moricz nu a spus nimic vreme de trei ani. A așteptat să exploreze mulți kilometri de tuneluri și să strângă o colecție importantă de obiecte remarcabile, și abia după aceea s-a hotărât să ceară audiență la președintele Velasco Ibarra. Dar conducătorul acestei țări, unde președinții nu au decât foarte rar ocazia să-și exercite mandatul până la capăt, avea treburi mult mai arzătoare, și nu

Erich von Däniken

avea timp pentru un original dornic să-l informeze despre o descoperire nemaipomenită. Funcționarii de la palat l-au asigurat pe arheolog de interesul pe care președintele îl va arăta cu siguranță față de expunerea sa... când va avea răgazul. Sigur, președintele îl primea, dar trebuia să mai aibă răbdare câteva luni...

Moricz a așteptat zadarnic un an de zile, în ciuda cererilor sale repetate. De aceea s-a hotărât să abandoneze acest proiect și să-și continue singur cercetările subterane.

L-am întâlnit pentru prima dată pe Juan Moricz la 4 martie 1972.

Avocatul lui Moricz din Guayaquil, maestrul Matheus Pena, l-a căutat pe arheolog la cererea mea. A trimis telegrame vreme de două zile pentru a intra în legătură cu clientul său. Una dintre telegrame i-a ajuns în cele din urmă și a telefonat la biroul avocatului, transmițând că era de acord să ne întâlnim.

În seara de 4 martie am dat ochii cu el. Un bărbat de aproximativ patruzeci și cinci de ani, slăbuț, cu părul cărunț, genul de om care nu-și descleștează buzele dacă nu-l forțezi cu tot felul de indiscreții. Pe scurt, perfecțiunea în arta de a păstra tăcerea. L-am asaltat cu o ploaie de întrebări, ceea ce a avut darul să-i descrețească fruntea. Încetul cu încetul, am reușit să-l fac să vorbească despre galeriile și sălile subterane. Mi le-a descris cu multă precizie și cu grija evidentă pentru detaliul evocator.

PROVOCAREA ZEILOR

- Nu pot să cred așa ceva! am exclamat eu.
- Și totuși e adevărat! a intervenit maestrul Pena.

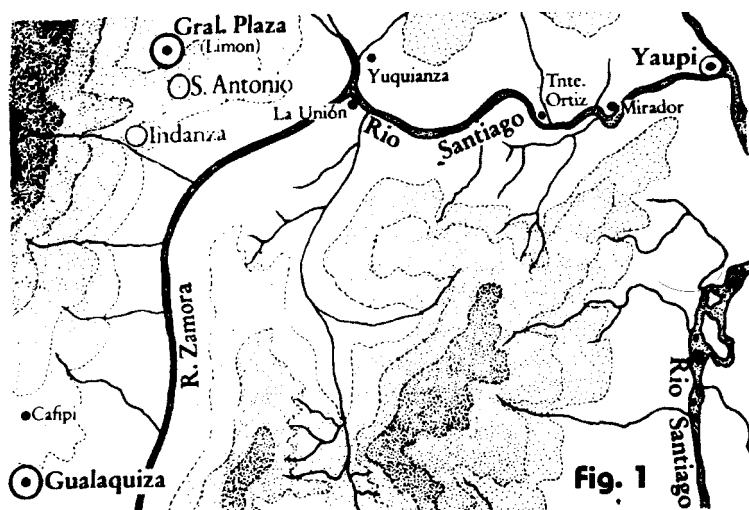
Am putut să mă conving cu propriii mei ochi!

Moricz m-a invitat să-i vizitez galeriile.

Moricz, tovarășul meu de drum Franz Seiner și eu însumi am plecat cu un jeep Toyota, conducând pe rând pentru a ajunge mai repede. Traseul avea să dureze douăzeci și patru de ore. Când am ajuns, am tras un somn bun de care toți aveam mare nevoie. Aventura noastră a început devreme în zori, înainte de instalarea căldurii.

Și ce aventură!

Ne aflăm în provincia Morona-Santiago, într-un triunghi ale cărui vârfuri sunt formate de Gualaquiza-San Antonio-Yaupi (fig.1). Acolo, în inima acelu

Erich von Däniken

teritoriu populat de indieni prea puțin ospitalieri, se situează intrarea labirintului - o deschizătură mare ca o ușă de șură tăiată în piatră. Lumina scade cu fiecare pas, ultimele raze de lumină dispar și suntem învăluiți de întuneric. Păsări trec pe deasupra capetelor noastre într-un zbor dezordonat. Aprindem lanternele. În fața noastră, o gaură deschisă care duce în jos. Prin acest canal ajungem la o platformă situată la o adâncime de optzeci de metri, și asta cu ajutorul unei frânghii montată la un scripete. Acest prim traseu la verticală este urmat de altele două, fiecare de optzeci de metri. Astfel începe explorarea unei lumi milenare, creată în întregime în timpurile vechi, de o rasă uitată.

Pentru că se vede clar că nu e vorba de cavități naturale. Culoarele cotesc în unghi drept, sunt când late, când mai înguste, dar pereții sunt peste tot netezi, de parcă ar fi fost lustruiți. Tavanele sunt perfect plane și ai crede că sunt date cu un fel de lac. Totul te duce cu gândul cât se poate de natural la o rețea de adăposturi antiaeriene - dar situate la o adâncime de două sute patruzeci de metri!

În timp ce batem ușor în plafon și în pereți, izbucnesc într-un hohot de râs irezistibil și ecoul lui se aude din galeriile învecinate. Moricz își îndreaptă lanterna spre mine.

- Ce te-a apucat! Ai rău de adâncime?

- Nici vorbă. Mă gândeam la arheologii care nu vor rata ocazia să ne explice cum au putut fi săpate

PROVOCAREA ZEILOR

acele galerii cu ajutorul unor instrumente primitive din piatră.

După spusele lui Moricz, existau sute de kilometri de galerii ca aceasta în subsolul peruvian și ecuadorian.

- Aici facem la dreapta! a strigat Moricz.

Ne aflăm la intrarea într-o sală mare, având cu aproximație dimensiunile unui hangar pentru un avion cu reacție. Îmi spun că poate să fie vorba de o sală de distribuție sau de un depozit de materiale. Mai multe scări urcă în direcții diferite. Consult busola. E moartă. O scutur, dar acul nu se mișcă. Moricz, care se uită la mine de câteva clipe, îmi explică:

- Aici instrumentul ăsta nu servește la nimic. Există radiații care fac imposibilă orice orientare cu ajutorul busolei. Nu știu ce fel de radiații. E un domeniu cu care nu sunt familiarizat. Fizicienii vor trebui să studieze fenomenul la fața locului.

La intrarea pe o galerie laterală stă întins un schelet de om. Este în întregime acoperit cu o peliculă fină de aur.

Moricz ne cere să stingem lanternele și să-l urmărim. Nu se aude nici un zgomot. Numai răsuflările noastre în întuneric și un foșnet vag de aripi. Peste tot sunt prezente păsări pe care nu le putem vedea. Ca să zic așa, fac parte din decor.

- Lumină! exclamă Moricz.

Erich von Däniken

Rămânem încremeniți de stupoare în mijlocul sălii acum perfect luminate. E vorba de un fel de hol cu proporții maiestuoase, de o frumusețe strivitoare. Aflu că are 140 X 150 m și mă gândesc imediat la Piramida Lunii de la Teotihuacan, ale cărei dimensiuni sunt foarte apropiate de acestea. Dar și în cazul piramidei, ca și aici, nu se știe nimic despre construcții și tehnicile care le-au permis să realizeze aceste lucrări colosale.

În centrul sălii se află o masă.

E chiar o masă?

Desigur, dacă ne luăm după cele șapte scaune din jurul ei.

Dar chiar sunt scaune?

Să admitem să sunt scaune.

Sunt din piatră?

Nu, nu au răceala pietrei.

Din lemn?

Cu siguranță că nu. Dacă ar fi fost din lemn, acum n-ar mai fi stat în picioare!

Prin urmare, sunt din metal?

Nu cred. La pipăit seamănă cu un material sintetic, dar tare și greu ca oțelul.

În spatele scaunelor se afla o mulțime de figurine reprezentând tot felul de animale: saurieni, elefanți, lei, jaguari, cămile, urși, maimuțe, bizoni, lupi dar și șopârle, melci și raci. Aceste animale, ce par a fi fost turnate în tipare, stau alături unele de altele cât

PROVOCAREA ZEILOR

se poate de liber. Nu sunt rânduite pe cupluri, așa cum ni le arată reprezentările arcei lui Noe, nu s-a făcut nici un fel de clasificare pe specii și genuri cum ar vrea zoologul și nu s-a sinchisit nimeni să respecte vreun criteriu ierarhic ilustrând evoluția naturală.

Este o grădină zoologică complet smintită iar animalele ei sunt din aur pur.

Tot în această sală se află și comoara comorilor, și anume biblioteca metalică la care se face aluzie în actul notarial. Nu pot să-mi închipui deloc cum putea să arate.

Chiar în fața grădinii zoologice, în spatele mesei, retrasă mult spre stânga, se află faimoasa bibliotecă. E vorba de plăci și foi metalice foarte fine al căror format este în general de 96/48 cm. Nu-mi dau seama despre ce fel de metal poate fi vorba, dar plăcile foarte fine ca și plăcile mai groase stau în picioare, pe muchie, înghesuie unele lângă altele, ca niște broșuri gigantice.

Fiecare placă este acoperită de semne regulate, executate parcă de o mașină, și are un fel de diblu. Moricz nu a reușit să numere foile acestei biblioteci ciudate, dar e sigur că numărul lor se ridică la câteva mii.

Dacă fondatorii acestei biblioteci dispuneau de un utilaj pentru a putea tăia „pe măsură” o cantitate atât de mare de foi de metal, trebuie să fim convinși că s-au servit de caractere grafice pentru a transmite

Erich von Däniken

oamenilor din viitor un mesaj pe care îl considerau important. Biblioteca metalică fusese concepută și realizată ca să dureze - mesajul trebuia să supraviețuiască fără probleme uzurii mileniilor, să rămână perfect lizibil...

Rămâne de văzut dacă lumea contemporană este cu adevărat dispusă să pătrundă în secretele intime ale unui trecut îndepărtat.

Ar exista riscul dezvăluirii unor adevăruri susceptibile să răstoarne radical toată această frumoasă ordine a problemelor pe care o vedem desfășurându-se în jurul nostru!

Biserica - indiferent de felul ei - s-ar putea teme că aceste descoperiri vor transforma credința în creație în cunoașterea creației.

Cui i-ar plăcea să cadă din înaltul edificiului la a cărui înălțare a contribuit în mod direct?

Pereții sălilor și galeriilor subterane sunt goale. Aici nu sunt picturi murale, așa cum se poate vedea în mormintele subterane din Valea Regilor, nu departe de Luxor; și nici motive dintre acelea în relief care pot fi întâlnite în multe dintre grottele preistorice din lume. În schimb, dai tot timpul peste statuete din piatră.

Moricz are o amuletă din piatră de doisprezece centimetri pe șase. Văzută din față, amuleta reprezintă un personaj gravat în piatră. Respectivul are un corp hexagonal, un cap rotund și ține în mâna dreaptă luna,

PROVOCAREA ZEILOR

iar în stânga soarele. Dar lucrul cel mai uimitor este că personajul stă solid cu picioarele pe un pământ rotund!

Să însemne asta că îndepărtații noștri strămoși - sau cel puțin unii dintre ei - în acea epocă îndepărtată în care au fost gravate în piatră siluete primitive, știau deja că trăiau pe o sferă?

Văzută din spate, amuleta reprezintă o semilună și un soare strălucitor. După părerea mea, amuleta de piatră ar dovedi că labirintul subteran unde a fost găsită exista deja în cursul paleoliticului mijlociu (9000 - 4000 î.e.n.).

Pe o dală lată de 29 cm și lungă de 53 cm este gravat un animal care ar putea să fie un dinozaur.

Acești giganți primitivi se deplasau ajutându-se în principal de labele din spate, care erau mai lungi. Caracterul colosal al creaturii reprezentate se păstrează cât se poate de clar în ciuda racursiului viguros, iar labele cu trei degete constituie un element în plus în sprijinul ipotezei mele. Or, dacă ipoteza mea este exactă, dacă este vorba într-adevăr de un dinozaur, atunci treaba se încurcă și mai mult. Existența acestor reptile datează din epoca formării actualelor continente, cam cu vreo 235 de milioane de ani în urmă.

Ce ființă omenească a văzut vreodată un saurian viu?

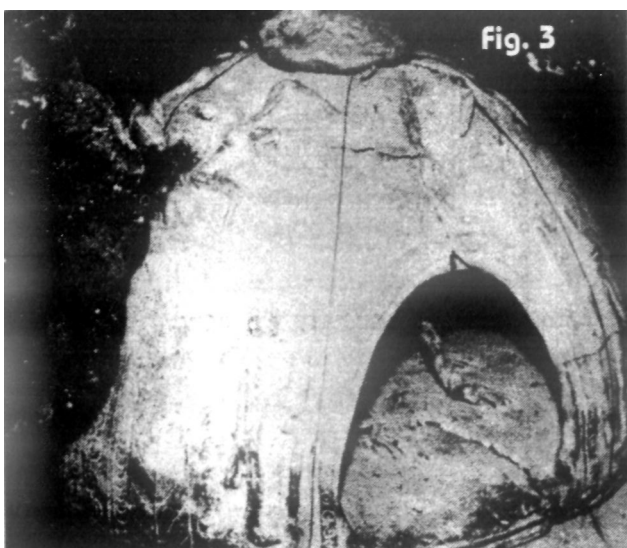
În fața mea văd scheletul unui om sculptat în piatră (fig.2). Număr zece perechi de coaste. De unde

avea sculptorul astfel de cunoștințe anatomice? Disecase cadavre pentru a-i servi drept model? Sau se cunoșteau radiațiile?

Sigur că nu! Toată lumea știe că Wilhelm Conrad Rontgen a „descoperit” razele X în 1895!

Într-o sală pătrată, Moricz îmi arată o cupolă (fig.3). Niște personaje întunecate la față, purtând pe cap un fel de coifuri ascuțite,

PROVOCAREA ZEILOR

par că fac de pază de jur-împrejurul cupolei. Fiecare dintre ei are în mână un obiect lung și subțire care ar putea fi o sabie. Niște siluete zburătoare planează pe pereții cupolei, în apropiere de vârf. Mi-am îndreptat lanterna spre intrarea în ogivă și am descoperit un schelet ghemuit. Nu zăbovesc prea mult.

Ceea ce mă miră cel mai mult, ceea ce-mi reține atenția, este acest dom, este acest model de edificiu construit în formă de cupolă. Prima cupolă veche a fost găsită de Heinrich Schliemann în timpul săpăturilor arheologice de la Mycene, în nord-estul Peloponesului, între 1874 și 1876. Cupola scoasă la iveală în timpul săpăturilor ar data din secolul al XIV-lea î.e.n. și ar fi opera constructorilor aheeni.

Pe un soclu de piatră stă un personaj - ai zice un clown - cu un nas mare (fig.4), pe cap cu o cască care îi acoperă în parte ure-

Erich von Däniken

chile. Lobii urechilor sunt prevăzuți cu niște brelocuri care seamănă uluitor cu receptoarele cu care sunt prevăzute telefoanele noastre. Potrivită pe peretele frontal al căștii, o capsulă cu un diametru de cinci centimetri și o grosime de un centimetru, are pe toată circumferința găuri prevăzute, se pare, pentru a primi fișe de contact. Personajul poartă la gât un lanț. La capătul lui se află altă capsulă rotundă, și ea prevăzută cu găuri, care seamănă cu selectorul cu cifre al telefoanelor. Îmbrăcămintea acestui gnom sculptat este și ea remarcabilă. Numeroase detalii - până la mânușile destinate să apere epiderma de contacte periculoase - te duc cu gândul la costumele spațiale ale astronautilor de azi.

Fig. 5

Probabil că nu aş fi acordat o atenție deosebită acestei statuete de mamă înaripată, între brațele căreia se vede apărând un copilăș, dacă nu aş fi văzut o statueta absolut identică - din argilă însă - la muzeul american din Madrid (fig.5).

Și s-ar mai putea vorbi, printre alte minunății, despre două

PROVOCAREA ZEILOR

sculpturi înalte de doi metri, reprezentând o creatură cu trei capete și alta cu șase capete; despre dale triunghiulare acoperite cu semne grafice; despre zaruri din piatră purtând pe cele șase fețe figuri geometrice; despre o piatră plată, lungă de 114 cm și lată de 24 cm, rotunjită în formă de bumerang, acoperită de numeroase stele gravate...

Nimeni nu știe cine a construit aceste galerii și săli subterane. Nimeni nu știe cine au fost sculptorii care au tăiat în piatră personaje atât de enigmatice, forme atât de ambigue. Dar mi se pare foarte posibil ca respectivii constructori ai subteranelor să nu fie unii și aceiași cu sculptorii. Galeria și sălile, foarte austere, goale, contrastează cu stilul destul de încărcat al statuetelor. Parcă ai sentimentul că obiectele îngărmădite în săli nu se află la locul lor. Dar poate că acești constructori au arătat opera anumitor privilegiați și poate că aceștia au sculptat în piatră ceea ce văzuseră și auziseră, îngărmădindu-și treptat operele în aceste subterane...

Deocamdată, accesul la aceste comori, aflate la mare adâncime și care pot să ne dezvăluie atâtea lucruri despre trecutul omului, este cunoscut doar de câteva persoane. Mai trebuie să amintim că indienii păstrează cu mare sfințenie secretul și probabil că nu

ar vedea cu ochi buni niște străini dând târcoale intrării labirintului, ei fiind într-un fel paznicii lui vigilenți. Cunoscându-l de multă vreme pe șeful tribului și pe alți trei bărbați care au avut câteva contacte ocazionale cu lumea modernă, Moricz a obținut încrederea indienilor.

O dată pe an, la 2 martie, adică în pragul primăverii, șeful tribului coboară până la prima platformă unde face rugăciuni, respectând astfel un ritual imemorial. Pe cei doi obraji, șeful poartă atunci aceleași simboluri ca cele care sunt gravate în stânca de la intrarea labirintului.

Paznicii subteranei sculptează și azi în lemn statuete care reprezintă „oamenii cu nasuri lungi“ (măști de gaze?) și vorbesc între ei - după cum a putut constata Moricz - despre isprăvile senzaționale ale „creaturilor zburătoare“ care au coborât pe vremuri din cer. Indienii nu ar risca pentru nimic în lume să se aventureze cu cineva în adâncuri. Ei cred că sunt bântuite de spirite.

Moricz mi-a interzis de mai multe ori să fac fotografii în timpul excursiei noastre subterane. Totdeauna găsea alt pretext pentru a mă convinge să nu folosesc aparatul. Odată a invocat radiațiile misterioase care, oricum, tot ar fi făcut negativele inutilizabile. Altă dată a pretins că flash-ul ar dăuna bibliotecii metalice, proiectând asupra ei o lumină orbitoare.

PROVOCAREA ZEILOR

La început am considerat atitudinea lui Moricz cel puțin ciudată. După câteva ore petrecute în adâncurile întunecoase, am început să întrevăd mai bine motivele prudenței de care dădea dovadă. Ai sentimentul că ești supravegheat de divinități care stau la pândă, ai impresia că ai intrat într-un cerc magic unde cea mai mică mișcare greșită riscă să declanșeze catastrofa. Ieșirile se vor astupa brusc? Flash-ul va declanșa tirul unei raze distrugătoare? Vom mai vedea lumina zilei? Întrebări prostești dar insistente pe care și le pun cei care vor să meargă până la capătul lucrurilor. Dar este de ajuns să fi coborât măcar o dată în adâncurile unei prăpăstii ca să ai o vagă noțiune despre gândurile și senzațiile aberante care te asaltează atunci când lumina zilei a dispărut de multă vreme, iar întunericul se face cu fiecare pas tot mai adânc.

La un moment dat am zărit, nu departe de mine, un stâlp de aur. Am vrut să fac o fotografie, dar Moricz mi-a spus că pentru o bună fotografiere trebuiau mișcate din loc niște blocuri de piatră, care ar fi făcut zgomot și ar fi putut provoca o surpare. Văzând aerul meu contrariat, Moricz a început să râdă și mi-a spus:

- Nu face mutra asta, în zilele următoare vei avea destul aur de fotografiat! În cantitate mai mică, dar piese interesante!

Pe moment nu am înțeles la ce făcea aluzie Moricz.

Azi știu că cel mai mare tezaur scos din măruntaiele acestui labirint subteran nu figurează în vitrinele unor muzee sud-americeane, unde ne-am putea aștepta să le găsim. Pentru a-l admira trebuie să te duci în curtea din spate a bisericii săracilor, Măria Auxiliadora, la Guenca, în Ecuador.

Biserica respectivă este un loc de pelerinaj situat la o altitudine de două mii cinci sute de metri. Părintele Carlo Crespi (fig.6), care strânge piesele acestei colecții inestimabile, trăiește la Cuenca de patruzeci și cinci de ani. Totdeauna a întreținut legături strânse de prietenie cu indienii, iar aceștia îi

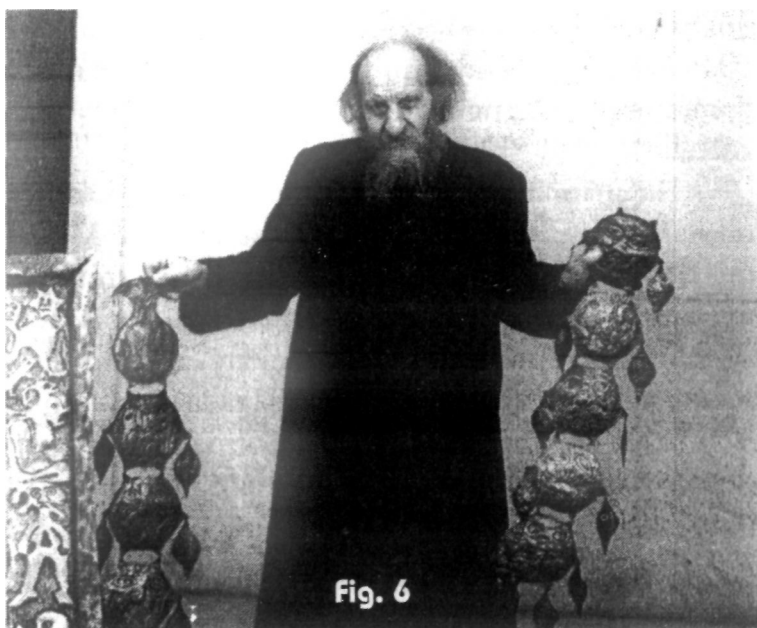

Fig. 7

aduc în mod regulat în dar, de vreo zece ani, obiectele din aur și argint care formează astăzi importanta lui colecție.

Doi indieni, care par că se ocupă cu treburile domestice ale reveren-dului, scot afară obiectele și am astfel ocazia să fotografiez un eșantion dintre minunile care se îngrămădesc în tenebrele subteranelor.

Piesa cea mai frumoasă este o stelă înaltă de 52 cm, lată de 14 cm și groasă de 4 cm (fig.7). Stela este împărțită în cincizeci și șase de pătrate, fiecare reprezentând un caracter grafic diferit. Sunt exact aceleași caractere folosite pe plăcile și foile bibliotecii metalice. Creatorul acelei stele dispunea deci de un cod (alfabet?) de cincizeci

Erich von Däniken

și șase de litere sau simboluri care formau o scriere. Faptul este cu atât mai demn de subliniat, cu cât până acum s-a afirmat că civilizațiile sud-americane nu cunoșteau scrieri de tip fonetic.

- Ai văzut-o pe doamna asta? mă întreabă Moricz.

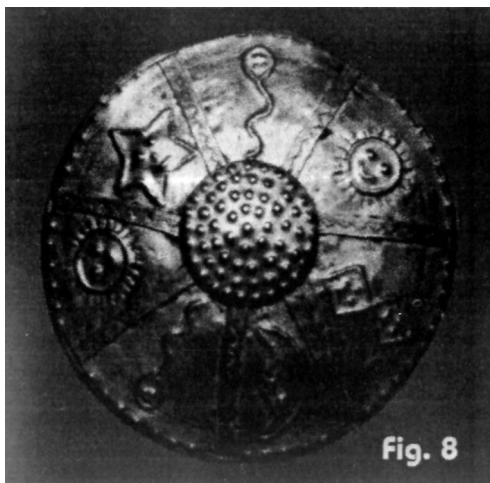
E vorba de o statueta din aur masiv, înaltă de 32 cm. Are capul format din două triunghiuri suprapuse, unul sprijinindu-se pe baza celuilalt și celălalt pe vârful. Creatura este prevăzută cu aripi. Din urechile ei ies niște cabluri răsucite, și cu siguranță că nu e vorba de un element de podoabă, acesta fiind prezent sub forma unor cercei fixați la lobul găurit al urechilor.

La urma urmelor, frumoasa are proporții viguroase, sâni bine formați și se ține temeinic pe picioarele depărtate.

Nu are brațe, în schimb poartă niște pantaloni care îi vin foarte bine. Deasupra capului frumoasei planează o sferă. Acestui detaliu îi putem adăuga motivul înstelat gravat de lângă coatele ei și ne aflăm în fața unor aluzii foarte enigmatice. Stea dintr-o epocă îndepărtată? Amazoană provenind dintr-o altă lume?

Disc din aur cu un diametru de șaizeci de centimetri (fig. 8).

Nu poate fi vorba de un scut, și totuși acesta este calificativul pe care arheologia îl atribuie cu cea mai mare ușurință acestui obiect. Totuși, după părerea

mea este mult prea greu iar spațele discului, complet neted, nu prezintă nici mâner, nici urmă de mâner. Eu cred că acest disc e mai curând un obiect decorativ. Pe el se află înscris un mesaj pe care va

trebui să învățăm a-l citi. Pe fața discului se văd două ființe care te duc cu gândul la niște mormoloci, doi sori zâmbitori, secera lunii, o stea mare, două fețe omenești stilizate de formă triunghiulară. În centru se află puncte care contribuie în mod armonios la echilibrul ansamblului, dar care cu siguranță că au o semnificație, o funcție care trece dincolo de simplele considerații estetice.

Părintele Crespi trârăște o placă grea de aur în apropierea obiectivului meu.

- Iată, tânărul meu prieten! Iată ceva care te va interesa. O piesă care datează dinainte de Potop...

Piesa reprezintă trei chipuri în fața unui panou plin cu semne. Mă privesc trei perechi de ochi identici. Unul dintre personaje arată cu brațul întins spre o sferă. Personajul din dreapta are pe el un

combinezon cusut în părți și poartă cu mândrie pe cap o stea cu trei brațe. Deasupra panoului planează două corpuri sferice. Dar ce sunt acel panou și acele semne? S-ar zice că e alfabetul morse, puncte, linii scurte și lungi. Dacă te uiți mai cu atenție, îți vine în minte ideea unui tablou de bord, a unui panou de comenzi.

Și să nu uităm, așa cum spune și repetă reverendul-arheolog, că toate astea au loc înainte de Potop.

Aurul e în stare să te amețească în curtea din spate a bisericii Maria Auxiliadora, dar pe mine mă amețea cu totul altceva. Sute de plăci reprezentând stele, sori, semilune și... șerpi care completau panoplia simbolurilor referitoare la navigația spațială!

Basorelief din aur cu piramidă (fig. 9).

Pe pereții piramidei se cațără doi șerpi. Se mai pot vedea doi sori, două ființe ciudate, venite parcă din altă lume, două cervide și cercuri al căror centru e marcat cu un punct.

Să indice oare aceste cercuri numărul astronauților îngropați în piramide?

O altă placă de aur care reprezintă o piramidă (fig.10).

Doi jaguari, simbolul vitezei, urcă spre vârful ei. La baza piramidei se văd niște simboluri grafice, iar la stânga și la dreapta elefanți, un animal care trăia în America de Sud în urmă cu douăsprezece mii de ani, adică într-o vreme când acolo nu exista nici urmă

de civilizație. Iar șerpii sunt de data asta în locul care le revine de drept: în cer!

În mitologia Creației, șarpele și dragonul ocupă un loc ales. Acest lucru a fost subliniat de nenumărate ori. În cartea sa intitulată „Enigmele Creației“, Irene Săngerbrecht, inginer în industria aeronautică și spațială, pune în această privință următoarea întrebare:

„Cum se face că motivul dragonului revine atât de frecvent în reprezentările figurative și în mitologiile unor popoare atât de diferite din vechime precum chinezii, indienii, babilonienii, egiptenii, evreii, germanii, mayașii?“

În răspunsul pe care-l dă, doamna Sängerbredt lasă să se înțeleagă că dragonii și șerpii sunt niște simboluri aflate în legătură directă cu Creația și cu Spațiul.

În „Stăpânii lumii“, Robert Charroux arată că scrierile vechi sunt pline de povești în care e vorba de șerpi luminoși plutind în spațiu. Tot el ne spune că fenicienii și egiptenii considerau șerpii și dragonii divinități și că șarpele era plasat sub semnul focului, pentru că i se atribuia acestei creaturi puterea de a atinge viteze prodigioase doar cu ajutorul răsuflării sale.

Charroux îl citează în această privință pe Areios din Herakleopolis care spune:

PROVOCAREA ZEILOR

Prima și cea mai înaltă dintre divinități este șarpele cu cap de vultur. Când deschide ochii, lumina se împrășteie peste tot pământul; când închide ochii, totul e doar întuneric.

Istoriograful Sanchuaniaton, care a trăit în anul 1250 î.e.n. la Beirut, a compus texte în care e vorba de istoria și mitologia fenicienilor. Charroux citează pasajul următor:

Prima și cea mai înaltă dintre divinități este șarpele cu cap de uliu. Când deschide ochii, întreg pământul este indundat de lumină; când închide ochii, urmează domnia tenebrelor.

Iată deci niște șerpi care se comportă în mod neobișnuit! A văzut cineva vreodată un șarpe înaintând altfel decât târându-se?

Și ce caută aceste descrieri insistente de șerpi în toate relatările legate de Creație?

Pentru a-i înțelege cât de cât pe strămoșii noștri, ar trebui să încercăm să vedem lucrurile din punctul lor de vedere.

Dacă îndepărtații noștri strămoși vedeau pe cer zborul unei păsări puțin obișnuite, ei o descriau ca o pasăre, cu limbajul lor. Dar cum ar fi putut înfățișa un lucru necunoscut, o apariție inedită, o realitate pe care nici un cuvânt, nici un concept nu putea atunci

să le exprime? Astronauții străini nu au aterizat neapărat cu blândețe când și-au făcut apariția prima dată. Poate că unii spectatori au fost arși de suflul incandescent al vreunui reactor. Sau poate că au fost carbonizați de flacăra care însoțește aprinderea. Cum putea martorul nostru ocular să descrie un astfel de incident? Cum avea să descrie acel monstru cu strălucire metalică, care făcea un zgomot atât de mare și scotea flăcări când ateriza și când își lua zborul?

În acest scop, martorul va folosi concepte curențe. Va vorbi de ceva „ca un dragon“ sau „ca o pasăre mare și strălucitoare“ sau „ca un șarpe înaripat care scuipă foc“. Puternic impresionați de acest spectacol, tații vor vorbi fiilor lor și fiii propriilor lor copii despre aceste apariții cumplite ale unor dragoni și șerpi pe cer, iar amintirea lor se va transmite astfel vreme de secole, vreme de milenii. Treptat, relatarea faptelor va pierde în claritate, dragonul va fi puțin eclipsat în avantajul șarpelui zburător și acesta își va asigura locul preponderent în poveștile și reprezentările mitologice.

Obiectele din labirintul subteran vizitat împreună cu Moricz și discurile de aur ale părintelui Crespi prezintă nenumărate reprezentări de șerpi târându-se spre vârful unei piramide, zburând în aer și lăsând în urma lor o dâră de foc, așezați pe capul unor divinități. Aici, ca și în alte mitologii, nu vom

întâlni un șarpe obișnuit, adică târându-se în iarbă, înfășurându-se în jurul unui copac, înghițind un șoarece.

Dragonul și mai ales șarpele sunt reprezentările figurative ale unor apariții cosmice.

Ce cred despre asta arheologii?

Pentru unii, șarpele este simbolul nemuririi. De ce? Pentru că - spun ei - strămoșii noștri observaseră că șarpele avea capacitatea de a-și schimba pielea. Dar dacă erau atât de perspicace, probabil că remarcaseră și faptul că reptilele sunt totuși niște creaturi muritoare.

Pentru alții, șarpele exprimă agilitatea, suplețea, ușurința. Mie mi se pare că pasărea sau fluturele îndeplinesc mai bine aceste condiții decât această reptilă nenorocită, destul de vitregită de natură!

Pentru alții, șarpele este simbolul fecundității și asta ar explica pentru ce popoarele din vechime îl considerau sacru și îl venerau. Eu însă vreau să atrag atenția că șarpele a fost dintotdeauna și un animal care inspiră teamă. Și mi se pare cel puțin paradoxal să se vadă în el un simbol al fecundității, chiar al instinctului genezic!

Se spune deseori că locuitorii pădurilor se temeau tare mult de șarpe și această teamă i-ar fi făcut treptat să vadă în el o divinitate. Dar de ce să te temi mai curând de șarpe decât de jaguar, de urs sau de leu, care sunt mult mai periculoși?

Moise (1/3) dă o interpretare care situează problema în adevărata sa perspectivă. După el, șarpele este mesagerul nenorocirii, cam ca în mitologia germanică, unde „Midgard“, acel „spațiu“ dintre pământ și cer, este parcurs de șerpi întruchipând pericolul și puterile malefice. Mărturiile preistorice se confirmă în diferite privințe:

- Șerpii (și dragonii) au legătură cu Creația.
- Șerpii (și dragonii) au legătură cu stelele.
- Șarpele are facultatea de a zbura.
- Șarpele are o răsuflare fetidă și fierbinte.

La părintele Crespi, numeroase plăci de aur sunt clasificate pe motive, fiecare motiv formând o grămadă diferită. O grămadă importantă este și cea a plăcilor care reprezintă piramide. Am examinat cu grijă patruzeci. Reprezentările de piramide au patru puncte comune:

- Totdeauna există unul sau mai mulți sori suspendați deasupra unei piramide.
- Totdeauna există șerpi în apropiere sau pe piramidă.
- Totdeauna există reprezentări de diferite animale.
- Pe toate reprezentările de piramide se întâlnește un număr mai mare sau mai mic de

cercuri identice cu un punct în centru. Pe fiecare placă am numărat cel puțin șapte și cel mult șaptezeci și opt.

Nu numai la Cuenca, pe obiectele reverendului Crespi și pe plăcile care se îngrămădesc în sălile subterane, se poate întâlni acest motiv. Punctul înconjurat de un cerc se găsește practic în toate așezările preistorice, pe toate frescele din grote, gravat în piatră și în metal.

Acest motiv al cercului cu centrul marcat printr-un punct este considerat în general o figurare simbolică a soarelui. Am unele îndoieli în privința acestei interpretări. Se întâmplă foarte frecvent ca motivul punctului înconjurat de un cerc să se învecineze cu unul sau mai mulți sori zâmbitori, radiind din plin. Dar în cazul ăsta ce înseamnă cercurile? Să indice numărul astronauților sau al navelor zărite pe firmament? Să indice - plasate pe marginea sau în interiorul figurilor piramidale, numărul de zei străini care au fost îngropați acolo? În orice caz, sunt convins că reprezintă un număr „de ceva“.

Se va înțelege mai bine ce vreau să spun dacă avem în vedere, de exemplu, un zeu pictat (fig.11), descoperit la Kimberley Ranges, în Australia. Aureola simbolizează soarele iar personajul este flancat de șaizeci și două de cercuri. Cine ar îndrăzni să pretindă

că aceste cercuri reprezintă niște mici sori?

Întrebări se ivesc cu toptanul și există o mulțime de răspunsuri posibile.

Reprezentările de animale pun și ele câteva enigme interesante. La baza uneia dintre figurile piramidale se pot zări doi elefanți mici. Foarte bine. Este adevărat că au fost dezgropate oseminte de elefanți în America de Nord și în Mexic, dar aceste vestigii au putut fi datate, și s-a constatat că sunt vechi de cel puțin douăsprezece mii de ani.

În epoca incașilor, o civilizație ale cărei începuturi datează din 1200 e.n., elefanții dispăruseră de multă vreme de pe suprafața continentului american. Nu mai exista nici unul. Este un fapt stabilit. Atunci? Sau incașii au primit vizitatori americani care s-au amuzat să graveze elefanți pe plăci din aur, sau aceste plăci sunt vechi de cel puțin 13200 de ani.

Trebuie amintit că problema piramidelor este departe de a fi fost lămurită.

În general, se pretinde că piramidele sud-americane, sau central-americane, cum sunt cele care au

fost ridicate de mayași, sunt monumente de o cu totul altă natură decât piramidele egiptene. Aceste edificii colosale erau morminte la egipteni. Aici ar fi vorba numai de niște construcții gigantice pe a căror platformă superioară se afla un templu. Numai că piramidele care figurează pe plăcile de aur din colecția fabuloasă a părintelui Crespi infirmă această opinie. Nici una dintre ele nu prezintă un templu pe vârful unei piramide trunchiate. Toate sunt ascuțite ca în Egipt.

Cine pe cine a copiat?

Cine a clădit primele piramide, egiptenii sau incașii? Falsuri, imitații postume? Imposibil. Falsificatorii ar fi avut nevoie de mai mult aur decât a existat vreodată la Fort Knox. Și ar fi trebuit să folosească o armată de artiști cu multe cunoștințe despre popoarele din vechime.

Mă întreb cum se va proceda pentru „debarasarea“ de stânjenitorul și formidabilul tezaur care este descris aici pentru prima dată? Pentru că este cât se poate de clar că nu se potrivește cu lumea actuală și cu ideile ei.

Oare n-au fost toate piramidele de pe suprafața pământului concepute și realizate de același constructor?

Pe plăcile de aur despre care e vorba se pot recunoaște, ici și colo, caractere grafice. Să fie oare cea mai veche scriere cunoscută până azi?

Se admite în general anul 2000 î.e.n. ca dată a apariției scrierii cuneiforme la fenicieni și a scrierii

hieroglifice la egipteni, pornind de la un amestec de influențe egiptene și babiloniene. Aceste două forme de scriere ar fi dat după aceea naștere, pe la anul 700 î.e.n., la o scriere folosită de o populație preisraeliană din Palestina, formată din aproximativ o sută de semne. De aici ar fi apărut alfabetul fenician, format din 22 de litere. Și acest alfabet ar fi dat naștere tuturor alfabetelor din lume. Pe la anul 1000 î.e.n., grecii au adoptat alfabetul fenician transformându-l puțin. Ei au renunțat mai ales la unele consoane și le-au folosit pentru a figura vocale: astfel a luat naștere prima scriere fonetică...

Știința afirmă, de generații că scrierea alfabetică este un lucru necunoscut la popoarele preincașe și la incași. Erau admirate performanțele indienilor în materie de construcții rutiere și irigații, era lăudat calendarul lor atât de precis, erau admirate minunile culturii nazca, monumentele de la Guzco, tehnicile agricole și multe alte lucruri, dar nu li se admitea faptul că ar fi avut o scriere. La cel de al treizeci și nouălea congres al americaniștilor de la Lima, profesorul Thomas Barthel, directorul Institutului Etnologic de la universitatea din Tübingen, avea să declare că a putut să identifice patru sute de semne făcând parte dintr-o scriere inca. În acest caz nu era vorba de o scriere alfabetică. Unii cercetători peruvieni și germani, prezenți la congres, au vorbit de motive ornamentale, acceptându-le la rigoare acestor motive un caracter grafic.

PROVOCAREA ZEILOR

În ianuarie 1972, la congresul arheologiei andine, ținut tot la Lima, etnologul peruvian Victoria de la Jara a aruncat o adevărată bombă când a demonstrat cu probe că incașii aveau într-adevăr o scriere. Motivele geometrice (pătrate, dreptunghiuri, puncte, linii etc.) care decorează obiectele și monumentele incașe sunt de fapt caractere grafice care serveau la exprimarea unor fapte istorice sau legendare. Astfel incașii exercitau arta delicată a poeziei și gramatica nu era pentru ei o știință necunoscută.

Sfârșitul expunerii doamnei Victoria de la Jara a fost salutat cu ropote de aplauze.

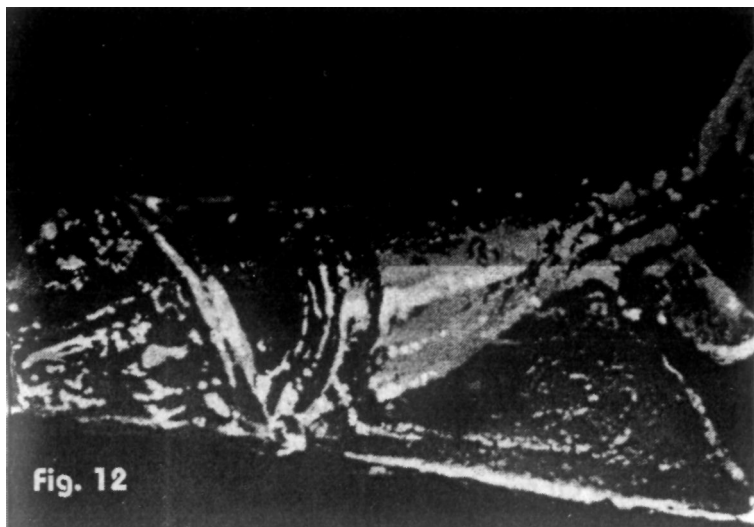
Ce vor spune etnologii care se vor apleca asupra caracterelor grafice ce figurează pe plăcile de aur de la Cuenca? Mă vor aplauda dacă spun că aceste plăci sunt cele mai vechi scrieri cunoscute până azi? Și dacă pretind că savanții mesageri ai zeilor au consemnat pe aceste plăci, pentru posteritate, anumite informații de ordin tehnic și de altă natură?

Am văzut trei modele reduse de avioane precolumbiene!

Primul (fig.12) este expus la State Bank din Bogota și oricine trece prin Columbia poate să-l vadă.

Al doilea se află în posesia părintelui Crespi.

Iar al treilea mai zace și acum la două sute patruzeci de metri sub pământ, în labirintul pe care l-am vizitat cu Moricz.

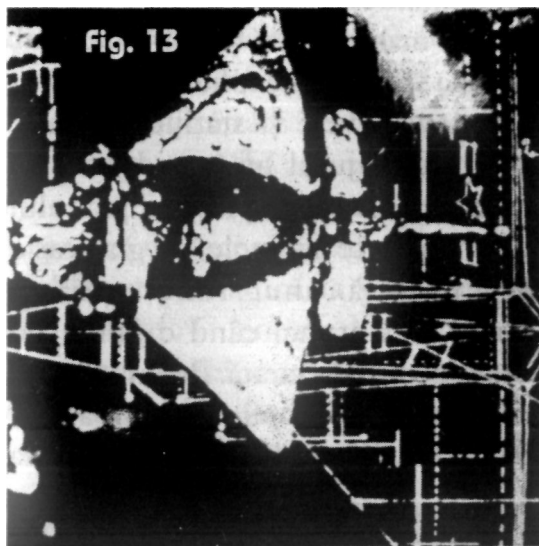

Modelul redus de la Bogota a fost trecut de arheologi în rândul ornamentelor religioase. Numai că experți în tehnici aeronautice au examinat obiectul și îl consideră un model redus de avion. Iată părerea doctorului Arthur Poyslee de la Aeronautical Institute din New York:

„E foarte puțin probabil să fie vorba de un pește zburător sau de o pasăre. Acest obiect din aur a fost găsit departe de țărm, în interiorul teritoriului columbian, și e aproape sigur că artistul nu a avut niciodată ocazia să vadă un pește de mare. Pe de altă parte, este destul de greu să-ți imaginezi o pasăre cu aripile perfect plane și cu aripioare verticale de stabilizare.“

PROVOCAREA ZEILOR

Partea din față e masivă, cam ca la aparatele americane grele de tip B-52. Cabina pilotului, adăpostită de parbriz, se află deasupra vârfului aparatului, al cărui fuzelaj se sprijină pe două

suprafețe purtătoare rectilinii deși ușor rotunjite. Două aripioare de stabilizare completează modelul redus al unui avion incaș (fig. 13).

Cum poți avea atâta lipsă de imaginație încât să vorbești de păsări sau de pești zburători când ai în față un model redus de avion?

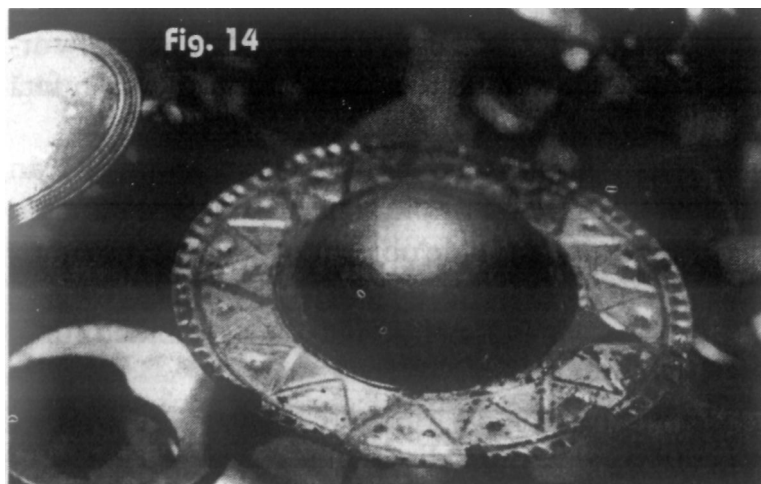
Aurul a fost totdeauna un metal prețios și în general îl găsim în temple și palate. Dacă s-a hotărât realizarea unui astfel de obiect din aur, asta înseamnă ca:

- a) se acorda o anumită valoare obiectului respectiv;
- b) se urmărea asigurarea conservării sale;
- c) era realizat dintr-un material potrivit.

Trebuie să mai menționăm că nu poate fi vorba de a atribui aceste modele reduse vreunui cult al peștelui-pasăre. Nu a existat un astfel de cult.

Printre piesele de tezaur cosmologic adăpostite de biserica Maria Auxiliadora, există o sferă din aur masiv înconjurată cu o margine lată (fig. 14).

În „întoarcerea la stele” am explicat de ce sfera era forma ideală pentru navele și stațiile spațiale. Corpul sferic se rotește în jurul lui în vid; această mișcare circulară creează, de jur-împrejurul planului de rotație - unde sunt situate cabinele - o gravitație artificială indispensabilă unei funcționări a metabolismului, mai ales atunci când e vorba de călătorii intersiderale de lungă durată. Presupuneam atunci că navele spațiale din timpurile vechi aveau probabil o formă sferică. Sfera de aur de la Maria

PROVOCAREA ZEILOR

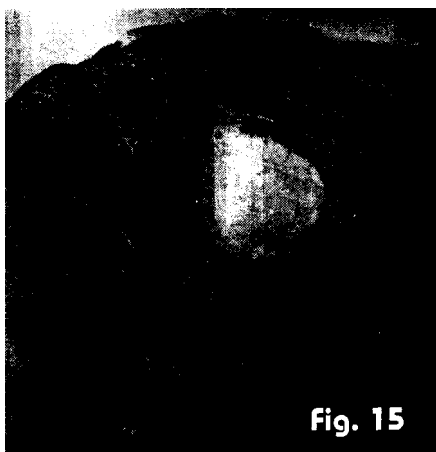
Auxiliadora vine să sprijine teza mea, ilustrând-o în mod cât se poate de concret.

Se poate specula la infinit în privința marginii largi din jurul sferei - ea ar fi putut servi drept rampă de abordaj pentru navele doritoare să vină la stație, după cum ar fi putut foarte bine să joace rolul unui acumulator de energie solară...

Numai că tare mult aş vrea să ştiu cum se face că matrița (fig.15) acestei sfere faimoase din aur a ajuns în Turcia, sau cum a ajuns sfera în Ecuador! Fapt e că matricea, făcută din piatră, se află la muzeul din Istambul, adică la vreo douăsprezece mii de kilometri de Cuenca!

Într-un fel, e vorba de negativul sferei din aur de la Măria Auxiliadora: concavitățile corespund cu volumul sferei iar pe margine se poate constata același motiv geometric. Sub matricea de piatră - aflată la primul etaj al muzeului din Istambul - se poate citi următoare mențiune: „Inclasabil“.

Atâta vreme cât știința va refuza ideea că în trecutul nostru îndepărtat au putut să existe aparate zbură-

toare, atâta vreme cât vom persista în a considera că a fost stabilit odată pentru totdeauna faptul că suntem primii care știm să zburăm în aer sau în vid, în muzee vor exista în permanență lucruri „inclasabile“.

În turnul de fildeș al prejudecăților congelate, enigmele se înmulțesc și misterele devin tot mai adânci.

N-am să pretind că oamenii de știință sunt lipsiți de imaginație, alta e problema. Există o schemă preconcepțuită iar faptele trebuie să se înscrie în mod obligatoriu în această schemă. Dacă faptele contrazic schema, atunci sunt lăsate deoparte cu mențiunea „inclasabil“. Ideile gata făcute nu sunt neapărat cele mai bune, în schimb sunt cel mai greu de zdruncinat.

Am fotografiat la Cuenca o placă de aur decupată - înaltă de 52 cm - care reprezintă o ființă omenească cu proporții normale (fig. 16). Frapează faptul că această ființă nu are decât patru degete, atât la mâini cât și la picioare. Este interesant de observat că în vechea Indie, la maori, la etrusci și în alte părți, numeroase reprezentări de divinități antropomorfe apar cu aceeași trăsătură ciudată.

Părintele Crespi consideră personajul din aur de la Cuenca drept o reprezentare a „Zeului marelui astru“. Acest zeu al soarelui ține în mâna dreaptă un animal ciudat — un amestec de cal de mare, șarpe și papagal - iar în mâna stângă un fel de sceptru al cărui capăt de sus este marcat de emblema zeului, un soare

Fig. 16

radios, partea de jos reprezentând un șarpe. Din capul său rotund ies brațe de stele. Aceleași capete stelate îi caracterizează și pe cei doi „colegi” australieni ai acestui zeu incaș (fig. 17). Aceste două „ființe creatoare”, descoperite într-o grotă din savana australiană, prezintă totuși o caracteristică suplimentară: poartă combinezoane și centuri late.

Va veni si ziua

când vom avea dovada categorică că personajele cu patru degete sunt reprezentările vizuale ale unor ființe diferite, venite din alte lumi, cu care strămoșii noștri îndepărtați s-au confruntat într-un fel oarecare.

Fig. 17

Erich von Däniken

Capodopera colecției părintelui Crespi este o placă de aur cizelat de 98 X 48 X 9 cm. Lucrarea, de o factură foarte încărcată, este de o bogăție uimitoare. Nu mai sfârșești cu inventarierea detaliilor.

Notez ceea ce am găsit: o stea, o ființă cu o burtă mare și o coadă de șarpe, un animal asemănător cu șobolanul, un bărbat cu vestă de zale de care e agățată o cască, un personaj triumphiular cu burta găurită, un personaj cu cap triumphiular înconjurat de o aureolă înstelată, două fețe, o roată în spatele căreia stă pitită o față, două păsări, șerpi, capete rase și lăptoase, o față prezentată în transparență peste o altă față, un șarpe cu cap de om, o circumferință dublă în care se înscrie o față. Un adevărat haos! În mijloc, detașându-se de restul, două coloane de aur, între care se vede o față deasupra unei bombe care cade (fig.18)!

Ce mesaj a vrut să ne transmită artistul?

Oare fixează pentru eternitate amintirea momentului în care zeii stelelor au pus capăt brutal revoltei supușilor lor?

Fig. 18

Tezaurul părintelui Crespi nu e decât un fie pe lângă grămezile de obiecte din subteranele 1 Moricz. Ce trebuie să credem despre această mulțin de obiecte din aur pur? E vorba doar de niște fante: costisitoare? Toate aceste obiecte sunt niște adevăr; martori, martorii „vii“ ai trecutului. Sunt mesaje ca ne vin prin milenii și pe care trebuie să învățăm să descifrăm.

Profesorul Miroslav Stingi este principal reprezentant al americaniștilor din țările din Est. a făcut multe pentru cunoașterea vechilor civiliza amerindiene, este membru al Academiei de Știin din Praga și autorul câtorva lucrări de arheologie etnologie. Am avut posibilitatea, cu ocazia unei scui șederi la mine acasă, să supun atenției profesorul Stingi fotografiile făcute de mine la Cuenca.

Dacă obiectele nu sunt false - și totul ne face să credem că sunt autentice, dat fiind faptul că ne-ar veni greu să ne închipuim un falsificator, chiar genial și bogat, fabricând o asemenea abundență de obiecte din aur masiv - este vorba incontestabil de cea mai formidabilă descoperire arheologică de la cea a Troiei! Multă vreme am crezut că incașii nu cunoșteau scrisul alfabetic. Și iată-mă în fața unei scrieri incașe! Trebuie să fie vorba de o scriere foarte veche; caracterele mi se par a fi între ideografie și scrierea fonetică.

Erich von Däniken

Ce credeți despre aceste plăci ambutisate și cizelate? Cum le situați în schema actuală a cunoștințelor?

Pentru a exprima o părere valabilă, ar trebui să pot examina fiecare placă în detaliu și să o compar cu materialul arheologic de care dispunem din alte părți. Deocamdată nu pot decât să recunosc că sunt complet depășit! Pe plăcile gravate încăse cunoscute până acum, soarele este foarte des un element important al scenei. Dar niciodată n-am văzut, ca în aceste fotografii, omul semănând cu un soare. Sunt aici ființe al căror cap reprezintă soarele, și apoi mai sunt cele care poartă în jurul capului brațe de stea. Capul a fost totdeauna simbolul „forței sfinte“. Și iată imagini în care el este când soare, când stea! Asta ar putea să ducă la niște apropieri foarte fructuoase.

Și ce părere aveți despre „bomba“ de pe placa cea mare?

(Savantul a luat o lupă și a examinat îndelung fotografia. După un timp a răspuns:)

Nu știu ce să spun. Totul este complet nou pentru mine! Dar aş risca să presupun că s-a dorit

exprimarea unei legături între cer - adică ființele radioase care ocupă partea de sus o compoziției - și pământul reprezentat jos de motive simbolice evocând ideea de șarpe. Cu alte cuvinte, s-ar stabili o legătură între ființele celeste și locuitorii pământului.

Și restul?

Nu văd cum l-aș putea interpreta! Singurul element cunoscut este roata solară, dar nu se poate ști dacă aici este vorba efectiv de o roată solară. Fața din spatele roții este cât se poate de neobișnuită. S-ar putea spune că toate aceste fețe, siluete, păsări, șerpi, ființe cu cască evocă o lume de vis, un univers mitologic.

Sigur, un univers mitologic, dar care reprezintă concordanțe extraordinare cu realitatea. Puteți spune că nu?

(Profesorul a râs.)

Recunosc că argumentele cu care veniți mă lasă perplex. Sunt motive suficiente ca să mă pună pe gânduri!

Erich von Däniken

Cine va explora subteranele din Ecuador?

La ora actuală nu se întrezărește un arheolog bogat ca Heinrich Schliemann, care a finanțat și a condus săpăturile arheologice de la Micene și Troia.

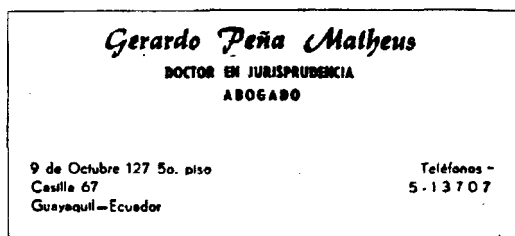
Când a descoperit rețeaua de galerii, Moricz era un om sărac. Între timp s-a întâmplat să dea peste zăcăminte de fier și argint, a vândut licența pentru exploatarea lor și acum se bucură de o situație relativ confortabilă. Să spunem că, trăind modest, se poate consacra în exclusivitate pasiunii sale de arheolog. Dar de aici și până la a putea începe lucrări importante, plătind un minim de mână de lucru, este o distanță ca de la cer la pământ!

Cunoscând existența acestor tezaure, a acestor extraordinare mărturii ale trecutului, aș vrea să fac aici următorul apel: „Hai să ne hotărâm să consacram un an arheologiei utopice! În cursul acestui an, arheologi, fizicieni, chimiști, geologi și reprezentanții unor tehnici înrudite acestor specialități să se aplece asupra unei singure probleme:

AU PRIMIT STRĂMOȘII NOȘTRI
ÎNDEPĂRTAȚI VIZITA UNOR FIINȚE
VENITE DE PE ALTE PLANETE?

Voi reproduce mai jos cartea de vizită a maestrului Pena, avocat la Guayaquil care, cu cea mai mare plăcere, îl va pune în contact cu Moricz pe orice cercetător serios.

Fig. 19

Nu departe de-aici, în Anzii peruvieni, căpitanul spaniol Francisco Pizarro (1475-1541) a descoperit în Huascarán, muntele incașilor, la o altitudine de 6768 m, galerii subterane a căror intrare era astupată de pietre mari și plate. Spaniolii au presupus că era vorba de depozite de alimente.

Abia în 1971 și-au amintit arheologii de aceste grote incașe. Revista „Bild der Wissenschaft“ a publicat un articol despre expediția care a pătruns sub pământ printr-o intrare situată în împrejurimile localității peruviene Otuzco. La o adâncime de șaizeci și doi de metri, speologii au făcut o descoperire stupefiantă. S-au pomenit în fața unei uși etanșe formată din doi batanți enormi din piatră. Totul avea o înălțime de opt metri, lățimea de cinci metri și o grosime de doi metri și jumătate. Totuși, eforturile conjugate a patru oameni au fost suficiente pentru a mișca din loc blocurile enorme care erau așezate pe niște sfere din piatră, permanent stropite de apa unei surse freatice care țâșnea în locul acela.

Iată ce scrie „Bild der Wissenschaft“:

De partea cealaltă a celor „șase porți“ se află un tunel adânc, capabil a-i face să pălească de necaz pe specialiștii moderni în construcții subterane. Galeria subterană coboară abrupt - indicele de declivitate atinge adesea 14% - în direcția coastei. Solul este acoperit cu dale zgrumțuroase, deseori cu rizuri, deci puțin alunecoase. Azi e o adevărată aventură să străbați acest tunel subteran lung de vreo sută de kilometri, pentru a coborî în cele din urmă, în apropierea coastei, la douăzeci și cinci de metri sub nivelul mării. Dar cum să calificăm atunci deplasarea prin el a acelor oameni care, în secolele XIV și XV, au cărat de-a lungul acestui tunel bunurile care trebuiau sustrate cupidității lui Pizzaro și a viceregelui Spaniei ?

La extremitatea culoarelor subterane de la Guanape - numele unei insule apropiate de coasta peruviană unde se presupune că ducea pe vremuri tunelul - marele ocean se află într-o stare de somnolență. În măruntaiele întunecoase ale muntelui, culoarul subteran urcă și coboară de mai multe ori și, brusc, percepi un huruit înăbușit, ca zgomotul valurilor lovind un obstacol scobit. La capătul de jos al ultimei pante a tunelului, în lumina reflectoarelor, clipește o apă neagră ca smoala. E apă de mare. Tunelul se oprește azi la marginea liniei de coastă subterane. Ducea mai departe pe vremuri?

Specialiștii consideră inutilă o cercetare aprofundată a insulei Guanape, pentru că nu s-a găsit

PROVOCAREA ZEILOR

nici o urmă a unei ieșiri de tunel. Dar nimeni nu știe unde ducea acest itinerar subteran, opera incașilor sau a predecesorilor lor, nimeni nu știe dacă nu cumva ducea la vreo cameră izolată unde au fost strânse de secole comori necunoscute azi.

Francesco Pizzaro și trupa sa de jefuitori au presupus că incașii aveau comori ascunse. În 1532, nobilul spaniol i-a promis viața și libertatea suveranului incaș Atahualpa dacă îi va umple cu aur două treimi dintr-o încăpere de 7 x 5 x 3 m. Atahualpa a avut încredere în cuvântul mesagerului maiestății sale creștine Ioana, zisă cea Nebună (1479-1555). Incașii au adus aur în fiecare zi până când încăperea a fost într-adevăr umplută până la înălțimea stabilită. Dar Pizzaro nu s-a ținut de cuvânt și, în 1533, l-a executat pe Atahualpa.

În același an, guvernatorul spaniol l-a ridicat pe Manco Capac la demnitatea de rege. Într-un fel, un rege de paie. Manco Capac a fost și el executat de către invadatorii creștini în anul 1544. Cu Manco Capac a luat sfârșit dinastia incașă care intrase în legendă cu fondatorul ei legendar care purta același nume.

După spusele istoricilor, asupra imperiului incaș ar fi domnit treisprezece „Fii ai soarelui“, dacă ținem cont de cei doi Manco Capac. A admite că începuturile istorice se situează în jurul anului 1200 e.n. și că sfârșitul are loc în 1544, o dată cu moartea

lui Manco Capac, ultimul „Fiu al soarelui“, înseamnă să admiți că acest prodigios imperiu - care se întindea din Chile până în Ecuador și cuprindea Anzii de la nord de Quito până la sud de Valparaíso - a fost construit în mai puțin de trei sute cincizeci de ani!

În acest răgaz scurt de timp, incașii ar fi dat formă și viață primului imperiu precolumbian. Pentru că ei nu s-au mulțumit doar să transforme teritoriile cucerite în zone de ocupație și să pună popoarele sub tutelă. Popoarele au fost integrate ordinii sociale incașe, au profitat de perfecționările aduse de funcționarii incași instruiți în materie de tehnici agricole și au devenit parte integrantă din organizația comunitară a incașilor.

Au reușit incașii, în acest răgaz de timp, să construiască o rețea de drumuri prin munți însumând patru mii de kilometri? Au construit în același timp orașele Cuzco, Tiahuanaco, Macchu Picchu, fără a mai pune la socoteală fortărețele ciclopice de la Ollantaytambo și de la Sacsayhuaman? Iar între timp au elaborat tehnicile de irigație și au exploatat nenumărate mine de argint, staniu și cupru? Ca să nu mai vorbim despre orfevrărie, țesături și de ceramică! Și despre înaltul grad de cultură pe care l-ar fi atins în trei sute cincizeci de ani! Dar dacă nu incașii ci predecesorii lor au dus la bun sfârșit majoritatea acestor întreprinderi, n-ar trebui să admitem că popoarele preincașe atinseseră un grad de cultură

PROVOCAREA ZEILOR

foarte ridicat și că a intervenit un anumit regres o dată cu începutul imperiului incaș propriu-zis?

Părerea mea este că n-ar trebui să se forțeze astfel cronologia doar pentru a păstra armonia (re)construcției arbitrare a trecutului, pe care se pare că o facem doar pentru a confirma o schemă adoptată odată pentru totdeauna.

Eu cred că tunelurile existau deja de milenii, cu mult înainte de nașterea imperiului incaș. Probabil că o elită a incașilor a cunoscut existența rețelei de tuneluri. După asasinarea lui Atahualpa, Manco Capac a ordonat probabil strângerea tezaurilor din templele soarelui împrăștiate în tot imperiul și ascunderea lor în subteranele cunoscute de el, pentru a fi sustrate cupidității albilor.

Părerea mea este că tezaurile acumulate în galeriile subterane din Peru și Ecuador datează dintr-o vreme cu mult anterioară imperiului incaș și a civilizației care a înflorit sub domnia „Fiilor soarelui“.

Cam prin anul 1570, un cronicar spaniol, Padre Cristobal de Molina, s-a arătat interesat de galeriile subterane și de semnificația lor. În lucrarea sa *Ritos y fabulos de los Incas*, terminată în 1572, Molina povestește că „Tatăl omenirii“ s-ar fi retras într-o subterană după ce și-a îndeplinit opera, adică după Creație. Acest loc secret ar fi devenit locul de naștere a numeroase popoare, care au apărut ca din „noaptea

Erich von Däniken

veșnică“. Molina ne mai aduce la cunoștință faptul că aceste galerii și săli subterane ar fi servit, de-a lungul secolelor, ca loc de adăpost pentru bogățiile popoarelor când acestea se considerau amenințate. O lege aspră îl pedepsea cu moartea pe cel care făcea imprudența de a vorbi despre subterane în afara cercului restrâns al inițiaților.

În subteranele din Peru și Ecuador se află trei categorii de obiecte:

1. Moștenirea celor ce au fost constructorii acestor fabuloase rețele de galerii subterane.

2. Pietre sculptate și tăiate, operele primilor oameni inteligenți care probabil că au fost elevii constructorilor de tunele.

3. Obiectele din aur și argint ale incașilor îngrămadite în subterane după anul 1532, pentru a preveni jafurile la care se dedau în permanență conchistadorii.

Dar întrebarea întrebărilor este:

CINE
A CONSTRUIT ACESTE REȚELE
ȘI
ÎN CE SCOP?

La școala primară, de la profesorul meu de religie, am auzit întâia dată despre povestea luptei cumplite care a avut loc în ceruri în vremuri memoriale. Într-o zi, arhanghelul Lucifer s-ar fi prezentat înaintea lui Dumnezeu Tatăl, Atotputernicul, și i-ar fi spus direct: „Nu vrem să te mai slujim!“ La care, Atotputernicul i-ar fi ordonat arhanghelului Gabriel, cel mai solid dintre supușii săi, să-l nimicească pe Lucifer și discipolii lui cu sabia lui de foc.

Astăzi știu că în Vechiul Testament nu se suflă nici o vorbă despre Lucifer. Nu poate fi vorba de așa ceva. Personajul aproape legendar al lui Moise, de care sunt marcați toți autorii Vechiului Testament, trăia cam pe la anul 1225 î.e.n. Or, numele lui Lucifer vine din latină, o limbă ale cărei origini datează cam din 240 î.e.n.

Lucifer (de la *lux fere*) înseamnă cel care face lumină, cel care aduce lumină. E totuși curios să constați că religia catolică îi atribuie chiar Celui Rău numele de „purtător de lumină“!

Acestea fiind zise, Vechiul Testament relatează detalii precise despre această luptă celestă.

Erich von Däniken

La profetul Isaia găsim mai multe pasaje consacrate acestei lupte. În capitolul XIV (versetele: 12, 13, 14) se poate citi:

*Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor,
fiu al zorilor!*

*Cum ai fost doborât la pământ, tu,
biruitorul neamurilor!*

*Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer,
Îmi voi ridica scaunul de domnie mai
presus de stelele lui Dumnezeu;*

*Voi ședea pe muntele adunării
dumnezeilor...*

Dar și în Apocalipsa lui Ioan se face aluzie la luptele cerești. În capitolul XII (versetul 7) se poate citi:

*În cer a fost război. Mihail și îngerii lui au
luptat împotriva balaurului. Iar balaurul și îngerii
lui au luptat și ei, dar nu au fost cei mai tari și
nu a mai fost loc pentru ei în cer.*

În multe scrieri vechi se amintește despre luptele cerești.

Criptele tibetane au adăpostit vreme de milenii Cartea lui Dzyan. Textul original al Cărții lui Dzyan, de nenumărate ori copiat și recopiat de-a lungul

PROVOCAREA ZEILOR

generațiilor, îmbogățit cu adăugările copiștilor, adepți ai doctrinei secrete, rămâne de negăsit și se poate foarte bine să fi fost distrus de multă vreme.

Copiile incomplete ale cărții lui Dzyan sunt pline de texte redactate în sanscrită pornind de la scrieri provenite din cele patru colțuri ale pământului, iar specialiștii sunt de acord în a considera că această Carte a lui Dzyan acoperă un segment de evoluție care se întinde pe câteva milioane de ani.

Extras din strofa a șasea a Cărții lui Dzyan:

În cea de a patra (lume) fiii primesc ordinul să creeze ființe după asemănarea lor. O treime dintre ei refuză, două treimi se supun. Se pronunță blestemul... Roțile cele mai vechi încep să se învâртеască în sus și în jos. Zămislirile materne au umplut Totul. Au avut loc lupte între creatori și distrugători, lupte pentru preponderența în univers; sămânța a țâșnit iar și iar. Fă calculele, Lanoo, dacă vrei să cunoști adevărata vârstă a roții...

În *Cartea egipteană a morții* - acea culegere de scrieri care era așezată în mormânt, alături de mumie, și care conținea sfaturile ce trebuiau să-i permită mortului să se orienteze în noua lui viață - puternicul zeu al soarelui, Ra, luptă în univers împotriva copiilor revoltați. Se spune că în timpul bătăliei, Ra nu a părăsit deloc *oul său de monade*.

Poetul Ovidiu (43 î.e.n.-17 e.n.) este cunoscut mai mult pentru *Arta iubirii* decât pentru povestirile mitologice din *Metamorfozele*. Totuși, în această culegere, Ovidiu relatează povestea lui Phaeton (Cel Luminos) căruia tatăl, Helios, zeul soarelui, i-a dat voie odată să conducă carul soarelui. Phaeton nu a știut să păstreze controlul carului, s-a prăbușit și căderea lui a dat foc pământului.

În mitologia greacă, cei doisprezece fii ai lui Uranus (personificarea cerului) și Gea (personificarea pământului) au jucat un rol foarte important. Cei doisprezece titani sunt într-adevăr niște copii cumpliți. Ei se răzvrătesc împotriva ordinii stabilite a lumilor, se ridică chiar împotriva lui Zeus și pornesc cu o forță teribilă la asaltul Olimpului, reședința zeilor.

Hesiod, un poet grec mai vechi decât Ovidiu, în lucrarea sa *Teogonia* se ocupă de descendența zeilor și de originea lumii. Astfel aflăm că titanul Prometeu, după o lungă ceartă cu Zeus, a coborât din cer pentru a aduce oamenilor focul. Zeus, puternicul rege al zeilor, a fost nevoit să-și împartă puterea cu frații săi Hades și Poseidon. Zeu al luminii, dacă ne luăm după numele său, Zeus apare la Homer ca zeul care îngămădește norii, provoacă tunetul și folosește trăsnetul împotriva dușmanilor.

Și în *legenda maori* fulgerul este folosit ca o armă. Este vorba de o revoltă care a izbucnit în cer după ce Tane a rânduit poziția stelelor. *Legenda*

PROVOCAREA ZEILOR

indică numele rebelilor care nu mai erau dispuși să-l urmeze pe Tane. Dar Tane a aruncat trăsnetul asupra lor, revolta a fost strivită și rebelii *aruncați pe pământ*.

Și din ziua aceea omul luptă împotriva omului, animalul împotriva animalului, peștele împotriva peștelui.

Iar legenda indienilor payut din America de Nord ne spune că zeul *Hinuno* a fost alungat din cer după ce a pornit cu război împotriva celorlalți zei.

Academia internațională de studiu al limbii sanscrite din Mysore, India, a publicat un text de Maharshi Bharadwaja, un ghicitor din Antichitate, înlocuind termenii alegorici cu echivalențe împrumutate din universul coceptual modern. Rezultatul a fost stupefiant. Legende imemoriale deveniseră anecdote încărcate de considerații tehnice!

Adoptând cu prudență metoda, dacă înlocuim *cer* cu *spațiu*, adică substantivul vechi cu conceptul modern, aceste legende, aceste fabule mitologice, în care este vorba despre lupte ale zeilor în cer, capătă imediat alura unor relatări aproape istorice, evocând ici și colo bătălii cosmice furioase între clanuri opuse. În cerul naiv al religiilor instituite nu au existat niciodată certuri, Dumnezeu a domnit totdeauna ca suveran atotștiutor, drept și de o bunătate infinită.

Și totuși, în Vechiul Testament este vorba de mai multe ori despre mai mulți zei și, chiar când e vorba de Dumnezeu, se vorbește de el la plural:

Să facem omul după chipul nostru, după asemănarea noastră; el să stăpânească peste peștii mari, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ. (Pentateuh, 1, 26.)

Sau alt pasaj cel puțin ciudat:

Fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și dintre toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales. (Pentateuh, 1,6, 1.)

Helena Petrovna Blavațky (1831-1891), care a înființat la Londra Societatea Teosofică, analizează în „Doctrina secretă“ (1888) sensul unuia dintre numele evreiești ale lui Iehova, *Sabaoth*.

„*Sabaoth*“ sau „seniorul armelor“ (*Ṭabaoth*) vine de la *sabeenii* (sau *ṭabeenii*) din Caldeea și are drept rădăcină substantivul „ṭab“ care înseamnă „car“ sau „navă“ și substantivul „baoth“ care vrea să însemne „armată“. *Ṭabaoth* înseamnă deci literal „armata navei“, „echipajul“.

Eu cred că mai mulți zei au avut un cuvânt de spus cu ocazia Creației.

Popol-Vuh, mitul Creației la mayași, ne spune cum a fost creat omul:

Se spune despre ei că au fost creați și formați și că nu au avut nici tată, nici mamă; totuși au fost numiți oameni. Nu s-au născut din femeie, ci au fost aduși pe lume de mâna creatorilor și formatorilor; Alom și Caholom înșiși nu au intervenit, ci au fost creați și formați doar printr-un miracol și prin magie...

Indienii maya, a căror intrare în istorie se situează în epoca lui Cristos, au trăit multă vreme în mod foarte primitiv în junglă, vânând animale sălbatice cu arme foarte rudimentare. În capetele lor nu sălășluiau filozofii înalte și totuși ni se spune că povestirile mitologice din Popol-Vuh s-au născut chiar în acest moment. Cum ar fi putut ieși din niște capete primitive formulări ca cele din citatul de mai sus? Există în el contradicții care sparg schema ideilor primite...

În cosmos au avut loc războaie, au existat învingători și învinși. Învingătorii au rămas pe planeta lor, dar învinșii au fost nevoiți să plece. Singura lor șansă de salvare era să găsească o altă planetă la bordul unei nave intacte. Trebuiau să se grăbească "dacă nu voiau ca învingătorul să se debaraseze de ei odată pentru totdeauna. La bordul navei lor spațiale, fugarii puteau să ajungă rapid în afara razei sale de acțiune datorită dilatării timpului (fenomenul a fost dovedit științific), care a jucat în favoarea lor.

Învingătorul nu vrea supraviețuitori. E de ajuns ca doar câțiva învinși să ajungă într-un loc sigur pentru ca ei să pună bazele unei noi rase și să se răzbune, într-o zi sau alta, pentru umilirea suferită. Dispunând de un arsenal bun de cunoștințe în biologie moleculară, învinșii sunt în principiu în stare să facă să evolueze rapid viața primitivă pe planeta unde vor găsi refugiu.

Învinșii cunosc mentalitatea învingătorilor. Au același „spirit“ și dispun de același arsenal de cunoștințe tehnice. Luptând cu timpul, ei se îndreaptă în cea mai mare viteză spre planeta cea mai apropiată. Și poate că astfel, după bătălia din cosmos, învinșii și-au găsit refugiu la douăzeci și opt de mii de ani-lumină de centrul galaxiei, pe a treia planetă pornind de la soare, și anume pe Pământ!

Oare planeta noastră albastră a oferit adăpost zeilor învinși într-o bătălie cosmică? Dacă admitem o astfel de ipoteză, trebuie să vedem și consecințele. Poate că planeta originară a învinșilor prezenta condiții de viață cel puțin asemănătoare cu cele de pe pământ. Asta ar însemna că ea să fie la aproximativ aceeași distanță de soare ca și Pământul, care probabil că avea oxigen în atmosferă și o gravitație apropiată de cea a planetei noastre.

Să fie oare verosimilă existența unor astfel de planete și faptul că nave spațiale ar fi decolat de acolo cu destinația Pământ?

PROVOCAREA ZEILOR

Gradul de verosimilitate este enorm dacă examinăm problema din punctul de vedere al calculului probabilităților.

Cine știe câte stele sunt pe cer?

Se admite în general că există o sută de miliarde de stele fixe în galaxia noastră. Dacă numai o stea din zece are un sistem plantar, asta ridică la zece miliarde numărul de sisteme planetare care gravitează în jurul unei stele fixe. Admițând că nu există decât o singură planetă care gravitează în jurul acestor stele fixe, asta ar duce la zece miliarde de planete (în realitate mult mai multe, pentru că fiecare sistem solar numără neapărat mai multe planete). Dar să rămânem la cifra de numai zece miliarde și să presupunem acum că o planetă din zece prezintă condiții asemănătoare cu cele de pe Pământ. În acest caz, ajungem la cifra uriașă de un miliard de planete ale căror condiții ar fi apropiate de condițiile de pe Pământ. Să admitem în continuare, pe baza acestei ultime cifre, că o planetă din zece prezintă condiții de temperatură propice pentru apariția și dezvoltarea vieții, și ne mai rămân încă o sută de milioane de planete posibile. Să mai reducem această cifră și să spunem că numai o planetă din zece are o atmosferă formată din gaze nobile. Ajungem astfel la zece milioane de planete care ar putea reuni condiții fizico-chimice favorabile vieții organice!

Doctorul Hans F. Ebel, de la Heidelberg, scrie în eseul intitulat „Vieți posibile în univers“:

Astronomii consideră că numai în Calea Lactee există câteva sute de milioane de planete locuibile.

Dacă se admite că viața inteligentă există pe milioane de alte planete, oare trebuie neapărat să admitem că a apărut mai devreme departe de noi și că a atins pe unul dintre aștrii îndepărtați, în trecut, un nivel de evoluție superior nivelului nostru? Sigur că nu. Nu e decât o ipoteză, dar e o ipoteză mai mult decât valabilă.

N-ar trebui să terminăm odată cu imaginea lui Adam, adevărată încoronare a Creației? Nu pot să „dovedesc” superioritatea teoriei mele, dar nu există argumente nici pentru a se „dovedi” contrariul.

Ipoteza este următoarea:

Clanurile care s-au înfruntat în cosmos se aflau la un stadiu de dezvoltare tehnică aproape asemănător. Clanul învins a putut scăpa de la distrugerea totală fugind la bordul unei nave spațiale și căutându-și refugiu pe o planetă care să prezinte condiții apropiate sau asemănătoare cu planeta natală. Învinșii au putut ajunge pe Pământ dar nu fusese înlăturat orice pericol, căci, în mod sigur, învingătorul avea să pună la bătaie toate mijloacele pentru a-i detecta și nimici pe fugari. Trebuiau să dispară. Astronauții s-au „îngropat”. Au fost construite galerii și săli subterane, adevărate căi de comunicații

subterane, cu puncte fortificate din loc în loc, unde s-au instalat în siguranță și unde au fost elaborate planurile de colonizare ale noii planete.

Mi se va spune că munții de pământ și de pietre extrase din subterane pe măsura avansării lucrărilor nu aveau cum să treacă neobservați și că în felul acesta constructorii nu aveau cum să nu fie reperați. Obiecția nu mi se pare valabilă. Acei astronauti puteau să aibă o tehnică cel puțin la fel de elaborată ca a noastră. De ce n-ar fi avut o mașină de forat la temperatură înaltă?

Această mașină de forat este realizarea laboratoarelor de cercetări atomice din Los Alamos, Statele Unite.

Mașina respectivă nu are nimic de-a face cu cele de forat tradiționale. Vârful de foraj este din oțel wolfram adus la o temperatură foarte înaltă. Astfel nu mai e nevoie să se elibereze terenul pe măsură ce se sapă, mașina de forat la temperatură înaltă topește solul prin care își croiește drum. Materia este presată de pereții tunelului și rămâne lipită acolo răcindu-se. Prototipul acestei mașini de tip nou a străpuns aproape fără zgomot un strat de stâncă gros de patru metri. Se lucrează acum la punerea la punct a unei mașini de forat la temperatură înaltă acționată de un mic reactor atomic, o mașină care va putea să pătrundă în pământ ca o cârțiță. Scopul urmărit: „Străpungerea unei scoarțe terestre cu o grosime de vreo patruzeci de kilometri pentru prelevări din magma în fuziune“.

În această ordine de idei, nimic nu ne împiedică să credem că astronautii au dispus, pentru construirea subteranelor, de mijloace tehnice foarte perfecționate.

Pe lângă mașina de forat, ei se puteau servi foarte bine de raze electronice. Dintr-un catod cald sunt lăsați să „scape“ electroni a căror cursă este accelerată sub influența câmpului magnetic dintre catod și anod. Electronii „scăpați“ sunt centralizați de un electrod de focalizare și dau naștere unei raze. Această tehnică nu este produsul imaginației mele.

Firma americană Westinghouse a pus la punct un generator de raze electronice care trebuie să permită astronautilor moderni efectuarea unor lucrări de sudură în spațiu. Dar raza electronică se pretează admirabil și la lucrările de foraj. Nu-i rezistă nici roca cea mai dură. Sub acțiunea razei electronice și a tensiunilor termice pe care le declanșează, rocile cele mai groase și cele mai rezistente se sfărâmă.

Să fi deținut constructorii tunelurilor o mașină care combina mașina de forat la temperatură înaltă și tunul cu rază electronică? Orice e posibil. Dacă mașina de forat se blochează în straturi stâncoase deosebit de dure, atunci se apelează la tunul electronic pentru degajarea trecerii. În breșa creată astfel poate să pătrundă mașina de forat la temperatură înaltă. Vârful de forare topește masele stâncoase, pe care trunchiul puternic blindat al mașinii le lipește în trecere de

PROVOCAREA ZEILOR

pereții puțurilor. Răcindu-se, aceste mase în fuziune vor forma o crustă de ceramică dură ca diamantul, care va acoperi totalitatea pereților galeriei și o vor proteja de infiltrările de apă.

Am ajuns la formularea acestor supoziții plecând chiar de la subteranele ecuadoriene și peruviene.

Juan Moricz declară că mai ales galeriile lungi și rectilinii prezintă acest înveliș de ceramică. În schimb, în marile săli pare că s-a folosit explozibilul. La intrarea tunelurilor se pot vedea stratificări cu grijă egalizate cu explozibil iar deschiderile pătrund în stâncă sub forma unor spărturi largi și dreptunghiulare.

Planurile labirintului subteran au fost trasate cu cea mai mare grijă, după cum o dovedesc puțurile de aerisire, amenajate la intervale regulate, breșe dreptunghiulare și verticale ale căror dimensiuni în secțiune variază între 1,80 m și 3,10 m lungime și 0,80 m lățime. În subterane și-au stabilit domiciliul stoluri de păsări asemănătoare cu șoimii. Intră și ies tot timpul prin puțurile de aerisire și mor frecvent în adâncurile labirintului.

Aici, în aceste hăuri inviolabile, după mulți ani, când teama de represalii s-a diminuat, „zeii” au hotărât „să-l creeze pe om după imaginea lui”.

Popol-Vuh, textul sacru al indienilor quiche din marea familie maya, care trăia altădată în America Centrală, face aluzie la această „creație”:

Erich von Däniken

„Dar numele locului unde s-au dus Balam-Quitz, Balam-Acab și Iqui-Balam era grotă din Tuia, șase grote, șase prăpăstii. Cei numiți tamub și iloca s-au dus și ei în acel loc unde îi chemaseră zeii lor... Zeii i-au lăsat să vină înapoi unii după alții și Hacaviț a fost primul care s-a întors... Mahucutah s-a întors și el, lăsându-și zeul în urma lui. Și Haca viț n u s-a ascuns în pădure, n u, Haca viț a pătruns în tr- un m un te arid...”

Și mai este în Popol-Vuh acel pasaj deja citat, dar pe care țin să-l reproduc aici în legătură cu cele prezentate:

Se spune despre ci că au fost creați și formați și că nu au avut tată, nici mamă; totuși au fost numiți oameni. Nu s-au născut din femeie, ci au fost aduși pe lume de mâna creatorilor și formatorilor; Alom și Caholom înșiși nu au intervenit, ci au fost creați și formați doar printr-un miracol și prin magic...

O tăbliță cu caractere cuneiforme din Nuppur, oraș care a fost sediul zeului sumerian Enlil în cursul celui de al III-lea mileniu î.c.n., spune următoarele despre geneza omului:

Atunci Lahar și Ashman au fost formați în atelierele zeilor, în casa lor de la Duku...

PROVOCAREA ZEILOR

Să fie oare absurd să vrei să descoperi coincidențe între Popol-Vuh și o inscripție cuneiformă de la Nippur? În linie dreaptă sunt treisprezece mii de kilometri între teritoriile mayașilor și țara celor două fluvii, patria vechilor sumerieni dintre Tigru și Eufrat!

Dacă examinezi textele, ești forțat să faci paralele și chiar să descoperi coincidențe între lumile culturale cele mai îndepărtate în aparență unele de altele.

Vechiul Testament, în special cele cinci Cărți ale lui Moise conțin o masă de idei luate din domeniul cultural sumerian. Asta este un lucru bine cunoscut. Mai puțin cunoscute sunt punctele comune evidente sau ascunse dintre Vechiul Testament și Popol-Vuh. Iată câteva exemple:

Moise (I, 11, 1): *Tot pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte...*

Popol-Vuh: *Atunci au văzut răsăritul soarelui. Aveau o singură limbă. Nu adorau lemnul și nici piatra...*

M o i s e (11, 14,21): *Moise și-a în tins mâna spre mare. Și Domnul a pus marea în mișcare printr-un vânt dinspre răsărit, care a suflat cu putere toată noaptea; el a uscat marea și apele s-au despărțit în*

Erich von Däniken

două. Copiii lui Israel au trecut prin mijlocul mării ca pe uscat, iar apele stăteau ca un zid la dreapta și la stânga lor.

Popol-Vuh: Abia dacă băgară de seamă că treceau marea. Ei au trecut-o de parcă n-ar fi fost apă; au mers pe pietre. Din nisipul de pe fund ieșeau pietre rotunde și pe aceste pietre au mers. Locul acela a fost numit nisipuri mișcătoare. Numele i-a fost dat de către cei care au trecut marea despărțită în două. Și astfel au ajuns în partea cealaltă.

Moise (I, 9, 12): Și Dumnezeu a zis: „Iată semnul legământului pe care-l fac între mine și voi, și între toate viețuitoarele care sunt cu voi, pentru toate neamurile de oameni în veci“.

Popol-Vuh: Asta vă va fi de mare ajutor când veți vrea să mă chemați. Acesta este semnul legământului. Acum, totuși, trebuie să vă părăsesc, cu inima grea...

Daniel (3, 21): Oamenii aceștia au fost legați cu izmenele, cămășile, mantalele și celelalte haine ale lor și aruncați în mijlocul cuptorului aprins...

Daniel (3, 25): El a luat iarăși cuvântul și a zis: „Ei bine, eu văd patru oameni umblând slobozi și

PROVOCAREA ZEILOR

nevătămați în mijlocul focului; și chipul celui de al patrulea seamănă cu al unui fiu de dumnezei“.

Popol-Vuh: *Și atunci aceia au intrat în foc, în casa focului. Înăuntru erau cărbuni aprinși dar ei nu păteau nimic. S-au arătat cu corpul nevătămat și fața senină în penumbră. S-ar fi dorit ca ei să moară în locurile pe unde au trecut. Dar acest lucru nu s-a întâmplat deloc. Și cei din Xibalba au fost cuprinși de o marc mirare.*

Poate că cititorul se va întreba unde vreau să ajung când, legat de constructorii subteranelor din Ecuador, citez dintr-o inscripție cuneiformă, din Vechiul Testament și din Popol-Vuh. Intenția mea este să sprijin cu argumente solide convingerea profundă conform căreia apariția lui homo sapiens s-a datorat inițiativei creatoare a unor inteligențe extraterestre. Abia mult mai târziu, cu mult după intervenția acestor zei în cursul natural al evoluției, după ce homo sapiens s-a împrăștiat pe toată suprafața globului terestru, abia atunci fapte noi și locuri noi au remodelat fața tradiției primordiale.

Dar ici și colo, în cadrul celor mai îndepărtate civilizații din punct de vedere istoric și geografic, se găsește urma unuia și aceluiași nucleu mitologic central, și acest nucleu este actul creator.

Peste tot este vorba de cei care l-au creat pe om după înfățișarea lui!

Se pun două întrebări:

1. Ce eveniment a declanșat procesul de hominizare?

2. De ce, dintre toate speciile de hominide existente, numai homo sapiens a devenit inteligent?

Există numeroase răspunsuri, darnici unul dintre ele nu este cu adevărat satisfăcător. Cam cu un milion de ani în urmă, toate hominidele aveau un volum cerebral de aproximativ patru sute de centimetri cubi. Dacă variațiile climatice le-au făcut pe maimuțe să coboare din copaci în cursul mileniilor, nu știm de ce o anumită rasă de maimuțe ar fi coborât mai devreme decât o alta. În realitate, o singură rasă de maimuțe a părăsit copacii și anume cea care a fost aleasă să dea corp lui homo sapiens. Și să nu mi se spună că fabricarea uneltelor devenise necesară pentru supraviețuire! Dacă lucrurile ar fi stat așa, atunci la ora actuală n-ar fi trebuit să mai existe nici o maimuță.

„Trebuie neapărat să devii om ca să nu pieri?“ întreabă Oscar Kiss Maerth în cartea sa *începutul era sfârșitul*. Lui Maerth nu-i e teamă să pună câteva întrebări spinoase în legătură cu geneza omului:

Dacă teama de fiarele sălbatice și nevoia de a se hrăni mai ușor au constrâns o rasă de maimuțe să se sprijine pe picioarele din spate, cum se face că nu s-au comportat în același fel toate maimuțele?

PROVOCAREA ZEILOR

Toace maimuțele erau și sunt esențial vegetariene... Strămoșii omului erau la fel și numai în urma procesului de hominizare au devenit carnivori... Se admite în general că a mânca carne este semnul unui progres spre un grad de inteligență mai ridicat și al unei treceri la condiții de existență mai bune. Mâncând carne, omul învață să se hrănească „mai bine“ și „mai ușor“. Să sperăm că lupii și pisicile sălbatice vor fi de acord în această privință! Cum a facilitat mâncatul cărnii viața strămoșului omului? De când e mai ușor să ucizi o gazelă sau un bizon decât să culegi un fruct dintr-un copac? În câteva milioane de ani au existat mai multe perioade de ploi care au alternat cu perioade de secetă. În perioadele de secetă, maimuțele s-au retras în adâncul pădurilor și au putut astfel să trăiască menținându-și modul obișnuit de viață. De ce toate maimuțele mari au urmat această mișcare de retragere, cu excepția celor care trebuiau să evolueze spre forma umană?

Teoria evoluției nu explică formidabilul salt înainte datorită căruia, la un moment dat, homo sapiens se desprinde din familia hominidelor. Acest salt implică o dezvoltare bruscă a creierului. Homo sapiens se deosebește de „verii“ lui prin anumite facultăți; un anumit grad de tehnicitate, un interes deosebit pentru observarea cerului, simțul comunicării în interiorul comunității sociale.

Este un adevărat număr de mare echilibristică, care nu se potrivește deloc cu încetineala evoluției filogenetice. Adică, o maimuță antropoidă trece de azi pe mâine în stadiul de homo sapiens. O minune? Nu există minuni.

Unii pretind că inteligența s-ar fi manifestat deja în rândul celor mai îndepărtați strămoși ai omului, în urmă cu aproximativ un milion de ani, și că după aceea s-ar fi dezvoltat frumusețea sub influența benefică a a modului de viață în comun. Este un punct de vedere cu care nu sunt de acord.

Nu trăiesc toate mamiferele în grupuri, în cete, în turme? Nu se unesc, la nevoie, împotriva dușmanului comun? Și totuși au rămas animale. La ele nu s-a dezvoltat inteligența. Și pe urmă mai e ceva. Un antropoid care fabrică unelte este neapărat un homo sapiens?

Descoperirile făcute de Leaky, directorul centrului național de cercetări paleontologice din Nairobi, dovedesc contrariul. Unele descoperiri făcute la Fort Ternan demonstrează că *kenyaphccus wickcri* fabrica unelte tăioase și că homo habilis, în urmă cu două milioane de ani, se servea deja de unelte.

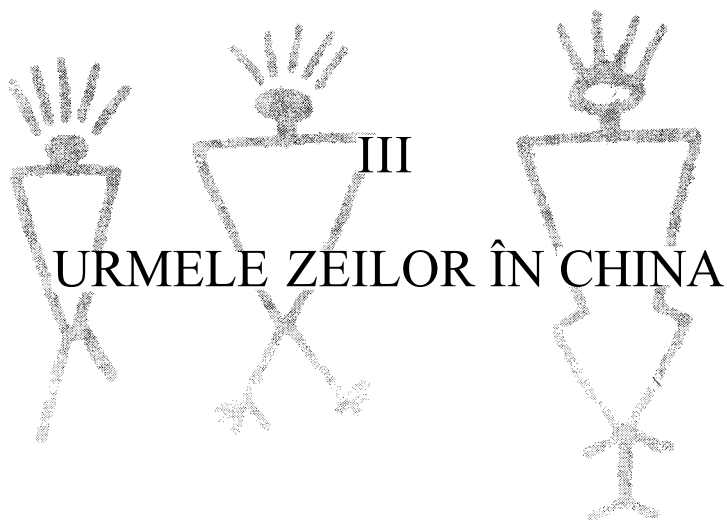
Leaky mai relatează și faptul că Jean Godall a constatat, studiind cimpanzeii în mediul lor natural, că aceste rude îndepărtate ale omului fabricau și se serveau de o mulțime de unelte rudimentare.

PROVOCAREA ZEILOR

Cimpanzeii prezintă toate trăsăturile distinctive ale lui homo sapiens și totuși nimeni nu s-ar gândi să-i numească oameni, nici să le atribuie o inteligență umană.

Pe scurt, antropoidele fabrică și se servesc de unelte, a căror prezență în trecutul cel mai îndepărtat a fost pusă în evidență cât se poate de clar. În schimb, de foarte multă vreme nu mai există antropoide care adoră zei, pictează fresce, cântă, cunosc ce e rușinea, cultivă prietenia și își îngroapă morții.

Și am toate motivele să cred că n-ar fi existat nici azi fără mutația artificială survenită în urma intervenției (în cursul natural al evoluției) unor vizitatori veniți de pe o planetă îndepărtată. Voi risca deci să pretind că homo sapiens este produsul unei mutații artificiale, a unei manipulări a codului genetic, opera vizitatorilor veniți de pe o planetă îndepărtată - poate refugiați pe Pământ pentru a scăpa de mânia unui adversar mai puternic, care voia să-i nimicească după ce-i învinsese în cursul unei bătălii memorabile în spațiu.

Aparatul Boeing al companiei China Airlines decolase de la Singapore cu o întârziere de o oră, dar a reușit să mai recupereze pe drum. Astfel a aterizat la Taipeh la orele cincisprezece și jumătate, doar cu o jumătate de oră întârziere. Eram puțin nervos pentru că aveam întâlnire la orele șaptesprezece cu doctorul muzeului național, domnul Chiang Fu-tsung.

Mi-am dus bagajele la hotelul Ambassador, de pe *Nanking East Road*, am oprit un taxi, am urcat lângă șoferul care m-a întâmpinat cu un zâmbet amabil și i-am cerut să mă ducă la locul întâlnirii:

- *To the National Palacc Museum, picase!*

Bărbatul mic și slab a demarat cu un zâmbet încântat, dar am avut impresia că nu înțelesese unde voiam să merg. Am numit locul respectiv în câteva limbi care îmi sunt mai mult sau mai puțin familiare. Bărbatul de la volan a accelerat, mi-a zâmbit și în curând a oprit în fața gării. A coborât repede din mașină, mi-a deschis portiera și cu un gest al mâinii mi-a arătat ceea ce, firește, nu era National Palace Museum!

În holul gării am găsit un stand de ziare și ilustrate. Am cumpărat ilustrate cu toate locurile unde

Erich von Däniken

trebuia să merg în zilele următoare. Șoferul taxiului nu a mai zâmbit când i-am arătat ilustrata care reproducea frumosul edificiu al muzeului. Chinezul a dat viguros din cap și am parcurs traseul în sens invers, deoarece muzeul se află în imediata apropiere a hotelului Ambassador.

Cu domnul Chiang m-am înțeles fără probleme. Directorul muzeului a făcut studii la Berlin și vorbește curent germana.

Informația o aveam de la domnul Chi, care ține un restaurant la Lucerna. Domnul Chi și-a petrecut cea mai mare parte a vieții în serviciul diplomatic al lui Cian-Kai-șek, înainte de a se consacra artei culinare în Elveția. Avusesem ocazia să-i vorbesc despre proiectul meu de călătorie și știa că mă interesam în special de descoperirile de la Baian Kara Ula.

Într-adevăr, acolo, la granița dintre Tibet și China, arheologul chinez Ci Pu Tei a făcut în 1938 o descoperire extraordinară. Este vorba în principal de șapte sute șaisprezece farfurii de granit. Fiecare farfurie este groasă de doi centimetri și are în mijloc o gaură de unde pornește o dâră dublă în formă de serpentină care leagă centrul farfuriei de circumferință. Farfuriile de granit seamănă într-o oarecare măsură cu discurile noastre actuale.

Specialiștii s-au gândit ani în șir la semnificația acestor obiecte, dar a trebuit să se aștepte anul 1962 pentru a se obține ceva lămuriri.

PROVOCAREA ZEILOR

Profesorul Țum Um Nui, de la Academia de Preistorie din Pekin, a reușit să descifreze anumite caractere gravate în piatră. Natural, farfuriile au fost supuse la diferite examinări științifice. S-a ajuns la concluzia că granitul conținea un procent ridicat de cobalt și de corpuri metalifere; ritmul vibratoriu al farfuriilor era deosebit de ridicat, ceea ce dovedea că fuseseră supuse îndelung unox tensiuni electrice puternice.

Descoperirea de la Baian Kara Ula a făcut senzație când filologul rus W. Saizew a publicat diferite texte descifrate de pe farfuriile de piatră. Aceste texte spun că, în urmă cu douăsprezece mii de ani, niște ființe extraterestre, cetățeni ai unei națiuni necunoscute, au putut să ajungă pe cea de a treia planetă. Și s-au instalat aici pentru că mașinile lor zburătoare nu mai aveau forța să se ridice.

Știam că la Moscova se publicase un raport de ansamblu despre farfuriile de granit. Un exemplar din acest raport ar fi trebuit să se afle la Academia din Pekin, iar altul la secția istorică a muzeului din Taipeh.

Prietenul meu Chi îi scrisese directorului muzeului despre venirea mea și chiar primise confirmarea acestuia din urmă înainte de plecare.

Speram să găsesc la muzeu multe lămuriri în privința descoperirii de la Baian Kara Ula. Fondul foarte bogat al muzeului - două sute cincizeci de mii de obiecte catalogate - fusese de mai multe ori

Erich von Däniken

transferat în afara Pekinului în cursul anilor. În 1913, în timpul revoltei lui Kuomintang; în 1918, în timpul războaielor civile; în 1937, în timpul războiului împotriva Japoniei care s-a soldat cu ocuparea Pekinului; în 1947, atunci când Mao, cu armata de eliberare populară, a pus bazele Republicii Populare Chineze cu capitala la Pekin. Din 1947 muzeul este instalat la Taipeh.

Ajuns la birou, am fost imediat îndrumat spre biroul directorului, fără să fie nevoie să deschid gura. Domnul Chiang m-a salutat în germană, dar când am vrut să-l rog să mă scuze pentru întârziere, mi-a tăiat vorba cu o formulă lungă de politețe:

- Sunteți un prieten al prietenului meu, deci sunteți prietenul meu. Fiți binevenit în China. Ce pot să fac pentru dumneavoastră? a zise el.

În timp ce ne îndreptam spre o masă joasă, l-am auzit dând un ordin cu glas tare. Destinat cui? Abia ne-am instalat și servitori în livrea ne-au și servit ceaiul în cești fine de porțelan.

Nu am luat-o deloc pe ocolite și i-am declarat direct că eram interesat în special de descoperirea de la Baian Kara Ula și că aş fi dorit să consult raportul de ansamblu despre falfuriile de piatră. Decepția a fost brutală. Domnul Chiang mi-a adus la cunoștință că voluminosul raport nu fusese transferat o dată cu ultima mutare a muzeului și că nu mai exista decât un singur exemplar, care se afla la Academia din

Pekin. Eram foarte dezamăgit și domnul Chiang și-a dat imediat seama.

- Cunosc preocupările dumneavoastră, mi-a spus el, încercând să-mi calmeze decepția. De interesat vă interesează preistoria, da? În acest caz poate v-ar plăcea să faceți cunoștință cu sinantropul nostru descoperit în 1921, în valea Ghu-Ku-Tien, la 40 km sud-est de Pekin? După părerea antropologilor, *sinanthropus pekinensis*, omul de Pekin, ar fi foarte asemănător cu *homo heidelbergensis*. E sigur însă că seamănă în toate privințele cu omul chinez, așa cum există azi, reprodus în opt sute de milioane de exemplare. Omul de Pekin ar data din Pleistocenul mijlociu, adică ar avea vreo patruzeci de mii de ani. După asta nu mai există nici o urmă a preistoriei chineze.

Directorul mi-a explicat că trebuia să se aștepte mileniul al III-lea î.e.n. pentru găsirea unor mărturii ale acestei preistorii. În mileniul al III-lea î.e.n. se situează civilizația Yang-Chao; în mileniul al II-lea, civilizația Ma-Ciang, civilizația ceramicii negre, civilizația pietrei și a cuprului de la Ceang-Țe-Ai, al cărei stil ornamental persistă până la începutul epocii bronzului; din secolul al XV-lea până în secolul al XI-lea î.c.n. există o scriere deja foarte evoluată cu peste două mii de caractere ideografice. Un text din această epocă vorbește despre suveranii chinezi, „fiii cerului“, a căror misiune consta în păstrarea cursului natural al evenimentelor.

Erich von Däniken

- După știința mea, în Imperiul de Mijloc nu există nimic care v-ar putea interesa: nici pietre cioplite, nici unelte primitive, nici cea mai mică urmă de pictură rupestră. Cele mai vechi oase gravate datează din 3000 î.e.n.

- Ce este gravat pe aceste oase?

- Inscripțiile nu au putut fi descifrate până în prezent.

- Și altceva nu mai e nimic?

- Un singur obiect. E vorba de o vază dezgropată la Anyang, lângă Honon. Ar data din 2800 î.e.n.

- Asta mă miră foarte mult, domnule director! Nici o mărturie din preistoria chineză? Nici o verigă care să ne permită să urmărim firul care duce de la preistorie la istorie? Nici ruine misterioase, nici vestigiile unor fortărețe ciclopice?

- Istoria chineză se lasă reconstituită fără probleme până la împăratul Huang-Ti, care a ajuns la tron în anul 2698 î.e.n. În epoca aceea, compasul era deja cunoscut! Prin urmare e sigur că istoria noastră nu a început cu Huang-Ti! Dar în privința a ceea ce s-a petrecut înaintea acestei epoci, ar trebui să putem citi în stele!

- Cum adică? am întrebat eu.

Domnul Chiang a zâmbit și mi-a răspuns:

- Mă refer la legende noastre despre dragonii zburători. Dragonul este simbolul chinezesc al divinității și invincibilității. Cerul din legendele

noastre este populat cu acești dragorii zburători. De altfel, dacă dăm crezare legendei, cerul joacă un rol capital în destinul omului. Una dintre figurile cele mai importante - în ordinea legendară - este P'An Ku, constructorul lumii la chinezi. P'An Ku a construit pământul din blocuri de granit pe care le-a adus dintr-o lume îndepărtată, din adâncurile cerului. El a despărțit apele și a deschis o breșă enormă în cer. A tăiat lumea în două emisfere, și a creat Estul și Vestul...

- Poate un fel de regent al cerului. Nu apare în nici o legendă la bordul unei nave spațiale?

- Nu. În legendele chinezilor nu e vorba de nave spațiale. În schimb găsim dragoni, dragoni zburători. Iar despre P'An Ku se spune că a învins haosul în univers și că a creat Yin și Yang, reprezentare a dualismului forțelor naturale. Yang este forța masculină, adică cerul, iar Yin e forța feminină, adică pământul. Tot ce se petrece în cosmos este trecut sub semnul unuia dintre aceste simboluri, care constituie ca să spun așa nucleul central al cosmologiei chineze.

Conform legendelor, fiecare „fiu al cerului“ ar fi trăit optsprezece mii de ani iar opera lui P'An Ku ar data de două milioane două sute douăzeci și nouă de ani. Poate că astronomii s-au înșelat cu câteva secole în calculele lor, dar ce importanță are când e vorba de un astfel de arbore genealogic!

Erich von Däniken

P'An Ku, a cărui legendă este vie în toată China, este totuși reprezentat diferit în funcție de regiuni. Nu trebuie să ne mirăm de aceste diferențe dacă avem în vedere distanțele enorme din această țară de 9561000 km²! Odată este o ființă cu două coarne care poartă un ciocan în mână dreaptă; altădată este reprezentat sub forma unui dragon stăpânind elementele dezlănțuite; într-un loc poate fi văzut ținând soarele într-o mână și luna în alta, în altul poate fi văzut sculptând stânca sub privirea unui șarpe.

Dar în realitate, legenda lui P'An Ku ar fi mult mai recentă decât personajul respectiv; ea ar fi fost adusă în China în secolul al VI-lea î.e.n. de călătorii venind din regatul Siamului (Thailanda).

- După mitologia chineză, „Părintele lucrurilor“ ar fi Yan-Shih Tien-Țun, îmi spune directorul. El este Ființa insondabilă, începutul și sfârșitul lucrurilor, cel mai înalt personaj din cer. Mai târziu va fi numit și Yu-Ching, a nu se confunda cu împăratul chinez mistic Yu, despre care se spune că s-a făcut stăpân al potopului. Cunoașteți legenda lui Yuan-Shih Tien-Wang?

Nu o cunoașteam. Directorul a luat de pe o etajeră un dicționar al mitologiei chineze.

- Luați-1, veți citi la hotel. Cineva care vede lucrurile ca dumnevoastră va găsi în el lucruri fascinante. De exemplu, legenda zeiței Chih Nu,

patroana Țesătorilor. Tatăl ei a trimis-o la un vecin care stătea de pază lângă „Fluviul de argint al cerului“, probabil că e vorba de Calea Lactee. Chih Nu a crescut și a devenit foarte frumoasă. Ea își petrece zilele jucându-se și veselindu-se. Se spune că niciodată n-a existat în cer o amantă mai pasionată ca Chih Nu. Zeul soarelui nu vedea cu ochi buni înflăcărea ei amoroasă și, când a aflat că Chih Nu aștepta un alt copil de la paznicul Fluviului de argint, el s-a hotărât să ia măsuri ca să pună lucrurile la punct. Iubitul ei a fost rugat să se ducă să facă de pază la celălalt capăt al Fluviului de argint și pe viitor să nu o mai vadă pe Chih Nu decât o noapte pe an, adică a șaptea noapte din a șaptea lună a anului...

- Seamănă cu povestea copiilor de regi care erau împiedicați să se întâlnească!

- Legenda are un sfârșit fericit. Milioane de păsări strălucitoare au format un pod enorm pe deasupra Căii Lactee, permițând astfel lui Chih Nu și paznicului să se întâlnească după voia lor!

- Dacă păsările strălucitoare erau nave spațiale, e foarte posibil ca îndrăgostiții să fi putut să se viziteze când aveau chef.

Domnul Chiang s-a ridicat în picioare.

- Aveți într-adevăr o imaginație bogată! Dar vă înțeleg. Nu e neapărat necesar să te lași sufocat de respectul față de tradiție. Poate că o interpretare

Erich von Däniken

modernă a miturilor și legendelor ne va face să progresăm pe calea cunoașterii și a propriului nostru trecut. În fond, încă nu știm mare lucru...

Domnul Wu, directorul secției săpături arheologice, mi-a fost repartizat drept ghid. Altul mai bun nici că s-ar fi putut. Muzeul era mult prea încărcat ca să te poți orienta singur printre bogățiile adunate acolo, iar fără domnul Wu, care a sesizat exact ce anume mă interesa, cu siguranță că nu aș fi reușit să-mi întocmesc catalogul de curiozități.

- *Urcior de bronz* din epoca dinastiei Chang (1766-1122 î.e.n.)

Aceste urcioare îmi amintesc de obiectele văzute de cealaltă parte a Pacificului. Mult mai recente, piesele de ceramică nazca, opere preincașe, prezintă motive ornamentale asemănătoare cu cele care se pot vedea pe urcioarele chinezești; linii geometrice, pătrate, spirale.

- *Secure de jad*. În piatra verde este gravat un dragon cu o dâră de foc în urma lui. Pe cer stau suspendate câteva sfere. Reprezentări perfect asemănătoare pot fi văzute pe sigiliile cilindrice asiriene.

- *Obiect ritual* care servea la celebrarea cultului închinat zeului soarelui și norilor, cel puțin asta e interpretarea arheologiei oficiale. Obiectul datează din anul 206 î.e.n. și reprezintă un munte, iar deasupra o sferă mare cu o dâră de foc în urma ei. Sfera enormă - ea însăși având deasupra trei sfere mici - nu evocă nici o configurație astronomică. Obiect ritual? N-ar fi vorba mai curând de reprezentarea unei apariții celeste de neînțeles a cărui amintire persistă, pentru vecie, în acest obiect ca în multe altele?

- *Discuri de jad* (fig.20) cu un diametru de 7-16,5 cm, cu o gaură mare în centru. Ele sunt fixate, la verticală, printr-un diblu, de un obelisc înalt de 20 cm. Și despre ele se spune că sunt obiecte rituale. Discul ar fi simbolul cerului, iar obeliscul, firește, simbolul falie! Eu însă am fost fascinat mai ales de discurile de jad cu margini „dantelate“. Să existe vreo legătură între aceste discuri și farfuriile de la Baian Kara Ula? Dacă admitem că farfuriile de la frontiera sino-tibetană au servit drept *modele* și că discurile de jad sunt într-un fel niște reproduceri mai târzii ale acestor „originale“, vălul misterului dispare. Astronauții care au stat în regiunea Baian Kara Ula au plecat. Au lăsat în urma lor colecția de farfurii gravate care fixau pentru eternitate

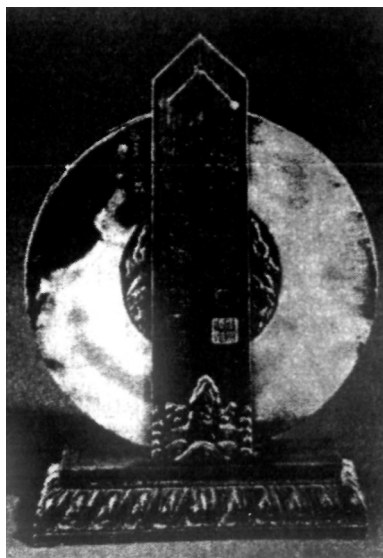

Fig. 20

popasul lor pe Pământ.

Oamenii pioși au

reprodus aceste obiecte pentru a le fi pe plac zeilor și, poate, pentru a dobândi astfel o oarecare asemănare cu ei. Astfel cercul se închide și discurile ar fi devenit într-adevăr accesorii de cult.

Doctorul W. Saizew, care a publicat articole importante despre farfuriile de piatră, este și „descoperitorul“ unei extraordinare picturi rupestre, găsită la Fergana, în Uzbekistan, nu departe de frontiera chineză. Această pictură reprezintă un personaj cu cască (fig. 21) și care poartă în mod incontestabil un combinezon prevăzut cu un aparat respirator. În mâini ține o farfurie identică cu cele găsite la Baian Kara Ula!

La Taipeh, am citit într-o zi în dicționarul de mitologie chineză împrumutat de domnul Chiang, legenda lui Yuan-Shih Tien-Wang, pe care o voi reproduce aici sub o formă ceva mai restrânsă.

„Într-o epocă îndepărtată trăia pe un munte înalt, la marginea unor ghețuri veșnice, un om bătrân pe nume Yuan-Shih Tien-Wang. Bătrânul vorbea cu atâta convingere și forță evocatoare despre timpurile originare încât cei care îl ascultau au început să creadă că Yuan-Shih asistase la faptele nemaipomenite pe care le relatea. Unul dintre vizitatorii lui ocazionali,

Erich von Däniken

Chin Hung, l-a întrebat pe bătrân unde a trăit înainte de a veni să se instaleze pe acel pisc. Drept orice răspuns, bătrânul a ridicat brațele spre cer. Chian Hung a vrut să știe cum fusese posibil așa ceva. Yuan-Shih nu a spus nimic. Dar lângă el au apărut brusc doi zei. Erau îmbrăcați în armuri strălucitoare și unul dintre ei a spus: „ Vino, Yuan-Shih, hai să mergem. Să trecem dincolo de tenebrele universului și să ne întoarcem în patria noastră, de cealaltă parte a stelelor“.

Taipeh, capitala Formosei și a Chinei naționaliste, numără aproape două milioane de locuitori. Aici există o universitate, școli de prim ordin și muzee excelent administrate. Tot comerțul se face prin portul Kilung. Principalele exporturi de produse naturale sunt zahărul, ceaiul, orezul, bananele, ananasul, lemnul și camforul. De când Taiwanul (Formosa) este independent, adică din 1949, s-au pus pe picioare noi industrii și insula exportă acum numeroase produse manufacturiere; textile, motoare de toate categoriile, mașini agricole, articole electro-menajere etc. Exploatarea zăcămintelor de cărbuni, cupru, aur și argint, plasate sub controlul statului, face să intre în Taiwan devize suplimentare care contribuie la a face din această insulă cu treisprezece milioane de locuitori un loc relativ privilegiat din Asia.

PROVOCAREA ZEILOR

De unde și când au venit paiwanezii, locuitorii primitivi ai insulei?

Încă o întrebare care nu se lasă ușor rezolvată.

Paiwanezii sunt astăzi în jur de două sute cincizeci de mii și trăiesc grupați în șapte triburi distincte în inima masivului muntos care ocupă centrul insulei. Valurile succesive de imigranți chinezi i-au împins în aceste regiuni retrase. În urmă cu o generație, războinicii paiwanezi își arătau ocazional talentele de vânzători de capete. Azi se mulțumesc să vâneze animale pe muntele care le servește drept fortăreață. Paiwanezii au rămas neatingși de civilizația occidentală și trăiesc tot după legile naturii eterne. Noțiunea lor despre timp este la fel de simplă ca și modul lor de viață. Ziua începe când cântă cocoșul, ora se poate citi în orice moment după lungimea umbrelor; anul nou se anunță când muntele se acoperă de flori, atinge apogeul când fructele sunt coapte și se sfârșește când începe să ningă, izolând poporul paiwanez de restul lumii. Monogamia a fost din totdeauna regula generală la paiwanezi. Nu are importanță cum își găsește bărbatul femeia - poate s-o cucerească prin luptă, poate s-o cumpere sau s-o fure de la părinți - principalul e să nu se despartă de ea toată viața. Paiwanezii sunt mari amatori de betel.

Muzeul Provinciei din Taipeh deține o colecție unică de sculpturi paiwaneze din lemn. Aceste

Erich von Däniken

sculpturi sunt considerate ultimele mărturii ale unei arte populare imemorale dar pe cale de dispariție. În aceste opere supraviețuiesc motive legendare din cea mai veche antichitate.

Caută zei și îi vei găsi!

Se află acolo o plachetă lungă de 72 cm și lată de 25 cm, un fel de firmă care probabil că semnala casa unui șef. La stânga a patru cercuri, *plutesc* două personaje care poartă „șorțul“ clasic al astronautilor preistorici așa cum pot fi văzuți, de exemplu, pe monoliții tolteci de la muzeul din Berlin. Cele două personaje sunt îmbrăcate într-un fel de combinezon și au încălțări; personajul din stânga poartă o cască cu antene.

Una dintre sculpturile în lemn reprezintă o ființă cu organe genitale remarcabil de bine dezvoltate purtând pe cap o cască îngustă. În jurul căștii se înfășoară un șarpe și pe ea e gravat un triunghi mic, poate insigna astronautilor! Simbol al urâteniei și al vieții târâtoare, șarpele biblic se ridică în aer în legendele mayașe unde este numit „ființa înaripată“. Și iată că îl regăsim la aceste popoare uitate din munții Taiwanului!

Dar nu e deloc uimitor. În toată lumea găsim acești șerpi zburători dacă ne oprim puțin să examinăm artele tradiționale.

De ce-și decorează paiwanezii bărcile cu aceleași imagini de șerpi? De ce personajele reprezentate pe

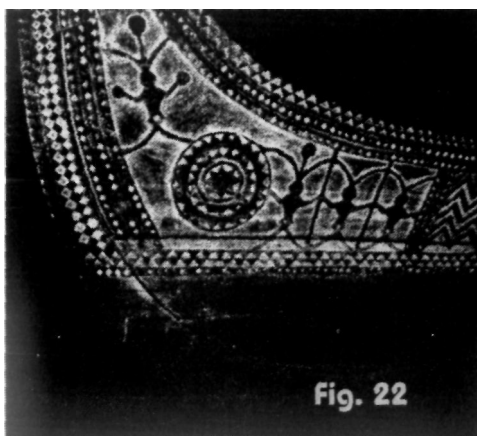

Fig. 22

aceste bărci (fig.22) au capete rotunde, de parcă ar purta căști? Și de ce acele antene de contact care leagă personajele între ele pentru a ajunge în cele din urmă la un soare „dințat”? Și ce înseamnă șerpilor

înfășurați în jurul stelelor, ale căror capete triunghiulare par că pândesc cerul? Și de ce acel zeu paiwanez purtător de cască (fig. 23) apare ca și cum ar fi încoronat de un șarpe care într-un fel îi încadrează capul? Și de ce acea zeiță este ascunsă în spatele unei măști și adăpostită și ea sub corpul arcuit al unui șarpe pe care îl ține în mâini (fig.24)? Nu se poate spune că arată

Fig. 23

prea elegant. Dar poate că o astfel de mască își avea utilitatea ei în spațiu. Iar șarpelui i se cunoaște semnificația. El este simbolul stăpânirii aerului...

Fig. 24

Toate acestea - spune arheologia tradițională - merită să fie considerate din unghiul religiilor primitive. Șerpii n-ar fi decât „simbolurile divinului“ și reprezentarea lor doar un mod de a face un act de pietate. Dar, în acest caz, de ce nu și-au ales paiwanezii, pentru a-și decora pirogile, alte simboluri ale divinului precum peștii, broaștele țestoase etc? De

ce tocmai șerpi?

Sculpturile paiwaneze, aflate deseori într-o stare foarte proastă, sunt totuși de o frumusețe fascinantă.

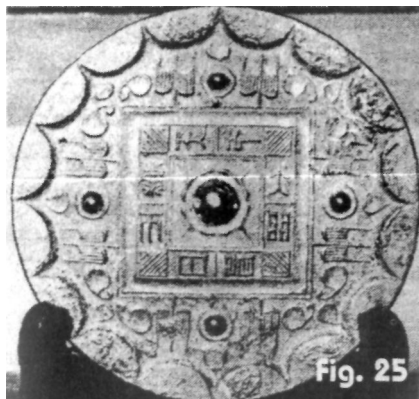
Toate prezintă cercuri concentrice, spirale și peste tot poți vedea intimul și enigmaticul raport om/șarpe, acesta din urmă fiind totdeauna întors spre cer.

Uneori personajele nu stau în picioare sprijinite pe pământ, ci suspendate în aer de parcă n-ar cunoaște gravitația. Nu consider aceste reprezentări drept rodul imaginației creatoare a paiwanezilor. Dacă o ființă este reprezentată plutind în aer, asta înseamnă că vechii paiwanezi au văzut o ființă plutind în aer și au reprezentat-o așa cum au văzut-o.

Paiwanezii au rămas până azi un popor primitiv. Sculpturile lor reprezintă lucruri văzute, realități cu care au fost confrunțați. Astfel, sculpturi recente înfățișează soldați japonezi în uniformă. Ei au văzut acești soldați, după care i-au reprezentat așa cum i-au văzut.

O operă paiwaneză deosebit de remarcabilă reprezintă o ființă cu trei capete zburând într-un șarpe. Acest motiv îl regăsim într-un manuscris al civilizației Chou (1122-236 î.e.n.).

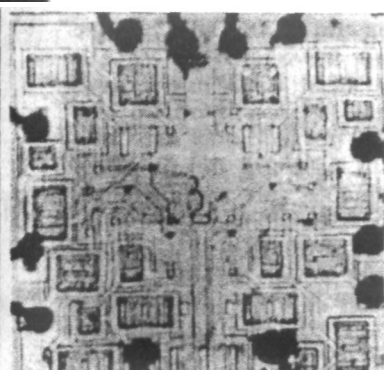
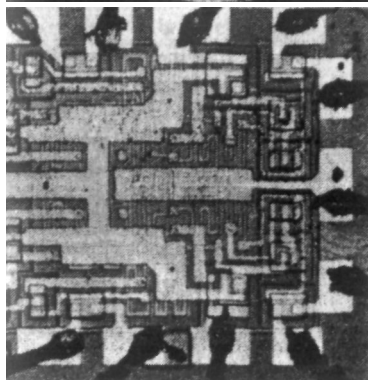
La muzeul istoric din Taipeh, directorul Y.C. Wang mi-a făcut onoarea de a-mi arăta colecția personală de ființe mitologice, jumătate oameni, jumătate animale, deseori cu capete de păsări și aripi, în felul ființelor înaripate de origine asiriană sau babiloniană. Sigiliile din epoca Chou sunt la fel de numeroase precum inelele din vitrina unui bijutier de renume. Se spune că sunt ornate cu motive decorative, dar sub lupa mea ele seamănă în mod ciudat cu niște circuite integrate actuale (fig.25). Simboluri și caractere gravate în „oglinzi de bronz“

au fost parțial descifrate.

O inscripție gravată în una dintre aceste oglinzi din timpul dinastiei Chou spune următoarele:

„Unde există stele, există viață.“

Geologul Thuinli Lynn mi-a vorbit despre o descoperire necunoscută de lumea occidentală.

În iulie 1961, arheologul Ci Pen-Lao, profesor de artă și arheologie la universitatea din Pekin, a descoperit elementele dintr-o rețea de tuneluri subterane cu ocazia săpăturilor arheologice efectuate în „valea pietrelor“. La început a dat peste niște

PROVOCAREA ZEILOR

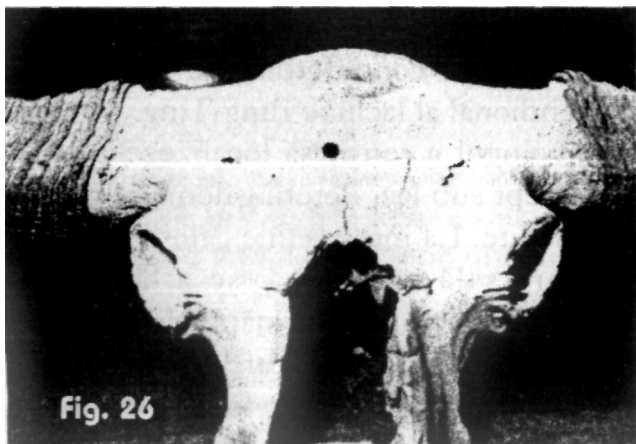
intrări de labirinturi situate la adâncimea de treizeci și doi de metri în contraforții masivului Honan, pe malul meridional al lacului Tung-Ting.

Arheologul a reușit să localizeze galerii care coborau drept sub lac. Pereții galeriilor sunt netede și parcă lăcuite. La intersecțiile galeriilor, precum și într-o mare sală subterană, se află fresce care reprezintă animale fugind, urmărite de oameni dintre care unii au în gură tubul care probabil servea la lansarea proiectilelor. Dar faptul de-a dreptul remarcabil, în afară, firește, chiar de aceste galerii subterane, este că deasupra animalelor hăituite se vede un „scut zburător“, pe care stau oamenii care țin îndreptate spre animale niște arme asemănătoare cu puștile.

Profesorul Ci Pen-Lao spune că personajele de pe scutul zburător au pantaloni și giecii așa cum se poartă azi.

Deocamdată nu se știe de când datează construcția acestei rețele de subterane.

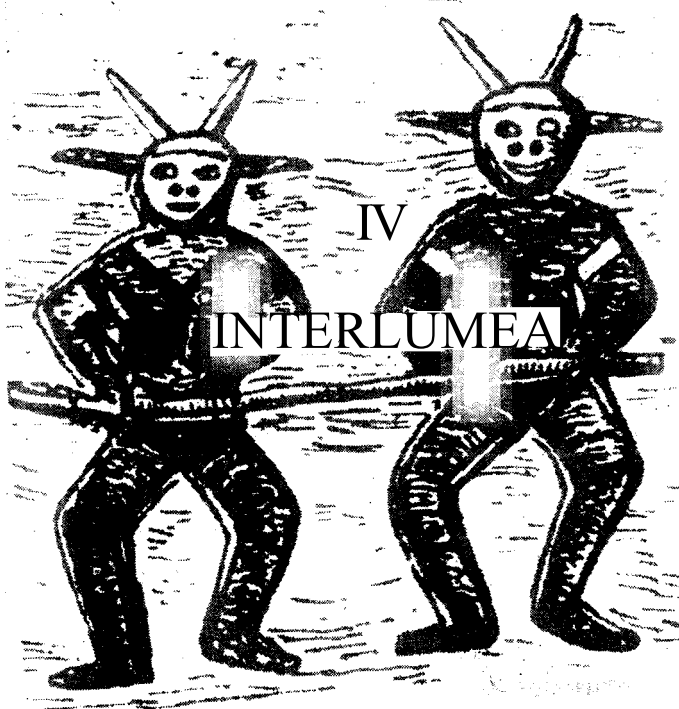
Totuși, povestea scutului zburător de pe care niște oameni vor să împuște niște animale care fug, îmi amintește un lucru extraordinar pe care l-am văzut în muzeul de paleontologie de la Moscova. Acolo am putut admira craniul unui bizon preistoric al cărui os frontal era găurit de o gaură perfectă, identică cu cea pe care o face un glonț tras de o armă de foc (fig.26).

Patria originală a bizonului este Asia rusească. Craniul respectiv datează din paleoliticul superior (8000-2700 î.e.n.), adică dintr-o epocă în care armele și uneltele erau din piatră cioplită. Arma cea mai evoluată în vremurile acelea era toporul de piatră. Atunci?

Oricum, craniul de bizon găurit expus la muzeul din Moscova poate fi examinat oricând de specialiștii sceptici.

MIRO 80

IV

INTERLUMEA

Carolinele reprezintă grupul de insule cel mai important din arhipelagul micronezian. Aceste insule sunt în număr de aproximativ cinci sute și reprezintă o suprafață totală cam de o mie trei sute patruzeci de kilometri pătrați.

Având o suprafață de cinci sute patru kilometri pătrați, Ponape, cea mai mare dintre aceste insule, numără optsprezece mii de locuitori. Climatul e tropical și cea mai mare parte a insulei este muntoasă și nelocuibilă. Ponape are de jur împrejurul ei o centură formată din insule coraliene și atoli mici. Una dintre cele mai mici insule este Temuen, a cărei suprafață este cam tot atât de mare cât cea a cetății Vaticanului.

În insula Temuen se află ruinele de la Nan Madol care în cele din urmă au dat numele insulei, cunoscută azi mai mult sub numele de Nan Madol decât sub cel de Temuen. Ruinele acoperă aproape întreaga insulă. Este sigur că e vorba de un sit preistoric, dar vechimea nu i-a fost determinată nici până azi și nu știm cine au fost constructorii acestei cetăți uimitoare.

Iată câteva date istorice privitoare la Ponape și la insulele din jurul ei:

1595 - Portughezul Pedro Fernandez de Quiros sosește în Temuen la bordul vasului *San Jeronimo*. Omul alb pune pentru prima dată piciorul pe insulă... unde descoperă ruinele de la Nan Madol.

1686 - Grupul de insule cade sub ocupația Spaniei și este botezat „Insulele Garoline”, un omagiu adus regelui Carol al II-lea.

1826 - Împreună cu alți supraviețuitori ai unui naufragiu, irlandezul James O'Connell este foarte bine primit de locuitorii din Ponape și se căsătorește cu o femeie indigenă.

1838 - Începând din acest an, analele insulei menționează diferite vizite ale oamenilor albi în arhipelag.

1851 - Indigenii masacrează un echipaj de marinari britanici. O expediție de pedeapsă se soldează cu o baie de sânge la Ponape.

PROVOCAREA ZEILOR

1880 - Misionarii creștini vin ca lăcustele în arhipelag. Mărturiile trecutului sunt în parte arse și indigenii sunt constrânși să-și abandoneze obiceiurile.

1899 - Spania vinde insulele Caroline și Mariane imperiului german.

1910 - Insularii se debarasează de misionarii și de funcționarii albi. Puțini coloniști scapă de la masacru.

1911 - Crucişătorul german *Emden* bombardează insula. Revolta este înăbușită iar conducătorii ei sunt spânzurați în piața publică.

1919 - Carolinele, inclusiv Ponape, trec sub mandat japonez.

1944 - În timpul războiului din Pacific, americanii ocupă arhipelagul.

1947 - Insulele trec sub tutela Statelor Unite.

Acestea sunt, în principal, faptele care jalonează istoria arhipelagului Carolinei.

Un fapt este însă indubitabil. Ruinele misterioase de la Nan Madol existau deja de multă vreme atunci când albi au pus pentru prima dată piciorul în Temuen, în anul 1595.

Istoria nu ne spune nimic despre originea cetății de la Nan Madol, așa că prefer să caut unele lămuriri în legendă.

Când am aterizat în Ponape, nu bănuiam dificultățile și surprizele care mă așteptau la Nan Madol.

De la hotelul Kasehlia am plecat spre Temuen la bordul unei bărci cu motor doar cu puțin mai mare decât pirogile indigenilor. Am străbătut canalele înguste mărginite de o vegetație luxuriantă care despart insulele unele de altele. Aerul era atât de greu și atât de încărcat de umiditate încât respiram cu greutate. În sfârșit am ajuns la Nan Madol, o insulă care nu se deosebește de surorile ei decât prin „încărcătura“ ciudată pe care o duce în spate. Căci pe această mică bucată de pământ se înalță vestigiile unui oraș de bazalt doar cu puțin mai mare decât un teren de fotbal, dar încărcat de mistere, de întrebări rămase până astăzi fără răspuns.

După primul moment de confuzie, natural când pătrunzi pe un câmp de ruine necunoscut, am putut să-mi dau seama foarte clar de alcătuirea generală a cetății antice. E o îngrămădire uimitoare de coloane de bazalt, așezate aici într-o ordine impecabilă, aruncate dincolo parcă la întâmplare, unele peste altele, un gigantic joc de maroco ale cărui bețișoare cântăresc câteva tone. „Specialiștii“ pretind că ar fi vorba de scurgeri „de lavă răcită“. Eu însă nu pot lua

în seamă această explicație, când constat la fiecare pas că coloanele hexagonale și octogonale au aproape toate aceeași lungime, fără a mai pune la socoteală că ordinea generală a grămezilor n-ar

putea să fie un efect al hazardului (fig. 27 și fig. 28).

Pe coasta de nord a insulei Ponape se extrage bazaltul. Se poate deci admite că bazaltul a fost extras și cioplit pe coasta de nord. Dar pe urmă? Cum au fost transportate aceste blocuri - lungi de trei până la nouă metri și

cântărind uneori peste zece tone - până la Temuen

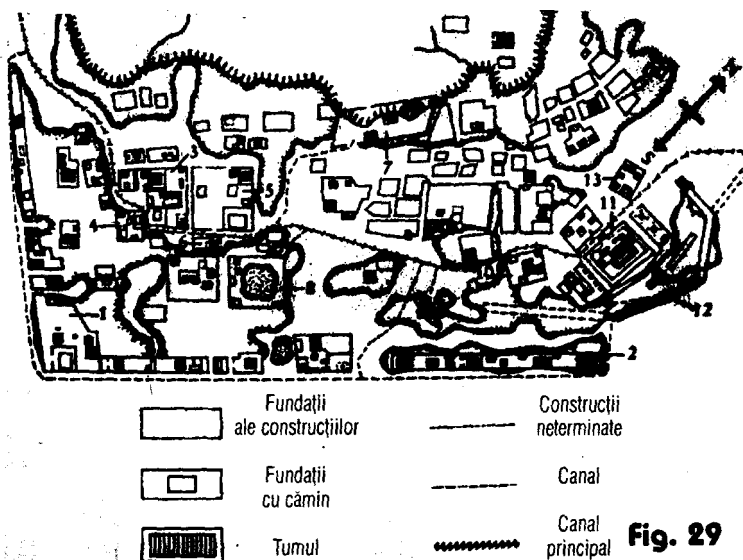
prin labirintul canalelor? Transportul pe uscat până pe coasta de sud a insulei Ponape este exclus, pentru că jungla deasă este inundată de câteva ori pe zi de averse violente iar coasta de sud este separată de coasta de nord de înălțimi abrupte.

Și chiar dacă, împotriva oricărei logici, am admite că s-a trecut peste munți și peste mlaștinile din jurul lor, tot ar mai trebui să se explice cum au fost transportate blocurile la Temuen de pe coasta de sud-est a insulei Ponape.

La fața locului mi se spune că transportul s-ar fi putut face cu pluta, explicație care contrazice altă părere „autorizată“ conform căreia indigenii ar fi legat coloanele de fundul pirogilor. Cufundate în apă, blocurile de bazalt erau mai ușoare și ar fi putut fi duse astfel din insulă în insulă, până la Temuen.

Mi-am dat osteneala să număr coloanele de bazalt care formează una din fațadele construcției principale de la Nan Madol. Fața respectivă are o lungime de șaiszeci de metri și numără o mie optzeci și două de coloane. Construcția pătrată numără deci, numai în cazul fațadelor, vreo patru mii trei sute douăzeci și opt de coloane. Dar interiorul este format dintr-o îngrămădire de coloane identice. Dacă se ține cont de volumul total al construcției și de volumul fiecărei coloane, atunci reiese, matematic, că numai construcția acestei clădiri „principale“ a „înghițit“ treizeci și două de mii de coloane de bazalt, fiecare dintre ele cântărind câteva tone.

Evident că nu e numai clădirea principală și numărătoarea ar putea să continue (vezi harta, fig. 29). Există canale pavate cu coloane, șanțuri, tuneluri și un zid lung de opt sute șaiszeci de metri, ridicându-se până la 14,20 m în partea lui cea mai înaltă. De jur împrejurul construcției principale se află o terasă cu mai multe nivele, făcută tot din coloane și blocuri de bazalt. În jur se află optzeci de construcții mai mici. Dacă luăm ca referință construcția principală cu cele treizeci și două de coloane și dacă după aceea se ține cont de celelalte edificii, se obține un număr total minim de patru sute de mii de coloane de bazalt.

Deși nu se știe exact când a fost construit Nan Madol, este sigur (și specialiștii sunt de acord în

această privință) că Ponape număra atunci mult mai puțini locuitori decât azi. Or, munca în cariera de pe coasta de nord era grea și lungă. Transportul unui singur bloc prin junglă pretindea eforturile unui număr important de oameni, ca și transportarea blocurilor de pe coasta de sud spre Nan Madol - dacă admitem că blocurile de bazalt au fost legate de fundul pirogilor și deplasate astfel, cufundate în apă, de la insulă la insulă, până la Temuen.

Acolo, pentru stivuirea coloanelor era nevoie de o altă trupă importantă de oameni. Acum dacă admitem că o parte din populație trebuia să se ocupe de muncile cotidiene și fixând în mod arbitrar la patru numărul de blocuri transportate zilnic de la carieră pe coasta de sud și de pe coasta de sud la Nan Madol, ne apare clar, ținând cont de mijloacele tehnice foarte rudimentare de care dispuneau acești oameni, că transportarea a patru blocuri pe zi este deja o ispravă fantastică. Asta ar însemna că la Nan Madol s-au transportat în acest fel o mie patru sute șaizeci de blocuri de bazalt pe an (pornind de la principiul că se lucra trei sute șaizeci și cinci de zile pe an). În concluzie, dacă acceptăm aceste premize, pentru construirea citadelei Nan Madol ar fi fost nevoie de două sute nouăzeci și șase de ani!

Curios mai este și faptul că citadela nu s-a construit pe Ponape, deși acolo se găsește bazalt și este de departe cea mai importantă insulă a

arhipelagului. Pentru ce să fie transportați acei monștri de bazalt spre o insuliță îndepărtată?

Chiar nu există nici o explicație convingătoare?

Nan Madol nu este un oraș „frumos“. Nu are basoreliefuri, nici sculpturi, nici fresce. Este o arhitectură rece, goală, austeră. Faptul e mai curând surprinzător, pentru că popoarele din Pacificul de Sud își „încarcă“ în mod voit operele arhitecturale cu motive ornamentale. Nimic de felul acesta la Nan Madol, unde blocurile de bazalt goale sunt stivuite unele peste altele, conferind ansamblului o alură aproape spartană.

Prin urmare, nu poate fi vorba nici de palat, nici de templu, căci acestea sunt locurile care se doresc a fi făcute agreabile zeilor și unde decorarea, cel puțin în această parte a lumii, joacă totdeauna un rol principal.

Atunci?

O fortăreață?

Ideea pare absurdă, dat fiind faptul că terasele sunt poziționate în așa fel încât să facă ușor accesul spre vârful ansamblului arhitectural. Dar tocmai aici găsim un element de explicație. Terassele facilitează accesul spre centru, adică la „puț“.

Acest puț nu e un puț, ci intrarea unui tunel. Faptul că această intrare sau ieșire de tunel este azi plină cu apă nu schimbă nimic. La fel stau lucrurile și cu construcțiile de la Nan Madol, care se întind până dincolo de limitele insulei, sub apa oceanului.

Erich von Däniken

Acolo unde apa nu e adâncă, se pot vedea masele de piatră stivuite sub suprafața apei și ar fi greu să spui până unde se întinde „citadela“, până la ce adâncime coboară.

Dar la ce putea să servească un tunel subteran într-o insulă atât de mică?

Am citit pentru prima dată despre această curiozitate în cartea lui Herbert Rittlinger, „Oceanul nemăsurat“.

Rittlinger, care a parcurs Pacificul de sud în toate sensurile, a aflat la Ponape că Insulele Caroline formau, în urmă cu multe milenii, centrul unui imperiu important. Pescuitorii de perle și negustorii chinezi se interesaseră de bogățiile ce se presupunea a fi acumulate sub apă, în jurul insulei Ponape. Scufundătorii exploraseră fundul apei și relataseră niște lucruri extraordinare. Văzuseră drumuri, arce de piatră, construcții ruinate, monoliți acoperiți de corali și de scoici.

Dar ceea ce n-au găsit acești scufundători și acești negustori de demult, au găsit scufundătorii japonezi cu echipament modern. Pe fundul marin se aflau bogății inestimabile și legenda era confirmată astfel de fapte.

Sub „casa morților“, adică sub clădirea principală a „citadelei“, legenda spune că se află îngropate cadavre. Scufundătorii japonezi spun că sub apă s-ar afla sicrie de platină. Adevărul e că aduceau la

--- --- **PROVOCAREA ZEILOR** --- ---

suprafață în fiecare zi bucăți de platină! Platina a devenit principalul articol de export al insulei Ponape sub dominația japoneză, eclipsând chiar și articolele de export tradiționale precum copra, vanilia, perlele!

Pescuitul platinei a continuat până în ziua în care doi scufundători nu au mai revenit la suprafață. Acest incident aproape că a corespuns cu intrarea în război a Japoniei, ai cărei cetățeni au părăsit atunci Insulele Caroline.

Rittlinger conchide:

Cu siguranță că indigenii au tendința de a confunda legenda cu realitatea, dar nu e mai puțin adevărat că japonezii au exportat din insulă o cantitate incredibilă de platină, deși subsolul insulei Panope și al celorlalte insule nu prezintă nici cea mai mică urmă din acest metal.

Eu nu cred deloc în existența unor sicrie de platină. Coloanele hexagonale și octogonale încărcate de scoici și corali pot fi luate foarte ușor drept sicrie sub apă. Totuși nu se poate nega faptul că niște cantități incredibile din acest metal prețios au fost scoase din apă de scufundătorii niponi din 1919 până în 1939.

Dar de unde putea să provină această platină?

Prezența sub apă a unor sicrie de platină poate fi pusă la îndoială, în schimb se cuvine să dăm crezare

celor care au vorbit despre drumuri și edificii submarine, căci aceste edificii le vedem „urcând“ spre mal la Nan Madol, acolo unde apa nu e foarte adâncă, și convergând spre „puțul“ central care este în realitate intrarea unei rețele de tuneluri care împânzesc toată insula.

Dar ce spune legenda despre ruinele misterioase de la Nan Madol?

Cercetătorii stabiliți la fața locului, K. Masao Hadley, Pensile Lawrence și Carole Jencks au strâns informații în această privință fără să riște totuși o interpretare.

Construcția principală este numită în legendă „Templul porumbelului sacru“. În urmă cu trei sute de ani, cultul porumbelului era încă foarte viu. Se povestește că marele preot Nanusunsap parcurgea atunci canalele la bordul unei pirogi. În fața lui stătea un porumbel și el trebuia să-l privească drept în ochi pe toată durata traseului.

Totuși, la origine, simbolul divinității nu era porumbelul, ci un dragon care scotea foc pe gură. Și acest dragon apare în toate povestirile care se referă la originile insulelor și la construirea „citadelei“.

Mama dragonului ar fi săpat canalele numai cu suflul ei de foc și astfel s-ar fi format insulele. Dragonul avea un „slujitor“ care era considerat vrăjitor. Vrăjitorul cunoștea o frază pe care era destul să o pronunțe pentru ca imediat blocurile de bazalt

să înceapă să zboare prin aer ca niște marionete din paie. Apoi pronunța o altă formulă magică și blocurile se stivuiau singure la Nan Madol fără ca locuitorii să intervină.

Există o interpretare a legendei dragonului care trebuie să recunosc că m-a amuzat.

Conform acestei interpretări, formulată de un grup de arheologi, dragonul nu era un dragon, ci un crocodil care se rătăcise la Nan Madol, stârnind oarecare emoție în rândul populației. În unele insule din Pacificul de Sud se află într-adevăr crocodili, la trei mii de mile de Caroline. S-a putut rătăci un crocodil la Nan Madol? De ce nu? Eu nu văd nici un inconvenient. Dar de ce a intrat crocodilul în legendă sub formă de dragon? Și ce lucruri noi rezultă de aici? Crocodilul rătăcit ar fi fost mai priceput să construiască citadela decât dragonul din legendă?

În toate insulele din Pacificul de Sud unde se află opere arhitecturale și sculpturale, adevărate mărturii ale unui trecut îndepărtat, legendele ne vorbesc despre pietre gigantice zburând prin aer spre locul lor de destinație. Exemplul cel mai frapant, fiind cel mai cunoscut, este cel al Insulei Paștelui. Din mitologia acestei insule aflăm că cei două sute de coloși de piatră au venit prin aer și s-au așezat în picioare „singuri” în locul unde îi putem admira azi.

Nu există legende în lume unde să nu fie vorba de dragoni (balauri), chiar de șerpi zburători. Peste

Erich von Däniken

tot găsim amintirea unor războaie, a unor lupte cerești, a unor evenimente fericite și nefericite despre care se întâmplă să găsim urme chiar în istoria propriu-zisă. Asta pentru că miturile și legendele se sprijină pe fapte reale, după cum imaginația omului are nevoie de un substrat material pentru a se manifesta. Realitatea alimentează visul. Imaginarul își înfige rădăcinile în cele trăite.

Oare nu e ciudat, nu e tulburător că găsim acești dragoni și acești șerpi zburători atât la vechii chinezi cât și la mayași sau la popoarele polineziene? Oare nu e tulburător că ici și colo li se atribuie capacitatea de a putea conduce și așeza în locuri precise mase enorme?

Am spus care e părerea mea despre construcțiile de la Nan Madol. Am spus că ar fi fost nevoie de cel puțin trei sute de ani pentru ridicarea acestei citadele. Generații întregi de insulari ar fi trudit din greu pentru a reuși să construiască acest ansamblu monumental. Dacă așa au stat lucrurile, cum se face că nu găsim deloc în istorie eco-ul acestei munci uriașe? După părerea arheologilor, Nan Madol n-ar data de mai mult de cinci sute de ani. Or, istoria ultimilor cinci sute de ani este perfect cunoscută. Nu se găsește nicăieri urma acestui efort uimitor, a acestei munci îndârjite.

Dar pe ce se bazează arheologii când fixează la numai cinci sute de ani vechimea construcțiilor de la Nan Madol? „Dovada“ este destul de șubredă. Cu

PROVOCAREA ZEILOR

puțin timp în urmă s-a găsit nu departe de „puțul“ central, sub un bloc de bazalt, o bucată de cărbune de lemn, care a fost supus testului de datare cu C_{14} . În urma testului a rezultat că bucata de cărbune data de prin anul 1300 e.n.

Lăsând la o parte faptul că metoda nu este nici pe departe infailibilă, nu trebuie să credem cu orice preț că vechimea bucății de carbon coincide cu cea a construcțiilor de la Nan Madol. De ce să nu admitem că cineva ar fi putut foarte bine să vină și să aprindă un foc de lemne pe blocurile de bazalt aflate acolo de multă vreme?

Dovada este deci cam „subțirică“, dar astfel de concluzii peremptorii permit mascarea realității. Iar realitatea este că nu se știe nimic despre Madol...

Grupul de insule care formează Oceania de Est se situează în interiorul unui triunghi mare cuprins între Hawaii, Insula Paștelui și Noua Zeelandă. Locuitorii insulelor polineziene, repartizați pe o suprafață de 43700 km², au legende și zei comuni; vorbesc limbi provenite dintr-un trunchi comun și prezintă caracteristici rasiale comune.

Specialiștii în problemele Polinezici - arheologi, antropologi și filologi - cred că limba și civilizația acestor popoare s-au născut în Polinezia de Est. Dacă acceptăm această versiune, limba și civilizația ar fi fost „exportate“ de la un grup de insule care ar cuprinde cele nouă insule ale lui Cook și numeroșii

Erich von Däniken

atoli din vecinătatea mării insule Tahiti, insulele Tuamotu cu cei optzeci de atoli ai lor și insulele Mangarewa.

N-am să critic aceste concluzii științifice, totuși persistă câteva întrebări care nu pot fi eludate.

Dacă această versiune este bună, ne putem întreba cum au putut polinezienii orientali să străbată distanțele considerabile care îi despart de insulele occidentale?

Există teoria că s-ar fi urcat în pirogi și s-ar fi lăsat duși de curenții marini.

Numai că știm de multă vreme cum se mișcă curenții marini și, dacă examinăm harta lor, constatăm că, pentru a ajunge la Noua Zeelandă, insula cea mai mare din Pacificul de Sud, polinezienii din est s-ar fi lăsat purtați în bărcile lor primitive *împotriva* curenților marini!

Se spune frecvent că navigatorii înaintau spre nord sau spre sud - fără busolă și motor - până când ajungeau la est sau la vest de ținta lor. După care era destul să se strecoare în curenții potriviți și să se lase duși spre obiectiv.

Dar asta ar însemna să admitem faptul că polinezienii cunoșteau foarte exact acești curenți și că aveau o tehnică de navigație extrem de evoluată! Iar asta înseamnă că știau în mod foarte precis când trebuiau să cotească spre vest sau spre est. La urma urmelor, de unde știau că mai existau și alte insule și unde se aflau aceste insule?

PROVOCAREA ZEILOR

Pe scurt, aceste schimburi între estul și vestul polinezian și mai ales această „diseminare“ culturală pe direcția est-vest presupun o artă a navigației și cunoștințe foarte evolute. Eu vreau să accept teoria, dar în cazul ăsta trebuie să mă întreb de unde aveau acești oameni atâtea cunoștințe.

Pentru că din estul până în vestul polinezian sunt distanțe considerabile, și voi da câteva exemple:

- Insula Paștelui-Tahiti = 3700 km
- Tahiti-Fidji = 4300 km
- Fidji-Australia = 3000 km
- California-Hawaii = 4000 km
- Hawaii-insulele Marshall = 3800 km

Să admitem acum că întâmplarea chiar a făcut ca o plută sau o pirogă să ajungă în felul acesta la o insulă occidentală. În cazul ăsta, cum au putut îndrăzneții navigatori să revină - împotriva curentului - la insula lor? Dacă ar fi ieșit din nou în larg ar fi fost duși și mai departe spre vest, adică s-ar fi îndepărtat tot mai mult de punctul de plecare.

Dacă dăm crezare acestei teorii științifice, navigatorii din Polinezia Orientală au făcut și mai mult decât atât. Deși probabil nu au luat cu ei femei pentru a le ține de urât în cursul acestor lungi și periculoase expediții, ei au conceput totuși copii în aceste îndepărtate insule occidentale pe atunci pustii, iar

Erich von Däniken

acești copii au crescut și s-au înmulțit cu o silință surprinzătoare.

Se mai spune că polinezienii din est navigau orientându-se după stele! „Când *Crucea Sudului* se află la orizont, toamna la miezul nopții, trebuie să virăm la babord pentru a ajunge la Bora Bora.“

De unde puteau să știe „civilizatorii“ din estul polinezian unde este situată Bora Bora? Cineva vizitase înaintea lor toate aceste insule și făcuse harta?

Azi marinarul își cunoaște ținta; știe unde se situează și ce „rută“ trebuie să urmeze ca să ajungă la ea. Dar polinezienii primitivi nu aveau toate aceste cunoștințe, și nu puteau să ajungă la vreo insulă decât din întâmplare.

Maorii, primii locuitori ai Noii Zeelande, au în această privință o legendă care îndeamnă la reflecție.

Conform acestei legende, era pe vremuri un rege pe nume Rupe. Acest rege întreprinsese o expediție în compania celor două fiice ale lui și a două păsări. Kupe a descoperit coasta de est a Noii Zeelande, a tras la mal și și-a trimis cele două păsări în recunoaștere. Una dintre păsări avea drept misiune să măsoare debitul fluviilor și forța curenților marini, cealaltă având sarcina să testeze plantele și bacele sălbatice, pentru a le încerca proprietățile.

Prima pasăre și-a frânt aripile măsurând înălțimea unei cascade. A doua a descoperit și a gustat din bace atât de savuroase încât s-a hotărât să rămână

PROVOCAREA ZEILOR

în pădurile zeelandeze și regele nu a mai văzut-o niciodată. Și astfel, spune legenda, Kupe a fost constrâns să-și stabilească domiciliul în Noua Zeelandă căci nu se mai putea întoace în țara natală fără păsări.

Prin urmare, ambarcațiunea nu-i era de ajuns pentru a se orienta pe mare. Iar păsările știau mult mai multe lucruri decât păsările obișnuite. O legendă ciudată care stârnește întrebări ce vor rămâne fără răspuns.

Dar există o legendă maori și mai veche decât saga regelui Kupe și mult mai remarcabilă. Această legendă spune că Noua Zeelandă ar fi fost pescuită din apele Pacificului de zeul Maau!

Zeul Maau avea un pește în cârlig. Dar peștele nu se lăsa deloc, se zbătea viguros, cu furia disperării. Supărat de această împotrivire, zeul a tăiat peștele în bucățele mici. Și din această cauză ar fi Noua Zeelandă atât de îmbucătățită.

Maorii de azi - asemenea strămoșilor lor îndepărtați - numesc insula cea mai nordică Te Ika-a-Maui, adică peștele lui Maau. Tot conform acestei reprezentări, insula cea mai sudică (Stewart Island) ar fi barca zeului. Peninsula Mahia - Te Matau-a-Maui - ar fi cârligul undiței. Peștele s-ar subîmpărți în cap (format de teritoriul Wellington) - Te upoko o te ika - și coadă (formată de peninsula North-Auckland) - Te hiku o te ika.

Ciudată poveste! În vremea când zeul Maau i pescuit pământul în această parte a Pacificului, încă nu exista vreo hartă care să-ți permită să-ți dai seama de conturul Noii Zeelande. Și totuși reprezentarea maori este cât se poate de fidelă realității geografice. Peștele seamănă cu un calcan, cu gura deschisă spre sud, coada lungă spre nord și o înotătoare laterală prinsă în cârlig.

Există multe variații pe tema legendarului Maau i, dar zeul este prezentat totdeauna cu aceleași trăsături de caracter. Maau i este un personaj violent, combativ, cu o forță enormă, dar mai ales - peste tot și totdeauna - el este „pescuitorul de pământ“. Asta poate să pară ceva ciudat. Pescuitor de pământ? Ce vrea să însemne asta?

Cu o îndrăzneală pe care unii o vor considera excesivă, îi vom împrumuta un moment zeului Maau i trăsăturile lui Charles Lindbergh care, după cum știm, a zburat de la New York la Paris în zilele de 20 și 21 mai 1927, parcurgând în treizeci și trei de ore o distanță de șase mii de kilometri deasupra oceanului. Ne putem imagina scena. De jur-împrejur, cât vezi cu ochii, numai apă! Un adevărat coșmar! Lindbergh scrutează valurile oceanului de sub el. Zărește un punct întunecat, o pată. Un pește mare? O insuliță? Un banc de pești? Un grup de insule? Coboară încet spre ocean și identifică cu certitudine petele din Atlantic. Este vorba de un grup de insule. Aviatorul

PROVOCAREA ZEILOR

se destinde, tensiunea dispare. A reușit să „pescuiască” puțin pământ în imensitatea oceanului.

Veți spune că e foarte amuzant, dar că polinezienii din timpurile de demult nu știau să zboare.

Ei bine, știau! După toate probabilitățile, polinezienii primitivi știau să zboare. Aceasta este convingerea mea, și această convingere se bazează pe fapte concrete.

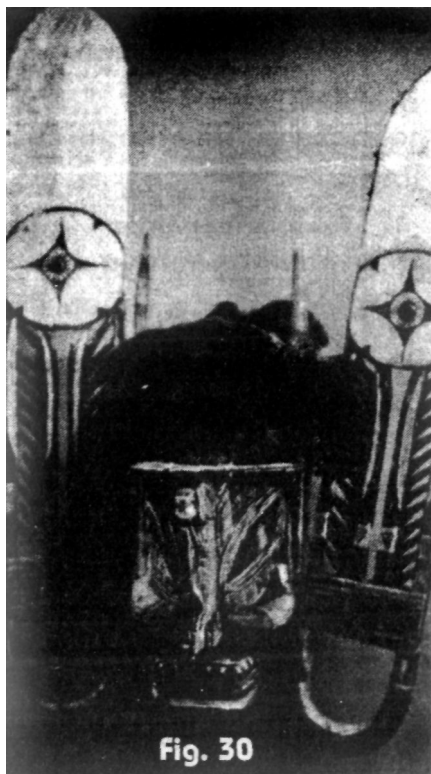
Oricine e capabil să privească anumite „descoperiri” făcute în insulele polineziene (și în alte părți) cu alți ochi, oricine refuză să identifice - iar și mereu - după nevoile momentului, cutare obiect ca fiind o mască „rituală”, altul ca fiind o podoabă „rituală”, un altul ca fiind un „accesoriu de cult”, va recunoaște cu ușurință în anumite „măști” aparate de zbor individuale mai mult sau mai puțin „copiate”. „Masca” din imaginea prezentată de mine (fig. 30) se bagă pe cap, aripile fiind formate din două scândurele rabatabile. La baza scândurelelor se văd găurile prin care se bagă brațele. Dar artiștii polinezieni au păstrat și amintirea întregului corset pe care îl îmbrăcau aviatorii înainte de a-și lua zborul.

Firește, azi ei nu mai știu de ce „echipează” reprezentările zeilor și regilor lor cu aparate atât de complicate. Nimeni nu mai știe să *zboare* de multă vreme. Dar în trecut, în epoca în care Maau i pescuit

Noua - Zeelandă ,
existau specialiști care
zburau cu aparate ase-
mănătoare acestora!

La Bishop Mu-
seum din Honolulu,
instituția cea mai
bogată în obiecte
arheologice poline-
ziene, există culoare
pline cu aparate de
acest fel.

Și în Auckland la
fel. Aceste copii -
destul de proaste - de
aparate de zbor indi-
viduale mai vechi,
sunt considerate obiec-
te rituale.

Ființele cu patru aripi din Assur sunt ființe
rituale.

Vasele decorate cu sfere zburătoare sunt
obiecte rituale.

Astronautul de pe placa tombală de la
Palenque este un indian într-o poziție rituală.

Instrumentele de măsură pe care le țin în
mâini statuetele de la Tula sunt instrumente
rituale.

Rucsacurile și țeștile purtate pe spate de preoții mayași sunt accesorii rituale.

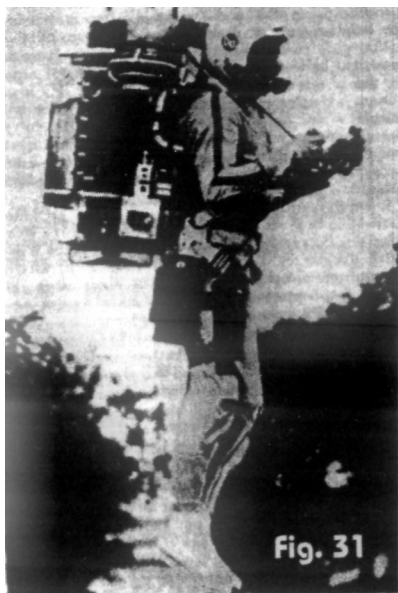
Și, natural, copiile de aparate polineziene de zbor individual sunt măști rituale.

Chiar e posibilă atâta încăpățănare?

Firește, nu polinezienii au inventat această tehnică de zbor. Au avut profesori veniți din altă lume, profesori care au venit pe planeta noastră în timpuri îndepărtate.

Sunt cunoscute aparatele de zbor individual moderne sau *rocket-belts* (fig. 31). Americanii și rușii au pus la punct diferite tipuri de acest fel.

Concepute inițial pentru zborurile spațiale, aceste mașini îi permit omului să treacă fără greutate un fluviu sau o colină pentru a îndeplini rapid și discret o misiune militară de recunoaștere sau de sabotaj. Astfel, există elicoptere individuale (elicea e montată pe spatele omului iar pe piept are o cutie de comenzi). Un copil care „ar meșteri“ o mașină

Erich von Däniken

zburătoare de acest fel, văzută la cinematograful sau la televizor, ar fabrica ceva ca o „mască rituală“. Dar pentru el masca ar fi într-adevăr o mașină zburătoare.

Ar fi excesiv și chiar ilegal să pretindem că strămoșii îndepărtați ai polinezienilor au avut profesori veniți de pe o altă planetă și că ajunseseră la un nivel de evoluție tehnică extrem de ridicat, dacă acest fapt n-ar fi amplu atestat de legendele popoarelor din Pacificul de Sud.

John White a strâns multe legende din Pacificul de sud în lucrarea sa *Ancient History of the Maori*. Enunțarea temelor din primul volum al lucrării lui White este suficientă pentru a ne face o idee despre evenimentele ciudate care jalonează istoria maorilor:

Genealogia zeilor
Istoria creației
Război în univers
Crearea omului și a femeii
Potopul și povestirile despre Arcă
Căsătorii între zei și oameni
Călătorii între pământ și stele
Hrana care cade din cer

Legenda lui *Rongamai* ne vorbește despre războaiele tribale. Aflat în luptă împotriva unui adversar foarte puternic, tribul Nga-ti-hau găsește refugiu într-un sat fortificat. Inamicul amenințându-i

PROVOCAREA ZEILOR

în continuare cu distrugerea, cei din tribul Nha-ti-hau au cerut ajutorul regelui Rongamai. Zeul și-a făcut apariția în momentul în care soarele atingea zenitul:

*A apărut
ca o stea strălucitoare
ca un foc cu flăcări mari
ca un soare.*

Rongamai survolează piața satului și se lasă la pământ:

*Pământul a fost zguduit
nori de praf au întunecat privirea
s-a auzit zgomot ca de tunet
apoi a urmat un murmur ca într-o scoică.*

Tribul capătă curaj văzând că zeul a răspuns chemării sale și adversarul este zdrobit.

În legenda lui Tawhaki, a femeie tânără pe nume Hapai coboară din al șaptelea cer pentru a se uni cu un „bărbat frumos“. Alesul nu știe nimic despre originea tinerei femei; abia după ce rămâne însărcinată află că ea venea dintr-o lume îndepărtată și necunoscută unde avea rang de zeiță. Și zeița se întoarce în lumea ei după ce naște o fetiță.

Uimitor este numărul și varietatea de mijloace de care dispun extratereștrii pentru a se reîntoarce în patria lor.

Odată se folosesc de scări imense, altădată de turnuri înalte, în alte dați de o pânză de păianjen sau de o viță sălbatică agățătoare, care constituie niște trambuline suficiente. Dar altădată este vorba de păsări sau de dragoni zburători care îi urcă la cer.

Indiferent de metodă, totdeauna cineva asistă la plecarea, în general o femeie bătrână... stând pe vine și numărând cartofi! Ea le anunță pe ființele misterioase dacă există vânturi care „suflă spre pământ“, apoi azvârle cartofii în foc, unul câte unul, numărând: nouă, opt, șapte, șase, cinci... E greu să nu te gândești la o numărătoare inversă.

În lucrarea *Polynesian Mythology* (Wellington, Noua Zeelandă, O.J.) se află o legendă pe care și-o povesteau pescarii polinezieni.

Conform acestei legende, războinicul Uenuku trecea pe malul unui lac când a văzut o coloană de ceață suspendată în aerul limpede, la marginea întinderii de apă. Și-a luat inima în dinți și s-a apropiat ca să vadă despre ce era vorba. A zărit atunci două femei tinere nemaipomenit de frumoase care coborâseră din cer ca să se scalde în lac. Împins de o forță irezistibilă, războinicul s-a apropiat de cele două creaturi splendide și le-a salutat cu multă curtenie. Fermecat de aspectul lor, el a rugat-o pe una dintre femei să-l însoțească și să devină nevasta lui. Frumoasa i-a răspuns:

*Îmi place această lume.
Nu e rece și goală
așa cum e spațiul acolo sus.*

În aceeași lucrare mai găsim și altă legendă:

„Rupe, uneori numit și Maui Mua, pleacă în căutarea sorei lui Hinaura. Nu dă de urma ei și atunci se duce să ceară sfatul strămoșului său Rehua care trăiește în cer, într-un loc numit Te putahi hui o rehua. Rupe și-a legat curelele, și-a așezat pe cap masca și s-a ridicat în cer“.

Rupe ajunge într-un loc unde locuiau niște oameni, și a întrebat:

„ - Oare cerurile de deasupra acestui cer sunt locuite?

- Da, sunt locuite, i s-a răspuns.

- Pot să ajung la aceste ceruri? a vrut el să stie.

- Nu, i s-a răspuns. Nu poți ajunge la ele pentru că aceste ceruri au fost făcute de Tane.“

Rupe nu ia în seamă cele spuse și se ridică spre cel de al doilea cer unde găsește un alt loc locuit de oameni. Și din nou întreabă:

„ - Oare cerurile de deasupra acestui cer sunt locuite?

- Da, dar nu poți merge la ele pentru că au fost făcute de Tane."

Rupe își încearcă iar norocul și se înalță spre un loc unde locuiesc oameni.

„- Oare cerurile de deasupra acestui cer sunt locuite?

- Da, dar nu poți merge acolo, *pentru că masca ta nu este cea a lui Tane.*"

Rupe se hotărăște să riște din nou, urcă iar și iar. În cele din urmă, la capătul puterilor, reușește să ajungă la al zecelea cer unde îl găsește pe Reuha (și pe Hinaura).

Despre atotputernicul Tane *Ancient History of the Maoris* ne spune că era zeul pădurilor și animalelor. Dintr-o legendă aflăm că Tane a creat femeia și în alta acest zeu i-a constrâns pe ceilalți zei, *după un mare război în ceruri*, să-și stabilească domiciliul *în alte lumi și să trăiască acolo în îndoială, din veșnicie în veșnicie*. Înainte de a-i exila, Tane le-a transmis cunoștințele și aparatele necesare exodului.

PROVOCAREA ZEILOR

Oare nu sunt destul de transparente aceste legende?

Acum aş vrea să mă refer la opera principală a Cabalei, adică la cartea numită Zohar, şi în special la o convorbire dintre un cetăţean al pământului şi un naufragiat de pe planeta Arqua, convorbire relatată de Rabbi Simeon Bar Jochai.

Conduşi de Rabbi Yosse, supravieţuitorii unui cataclism planetar s-au pomenit deodată faţă în faţă cu un străin care stătea ascuns într-o grotă. Yosse l-a întrebat pe străin de unde venea, iar acesta i-a răspuns:

„Sunt un locuitor al planetei Arqua.“

Atunci, surprins, Rabbi Yosse a vrut să ştie:

„ - Prin urmare există fiinţe vii pe Arqua?“

„- Da, i-a răspuns străinul. Şi când v-am văzut venind, am ieşit din grotă ca să aflu de la voi numele planetei pe care am eşuat.“

Străinul povesteşte după aceea că în lumea lui anotimpurile nu trec aşa ca pe pământ. El le spune că, pe Arqua, trec mai mulţi ani între fiecare recoltă. Iar locuitorii de pe Arqua *vizitează toate lumile şi vorbesc toate limbile.*

Conform Cabalei, există şapte lumi diferite, dar numai Arqua a trimis mesageri pe pământ.

Erich von Däniken

În multe legende găsim aluzii la fel de precise, la fel de directe despre alte lumi și despre „trimișii“ delegați de aceste lumi pe pământ.

Natural, „specialiștii spun că dacă vrem să înțelegem aceste legende trebuie să le *interpretăm*. Și ei spun că pentru asta trebuie să ne punem în locul strămoșilor noștri, să adoptăm într-un fel modul lor de gândire.

Absurd!

Să adopți modul de gândire al unor popoare dispărute!

Adevărul e că orice interpretare actuală a textelor sacre, a legendelor, a scrierilor vechi, rămâne neapărat tributară dacă nu prizonieră modului de gândire al oamenilor din timpul nostru. Ceea ce spun nu e o critică, e o realitate.

În al optsprezecelea volum al almanahului societății inginerilor germani, Berlin 1928, profesorul Richard Hennig analizează un anumit număr de texte care ilustrează, după expresia lui, *preistoria aeronauticii*.

Profesorul citează mai ales un pasaj din legenda lui *Etana*, a cărei reprezentare vizuală o găsim pe un cilindru-sigiliu datând cam din anul 3000 î.e.n. Textul, scris în cuneiforme, nu s-a păstrat decât parțial. Iată pasajul citat de Hennig:

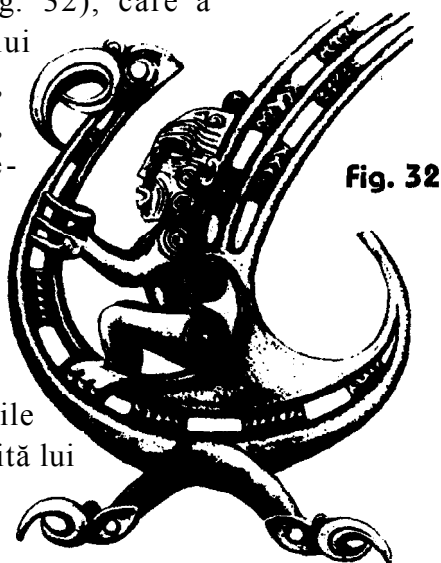
PROVOCAREA ZEILOR

Etana este dus spre cerul stelelor fixe, nu pe spatele vulturului ci unit cu el, piept lângă piept... Vulturul atrage de șase ori atenția lui Etana asupra pământului care, sub ochii lor, devine din ce în ce mai mic.

Descrieri precise, reprezentări vizuale evocatoare!

Exegezele miturilor și legendelor, interpretările arheologice sunt în întregime condiționate de o mulțime de idei preconcepute, cel puțin când e vorba de preistorie.

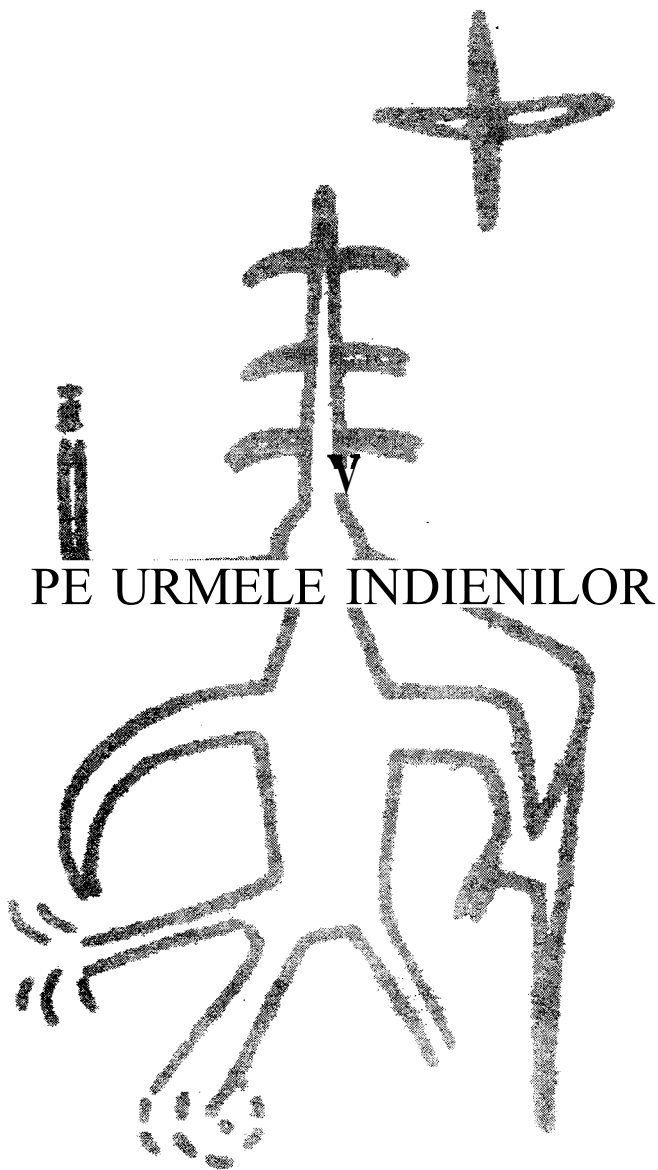
Multe dintre legendele maori ne vorbesc despre zeul Purangahua (fig. 32), care a zburat pe pasărea lui magică de la Hawaiki, reședința sa obișnuită, până în Noua Zeelandă. *Hawaiki* este un cuvânt compus care înseamnă venind din Calea Lactee. Cea mai veche dintre rugăciunile maorilor îi este atribuită lui Purangahua:

Erich von Däniken

*Vin,
și sub mine
se întinde un pământ necunoscut.
Vin,
și sub mine
se rotește un cer nou.
Vin
pe acest pământ și el este
un loc de repaus
pentru mine.
Oh, spirit al planetei!
Străinul îți oferă, cu modestie,
inima lui ca să te hrănești cu ea.*

În fine, ca o ultimă curiozitate, trebuie să spun
ca *Nan Madol* este o compunere de cuvinte care
înseamnă „interlumea“.

V
PE URMELE INDIENILOR

De la punctul cel mai sudic al Siciliei și până la Hammerfest, orașul cel mai nordic al Europei, survolezi opt țări pe un traseu de patru mii de kilometri. De la Moscova până în sudul Yemenului, un alt traseu aerian de aproximativ patru mii de kilometri, survolezi șapte. Dar dacă te deplasezi cu avionul de la Cacipore la Rio Grande - ceea ce reprezintă un zbor nord-sud de vreo patru mii cinci sute de kilometri - treci pe deasupra unei singure țări: Brazilia.

De la est până la vest la fel, de la frontiera peruviană la Recife, pe malul Atlanticului, un singur teritoriu, o singură țară: Brazilia. Având o suprafață de 8 511 965 km², gigantul sud-american nu e depășit - din punct de vedere al întinderii - decât de alte patru țări: URSS, China, Statele Unite și Canada.

Această țară imensă este o mină inepuizabilă de enigme arheologice.

Un pilot al companiei aeriene VASP zărește în cursul unui zbor „obișnuit“ un turn, un sat sau niște ruine care nu figurează pe hartă, localizează poziția geografică respectivă și-și informează șefii. După

aceea, când se trece din nou prin acel loc peste câteva zile, pentru a se verifica indicațiile, exista toate șansele să nu se mai zărească nimic. Un incendiu în pădure, un vânt favorabil sau condiții atmosferice excepționale au putut „degaja“ o zonă necunoscută până atunci. Dar jungla și-a reluat drepturile după câteva zile.

În mod paradoxal - în ciuda dificultăților de acces - în Brazilia se fac zilnic descoperiri extraordinare referitoare la trecutul îndepărtat al omenirii. Numai că, din păcate, aceste descoperiri nu sunt decât rareori „exploatate“.

În ceea ce privește arheologia, multe dintre descoperiri sunt făcute de geniștii armatei în timpul construirii unor drumuri prin care guvernul brazilian vrea să „reducă“ distanțele și să facă posibile comunicațiile. Nu se va ști niciodată câte situri au fost îngropate pentru totdeauna sub pământul cărat la marginea acestor căi de comunicații, construite cu mare osteneală prin teritorii cu acces foarte dificil.

În Brazilia toată lumea e pasionată de arheologie. Dar arheologii profesioniști sunt rari. Nicăieri în lume nu există asemenea bogății arheologice și nicăieri în lume nu e mai greu să organizezi o expediție în toată regula, atât din cauza naturii terenului cât și din lipsa creditelor.

Astfel se poate spune că, în general, descoperirile au rămas în seama amatorilor luminați care

PROVOCAREA ZEILOR

își conduc cercetările singuri, pe propria cheltuială. Dintre aceștia se cuvine să-l cităm mai ales pe austriacul Ludwig Schwennhagen, care a fost profesor de filozofie și a trăit multă vreme la Teresina, capitala statului Piaui, în extremitatea de nord a Braziliei. În cartea sa intitulată *Antiga Historia do Brasil*, Schwennhagen studiază, pentru prima dată, situl misterios *Sete Cidades*.

Am ajuns în Brazilia la invitația guvernatorului statului Piaui, pentru a vizita acest sit faimos.

- Unde se află aceste Sete Cidades? l-am întrebat eu pe doctorul Branco.

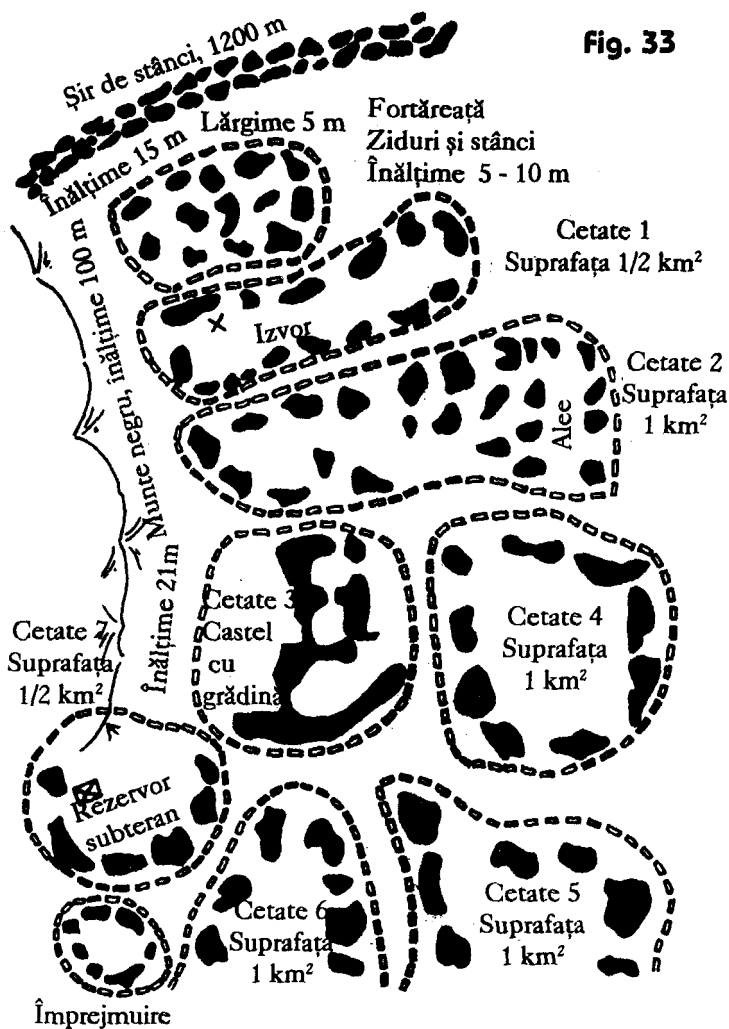
- La trei mii de kilometri nord de Teresina, între orașul Piripiri și Rio Longe. Putem fi acolo poimăine.

De la Teresina ajungi la Piripiri pe un drum de o sută șaizeci de kilometri care trece prin junglă. Deși te afli doar puțin mai jos de ecuator, clima este suportabilă datorită unei ușoare brize marine care bate dinspre coasta aflată la vreo trei sute de kilometri de acolo. De la Piripiri ajungi la Sete Cidades pe un drum de pământ de șaisprezece kilometri accesibil vehiculelor pentru orice teren. Și te pomenești brusc în fața primelor ruine (fig. 33).

Dar se poate vorbi de ruine? Nu există cu adevărat vestigiile unor edificii, nici monoliți cu forme bine conturate, despre care s-ar putea spune cu certitudine că au fost ciopliți de mâna omului, ca pe

Fig. 33

platourile înalte de la Tiahuanaco. Nu poți recunoaște
- chiar dacă ai căuta bine și ai face un efort de

PROVOCAREA ZEILOR

imaginație - urme de trepte, de scări, de străzi, de case.

Sete Cidades este un vast peisaj haotic, un sit care probabil că a fost distrus de foc precum biblica Gomora. Piatra a fost literalmente trăsniță de o putere apocaliptică.

Nimeni nu a făcut aici săpături arheologice.

Niciodată știința nu s-a ocupat de acest sit pentru a încerca să dezlege enigma cataclismului care probabil că a avut loc cândva în noaptea timpurilor.

Spre cer se ridică mase de piatră cu forme ciudate, asemenea unor mari puncte de întrebare.

Ghidul - un om cu formație științifică - care mi-a fost repartizat obligatoriu de guvernatorul statului, îmi spune că peisajul „chinuit“ de la Sete Cidades se formase în mod natural prin depozite glaciare. Eu însă nu pot să cred într-o astfel de interpretare. Ghețarii lasă în retragerea lor urme ușor de recunoscut care aici nu există deloc.

Sete Cidades se află în interiorul unui cerc cu un diametru de aproximativ douăzeci de kilometri. O altă interpretare spune că acest loc a fost pe vremuri un golf și cele „șapte cetăți“ ar fi resturile unei coaste erodate apoi modelate, după retragerea apelor, de vânt și de variațiile de temperatură.

Mi-ar fi greu să dovedesc contrariul.

De altfel, natura a demonstrat în multe locuri că are o imaginație bogată și capacități cratoare. Am

putut să mă conving de asta admirând *Valea Morții* din Statele Unite, catedralele de sare din Columbia, cuveta de granit boliviană și fanteziile arhitectonice la care s-a dedat pe coasta Mării Moarte.

Numai că, dintr-un motiv obscur, Sete Cidades nu mi se pare rodul unor astfel de jocuri.

Pe harta „administrativă” a locului se pot recunoaște cu claritate șapte zone de „ruine”. Efectul întâmplării? Fantezie naturală? Îmi vine greu să cred că o ordine atât de „strictă” poate să fie rezultatul unui joc al forțelor naturale. În spatele acestui haos, rămâne perceptibil un plan.

Și pe urmă există câteva detalii care uimesc. Astfel, acele scurgeri de metal care ies dintre pietrele stivuite și care se întind de-a lungul pereților în dâre lungi și ruginite. Această particularitate este prea frecventă în siturile „haotice” de tip Sete Cidades pentru a putea fi atribuită întâmplării. Este posibil ca geologii să fie în măsură să dea o explicație plauzibilă formării „carapacei de broască țestoasă” care este unul dintre detaliile cele mai frapante de la Sete Cidades. Până în prezent nu a fost formulată nici o părere pertinentă.

Originea sitului se pretează la discuții, la fel ca și picturile și figurile rupestre, aflate din abundență pe „zidurile” de la Șapte Cetăți. Natura nu pictează!

Apoi un lucru este în afara oricărei îndoieli. Picturile sunt cu mult mai recente decât „construcțiile”.

PROVOCAREA ZEILOR

Sete Cidades are două trecuturi distincte. Un trecut foarte vechi, pe care nu-l vom putea reconstitui probabil niciodată, și un altul, mai „modern“, deși se situează în preistorie, mărturie fiind picturile.

Și, firește, nimeni nu știe cine sunt autorii acestor opere picturale!

Un lucru este însă sigur. Motivele și simbolurile reprezentate de artiștii preistorici la Sete Cidades sunt, în marea lor majoritate, identice cu cele care pot fi văzute în cazul tuturor siturilor preistorice de pe tot globul: cercuri, roți (cu spițe), sori, circumferințe duble, pătrate înconjurate de cercuri, reprezentări variate de cruci și stele. Ai zice că pictorii din preistorie au mers toți la aceeași școală!

Această extraordinară înrudire dintre picturile descoperite în Africa, în Asia, în Europa, în America, a fost scoasă în evidență de Oswald O. Tobisch într-o carte intitulată *Cult, simbol, scriere*. La capătul acestui studiu comparativ bogat ilustrat, autorul pune următoarea întrebare:

Oare e posibil să fi fost atunci - oricât de incredibil ar putea să pară contemporanilor noștri - un concept divin unic care să fi dus la o „internaționalitate“ profundă? Cu alte cuvinte, este oare posibil ca omenirea din acea epocă îndepărtată să fi trăit încă în câmpul „revelației primordiale“ a unui unic și atotputernic creator căruia îi erau și îi

Erich von Däniken

rămâneau supuse materia și spiritul, întreg universul, corpurile cerești și ființele care le populează?

Voi da aici doar câteva exemple dintre invențiile „extravagante“ ale pictorilor de la Sete Cidades, dar pun la dispoziție cu dragă inimă cercetătorilor interesați importanta mea colecție de fotografii în culori.

Ceea ce frapează în primul rând sunt cercurile *roșii* și *galbene* care ar putea să fie semnale. Trebuie amintit că foarte rar se găsesc picturi rupestre executate în două culori. Este clar că acest motiv avea o semnificație deosebită.

Remarcabilă (și, după știința mea, inedită) mi se pare o *schemă tehnică care* arată cam ca o eprubetă. În partea inferioară se pot recunoaște două fanioane de semnalizare iar de-a lungul unei bare roșii ca sângele, de treizeci și doi de centimetri, sunt dispuse cinci ovale. Nimic comun cu reprezentările obișnuite ale oamenilor preistorici - motivul nu e împrumutat nici din lumea vegetală, nici din lumea animală.

Și pe urmă există o linie de care sunt suspendate patru sfere, ca niște note. Dar nu poate fi vorba de asta, oamenii din preistorie nu cunoșteau scrierea muzicală. Atunci ce poate fi? Poate e interesant să amintim în această privință o reprezentare grafică similară provenind din India. Este vorba de un

PROVOCAREA ZEILOR

basorelief pe care apar nouă „capete de note“ sub linie și două pe linie. Specialiștii în preistoria indiană au indentificat acest basorelief cu ajutorul unor texte sanscrite ca fiind o *Vimaana*, adică un aparat zburător.

La fel de remarcabilă mi se pare și *mașina zburătoare* ce pare desenată de mâna unui copil.

Pictorii preistorici stilizau tot ce vedeau. Dar ce a putut servi drept „model“ în acest caz?

Un ansamblu pictural deosebit de original și impresionant mi se pare *zidul care reprezintă astronauti*. Se pot vedea două personaje cu căști rotunde pe cap, iar deasupra lor planează un obiect pe care unii l-ar putea identifica cu o farfurie zburătoare. Între personaje șerpuiește o spirală, iar alături un obiect a cărui semnificație poate stârni tot felul de presupuneri.

Un rebus dificil. Despre ce poate fi vorba? De o stație spațială orbitală? Un cerc dublu cu niște excrescențe ciudate - una ca o pungă mare, iar altele două ca niște ramificații nervoase în partea de sus și de jos a cercului dublu, de jur-împrejurul căruia se deschid un fel de hublouri.

În sfârșit, mai există un desen reprezentând un astronaut echipat din cap până în picioare.

Oare zeii să fi fost astronauti?

O particularitate până acum neexplicată este faptul că toate motivele picturale găsite la Sete Cidades figurează pe marginea de sus a unui zid înalt

Erich von Däniken

de opt metri! În cazul în care artiștii nu au fost niște giganți, atunci pictorii probabil că le-au executat cu ajutorul unei schele de piatră din care nu a mai rămas nici o urmă...

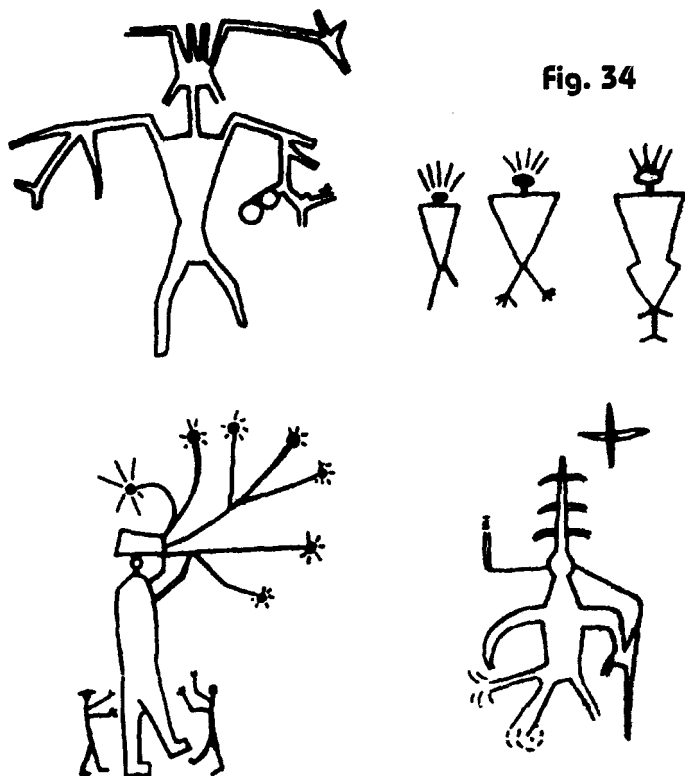
În Arizona și în New Mexico (Statele Unite) se află rezervațiile indienilor hopi. Azi nu au mai rămas decât vreo optsprezece mii de indieni hopi, a căror cultură milenară a rămas vivace în ciuda vicisitudinilor și a „binefacerilor“ cu care i-au copleșit albi.

Artizanatul hopi - esențialmente țesături și olărit - „vorbește“ despre un trecut care poate fi cu ușurință urmărit până în pragul erei noastre. În rezervațiile actuale din sud-vestul Statelor Unite, riturile, obiceiurile, legendele imemorale rămân cât se poate de vii. Tradiția hopi s-a transmis până în zilele noastre păstrându-și puritatea originară.

Actualul șef al tribului se numește White Bear (urs alb). Acest personaj este capabil să „citească“ majoritatea picturilor rupestre în care este atât de bogat trecutul indienilor pueblos (grup din care fac parte și indienii hopi). Astfel, White Bear știe că *palma deschisă cu cele cinci degete întinse*, care apare în apropierea unui grup de picturi, înseamnă că tribul care executa operele era încă în posesia „cunoașterii“ în momentul în care au fost create. White Bear este în stare să interpreteze de la prima privire reproducerile provenind din situri îndepărtate de rezervație și pe care nu le-a vizitat niciodată. Din

păcate, marele șef nu e prea vorbăreț și e foarte bănuitor față de albi, ceea ce nici nu e de mirare.

În rezervația hopi se pot vedea petroglife (fig. 34) care acoperă porțiuni întregi de ziduri.

Ce ne spune legenda hopi?

Ea vorbește mai ales de existența unei prime lumi numite Toktela, ceea ce literal înseamnă *univers*

Erich von Däniken

*infini*t. Această primă lume era locuită de Taiowa, creatorul. Legenda mai spune că vechii indieni hopi au trăit în mai multe lumi înainte de a se stabili pe planeta noastră. Regula de aur impusă de Taiowa indienilor hopi era să nu ucidă. De fiecare dată când apăreau neînțelegeri interne în rândul națiunii hopi, grupurile antagoniste se separau și se stabileau pe noi teritorii de vânătoare. Deși trăiau separate, aceste clanuri continuau să respecte cu strictețe legea tradițională și semnalau etapele succesive ale migrațiilor lor prin simboluri picturale invariabile.

În *Book of the Hopi* putem citi legenda orașului roșu din sud:

A fost pe vremuri o mare bătălie pentru stăpânirea orașului roșu din sud. Trebuie să se știe că toate clanurile hopi erau totdeauna însoțite în migrațiile lor de așa numitele *kašina*, adică niște ființe care se considera că nu fac parte din „a patra lume“, care e pământul. În realitate, acești *kašina*, care nu erau propriu-zis oameni, făceau oficiul de sfătuitori și apărători ai clanurilor hopi. În cursul istoriei hopi, acești *kašina* și-au dovedit de mai multe ori puterile lor extraordinare, scoțându-i pe indieni din situații disperate. Ceea ce s-a întâmplat și cu ocazia asediului orașului roșu din sud. Indienii hopi fuseseră atacați de un inamic superior numeric și se aflau blocați în oraș. Ființele *kašina* au săpat atunci tunele subterane

PROVOCAREA ZEILOR

care le-au permis indienilor s-o șteargă pe furiș și să dispară în spatele frontului asediatorilor. Dar ființele *kaşina* au rămas în oraș. Ele s-au adresat șefilor clanurilor cu următoarele cuvinte: „Rămânem să apărăm orașul. Încă n-a sosit timpul ca să *ne întoarcem pe îndepărtata noastră planetă!*“

Conform tradiției hopi, picturile rupestre roșii ar fi semnale destinate șefilor de clanuri, în sensul: aici e un tunel - duce în cutare sau cutare direcție - am avut contacte cu mesagerii zeilor - aici a fost ascuns material...

M-am întors la Teresina și am așteptat cu nerăbdare data întâlnirii mele cu Felicitas Barreto, antropolog brazilian de prim plan, a cărei carte mă impresionase puternic și cu care mă aflu în corespondență de mai mulți ani.

Felicitas Barreto trăiește de douăzeci de ani complet retrasă pe teritoriul sălbatic străbătut de *Rio Paru*, la granița Braziliei cu Guyana Franceză. Aviația militară braziliană i-a asigurat transportul până la Belem, iar eu însumi m-am ocupat de traseul Belem-Teresina și retur.

- Dumnezeuule mare, ce zgomot e în aceste orașe! a exclamat doamna Barreto. Aproape că nu-ți vine să crezi!

Am cerut să mi se pună la dispoziție camera cea mai liniștită de la hotelul Nacional. Am transcris aici

Erich von Däniken

extrase din convorbirea noastră, așa cum am înregistrat-o pe magnetofon.

- *De cât timp n-ați mai venit în oraș?*

- Se împlinesc exact douăzeci de luni. Și, după această ședere, cred că voi fi din nou vaccinată pentru multă vreme! Iubesc pădurea și apropierea de indieni mi-a devenit indispensabilă...

- *Da, înțeleg. Natura, nu-i așa?*

- Exact. Am învățat să vorbesc în tăcere cu copacii și cu pietrele, cu animalele și cu picăturile de rouă. La indieni se vorbește puțin, ceea ce nu înseamnă că nu ne înțelegem.

- *Trăiți printre indieni sălbatici. Nu aveți necazuri cu ei?*

- Ceea ce cred albi despre indieni nu reprezintă neapărat realitatea. Și pe urmă sunt femeie, adică, pentru indieni, un șarpe fără venin, o lance fără vârf. Părul blond i-au făcut să-mi spună *palida semilună*. Toate triburile din regiune mă cunosc sub acest nume și când mă mut pe alt teritoriu sunt totdeauna bine primită.

- *Cum sunteți îmbrăcată în pădure? Cu blugii?*

- Nici vorbă! Mă plimb goală sau cu o bucată de pânză în jurul taliei. Șeful tribului în care trăiesc acum m-a invitat să devin cea d-ea treia nevastă a lui...

PROVOCAREA ZEILOR

- *Să nu-mi spunei că ați acceptat!*

- Încă nu! Dar n-ar fi chiar atât de rău să fii a treia nevastă a șefului. Aș munci mai puțin, iar în trei i-am putea trage o chelfaneală șefului, dacă ar fi necesar...

- *Serios?*

- Da. De de nu? Când un indian nu se poartă corect cu nevestele lui, sau când nu le tratează cu politețea cuvenită, acestea se coalizează ca să-l bată! Când un indian a fost bătut de nevestele lui, el trebuie să părăsească casa, să se ducă pe malul fluviului și să stea acolo pe vine. Dacă nici una dintre nevestele lui nu vine după el până seara, atunci nu-i mai rămâne decât să-și petreacă noaptea în casa bărbaților și să-și găsească alte neveste. Poate că din cauza severității acestor obiceiuri indienii se poartă în general ca niște adevărați gentlemen cu femeile... Trebuie să se știe că tribul nu părăsește niciodată un individ bolnav sau aflat în pericol, chiar dacă acest individ nu este prea iubit. Eu am fost mușcată de două ori de șerpi veninoși. De fiecare dată am stat câteva zile în comă. Indienii m-au îngrijit cu plante pe care le mestecau și cu care ungeau apoi mușcăturile...

- *Îmi cunoașteți cărțile. Oare indienii în mijlocul cărora trăiți cred că specia umană este de origine extraterestră? Care ar fi, după concepțiile lor, legăturile dintre om și cosmos?*

- Am să vă răspund povestindu-vă o legendă care încă mai circulă printre indienii din tribul kaiato. Este un popor care trăiește în regiunea superioară a fluviului Xingu, în statul Mato Grosso. Aceeași legendă poate fi întâlnită și la alte triburi indiene, în alte variante...

Departa de-aici, pe o planetă îndepărtată, un Sfat al Bătrânilor s-a adunat într-o zi și a hotărât să trăiască pe altă planetă. Indienii au început să sape o groapă în sol. Au săpat atât de mult încât au ieșit în partea cealaltă a planetei. Șeful tribului s-a aruncat primul în groapă și, după o noapte lungă de frig, a ajuns în apropierea Pământului. Dar aici, rezistența aerului a devenit atât de mare încât șeful a fost ridicat în sus cu brutalitate și aruncat înapoi, pe planeta natală. Șeful le-a vorbit Bătrânilor despre cele întâmplate. Le-a spus că văzuse o lume albastră, foarte frumoasă, cu multă apă și păduri mari, iar părerea lui era că indienii ar fi făcut bine să se poată duce acolo. Bătrânii au hotărât să urmeze sfatul șefului și li s-a ordonat oamenilor să împletească frânghii lungi din bumbac. Când treaba a fost terminată, oamenii s-au lăsat să alunece de-a lungul acestor frânghii în groapă, dar încet, cu prudență, pentru a nu păți ca șeful lor. Călătoria a reușit, au pătruns încet în atmosfera terestră și de atunci trăiesc pe pământ. La început, emigranții au rămas în legătură cu fosta lor patrie dar,

PROVOCAREA ZEILOR

Într-o zi, un vrăjitor rău intenționat a tăiat frânghiile. De atunci, indienii kaiato așteaptă ca frații și surorile lor, rămași pe astrul natal, să-i găsească și să restabilească puntea dintre cele două lumi.

- *Indienii vorbesc de stele?*

- Nu de stele, ci cu stelele! Petrec ore întregi așezați în cerc, ținându-se de umeri, fără să schimbe o vorbă. Dacă îi întrebi, după una dintre aceste ședințe, ce s-a întâmplat, nu obții nici un răspuns. Dar am aflat de la femeie că în cursul acestor reuniuni bărbații vorbesc cu cerul.

- *În fond, e vorba de rugăciuni.*

- Nu, nici vorbă. Nu se roagă, poartă niște conversații tăcute cu cineva de acolo de sus!

Felicitas Barreto arată cu un gest spre tavanul camerei.

- *Dar mai există la indieni rituri sau obiecte rituale având o legătură cu cerul, chiar cu cosmosul?*

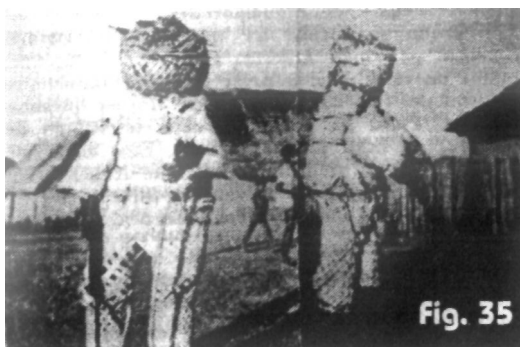
- Oh da! Există de exemplu oameni păsări. Cu ocazia anumitor ceremonii, bărbații își pun pene pe tot corpul și mimează zborul păsării. Și mai sunt și numeroase măști care se pot cu ușurință interpreta conform concepțiilor pe care le aveți. Unele dintre aceste măști au înfipite în ele crengi ramificate, cam ca antenele care se găsesc atât de frecvent pe capul personajelor pictate pe pereții stâncilor și grotelor. Uneori

indienii se înfășoară, ca niște mumii, în combinezoane de paie împletite, pretinzând că îmbrăcați astfel seamănă cu strămoșii lor îndepărtați!

Joao Americo Peret, unul dintre cei mai buni specialiști ai noștri în domeniul obiceiurilor și riturilor indiene, a publicat recent fotografii cu indieni kayapos îmbrăcați în acest soi de costum. Trebuie subliniat că fotografiile au fost făcute în 1952, adică cu mult timp înainte de zborul spațial al lui Gagarin! Gând vezi fotografiile, nu poți să nu te gândești la astronauți. Dar nu trebuie confundați indienii kaiatos, despre care v-am vorbit adineauri, cu indienii kayapos! Aceștia din urmă trăiesc în sudul statului Para, pe malurile fluviului Rio Fresco...

Joao Americo Peret mi-a pus cu multă amabilitate la dispoziție fotografiile cu indienii kayapos în „costume rituale“. Cu voia lui, public una în această carte (fig.35).

Fotografiile au fost făcute în 1952 și îmi permit să insist asupra acestei date. După cum s-a amintit mai

înainte, combinezoanele astronautilor noștri nu ne erau cunoscute în acea perioadă, cu atât mai puțin indienilor primitivi de pe Rio Para!

Primul zbor spațial a fost efectuat de Iuri Gagarin, la bordul navei Vostok I, în ziua de 12 aprilie 1961, și abia din momentul acela am început să ne familiarizăm cu ținutele ciudate ale astronautilor moderni. Dar indienii kayapos nu aveau nevoie să cunoască ținuta astronautilor contemporani. „Costumele rituale“ respective sunt purtate de acești indieni din timpuri imemorabile cu ocazia anumitor ceremonii la fel de imemorabile.

Voi reproduce mai jos o legendă a indienilor kayapo, culeasă de Joao Americo Peret. După cum vom vedea, această legendă nu are nevoie de nici un comentariu. Peret a auzit-o în satul Gorotire, pe malul lui Rio Fresco. Ea i-a fost povestită de un indian bătrân pe nume Kuben-Kran-Kein, căruia înțelepciunea i-a adus titlul de Gway-Baba, adică „om de cunoaștere“.

Iată legenda:

Poporul nostru locuia altădată departe de-aici, într-o savană întinsă de unde se vedeau lanțurile muntoase Pukato-Ti, ale căror piscuri erau înconjugate de o ceață de neclaritate care nu s-a împrăștiat în ziua aceea. Soarele, ostent de atâta drum, se culca pe pășunile verzi, acolo, în spatele desișurilor care mărginesc orizontul, iar Mem-Baba, cel care a inventat toate lucrurile, își desfășura pe cer mantia lui înstelată.

Erich von Däniken

Când o stea cade, Memi-Keniti se repede și o readuce la locul ei. Aceasta este sarcina lui Memi-Keniti, veșnicul păzitor.

Într-o zi, Bep-Kororoti, a coborât din munții Pukaro-Ti, și a ajuns în sat. Era îmbrăcat cu un Bo (ținuta de paie prezentată în fig. 35) care îl ascundea de la cap până la picioare. În mână ținea un Kop, o armă tunătoare.

Înspăimântați, oamenii din sat au fugit în savană. Bărbații au protejat femeile și copiii, iar unii s-au luptat cu intrusul, dar fără succes, pentru că armele lor erau prea slabe. Când armele lor atingeau veșmântul lui Bep-Kororoti, ele se transformau în pulbere. Războinicul venit din cer a început să râdă de slăbiciunea celor care voiau să-l înfrunte. Ca să-și arate forța, el a ridicat arma Kop, a arătatspre un copac, apoi spre o stâncă și le-a pulverizat pe amândouă una după alta. Toată lumea și-a zis atunci că Bep-Kororoti voia să arate astfel că nu venise ca să se războiască.

A trecut multă vreme.

Era o harababură cumplită. Războinicii cei mai valoroși ai tribului au încercat să opună rezistență, dar în cele din urmă au fost nevoiți să se obișnuiască cu prezența invincibilului Bep-Kororoti, care nu voia să facă rău nimănui. Datorită frumuseții, a albului strălucitor al pielii, a tandreței și a dragostei pe care a arătat-o față de toată lumea, el a reușit să-și atragă treptat încredința celor mai reticenți. Toți au devenit prieteni cu el și considerau prezența lui liniștitoare.

Bep-Kororoti se folosea cu plăcere de armele noastre și voia să devină un vânător priceput. S-a antrenat atât de bine, încât în curând a devenit mai îndemânatic în mânuirea armelor noastre decât cei mai îndemânatici și mai curajoși decât cei mai curajoși.

Bep-Kororoti a fost admis destul de repede în rândul războinicilor tribului. O tânără din sat s-a îndrăgostit de el, s-au căsătorit și au avut fii și fiice pe care i-a numit Nio-Puti.

Bep-Kororoti știa mai multe decât ceilalți și de aceea a putut să-i învețe lucruri necunoscute lor. I-a pus pe oameni să construiască un Ng-obi, și astfel a luat ființă prima casă a bărbaților, așa cum o putem vedea azi în toate satele noastre. Acolo bărbații povestesc tinerilor aventurile lor și aceștia află astfel cum trebuie să gândească și să se comporte în fața primejdiei. Prima casă de acest fel a fost cu adevărat o școală a bărbaților iar Bep-Kororoti a fost profesorul lor.

În această primă Ng-obi, uneltele și armele au fost perfecționate, iar oamenii au datorat toate aceste progrese războinicului venit din cer. El a făcut „Marea cameră“, unde se discuta despre problemele și dificultățile tribului, și astfel s-a ajuns la o mai bună organizare, ceea ce a făcut munca și viața mai ușoare.

Deseori tinerii se revoltau și refuzau să meargă la Ng-obi. Bep-Kororoti își îmbrăca atunci veșmântul Bo și se ducea după acești tineri care, firește, nu-i puteau rezista și reveneau repede la Ng-obi.

Erich von Däniken

Când vânătoarea era dificilă, Bep-Kororoti își lua veșmântul Bo și omora animalele fără să le rănească. Vânătorul are dreptul la cea mai bună parte din vânat, dar Bep-Kororoti nu lua decât strictul necesar pentru el și familia lui. Prietenii săi nu erau de acord cu acest fel de a proceda, dar Bep-Kororoti a rămas neclintit.

Treptat, de-a lungul anilor, comportamentul său s-a schimbat. Nu mai pleca cu ceilalți și-și petrecea tot timpul în coliba lui. Iar când ieșea din colibă, se ducea în munții Pukato-Ti, de unde venise.

Într-o zi, își urmă propriile îndemnuri sufletești și hotărî să părăsească satul. Își adună întreaga familie, cu excepția fiicei sale Nio-Puti, care nu se afla în sat. Plecarea a avut loc foarte repede, zilele au trecut și Bep-Kororoti nu s-a mai ivit.

Dar iată că a reapărut pe neașteptate în piața satului și a scos un țipăt de luptă cumplit. Toți au crezut că și-a pierdut mințile și au vrut să-l calmeze. Dar când au încercat să se apropie de el, s-a pornit o luptă fără milă. Bep-Kororoti nu și-a folosit arma de temut, dar corpul său a fost cuprins de tremurături, iar cei care îl atingeau cădeau morți la picioarele lui. Atunci au murit mulți războinici.

Lupta a durat zile în șir, căci războinicii care căzuseră puteau să se ridice și se încăpățâneau să pună mâna pe Bep-Kororoti. Ei l-au urmărit până pe creasta muntelui. Atunci s-a produs un lucru cumplit care i-a ținut locul pe toți urmăritorii. Retrăgându-se cu spatele, Bep-Kororoti s-a apropiat de munți. A

PROVOCAREA ZEILOR

pulverizat cu arma sa Kop tot ce i se ivea în cale. Când a ajuns pe culme, toți copacii și toate tufișurile erau transformate în pulbere.

Și, deodată, s-a auzit un zgomot teribil care a zguduit toată regiunea și Bep-Kororoti a dispărut în cer într-un nor de foc și fum. Pământul s-a cutremurat încât copacii și tufișurile au fost scoase din rădăcini în toată regiunea. N-au mai fost fructe sălbatice, vânatul a devenit rar iar tribul a început să sufere de foame.

Nio-Puti - fiica lui Bep-Kororoti - care se căsătorise cu un luptător și născuse un fiu, i-a spus soțului ei că știa unde să găsească hrană pentru tot satul dacă voia s-o însoțească până la munții Pukato-Ti. Soțul s-a lăsat înduplecat, și-a luat inima în dinți și a urmat-o pe Nio-Puti până la munții Pukato-Ti.

Soții au ajuns în regiunea Mem-Baba-Kent-Kre și acolo Nio-Puti a început să caute un copac dintr-o specie deosebită. După ce l-a găsit, ea s-a așezat pe o ramură a copacului ținându-și fiul pe genunchi. Apoi i-a cerut soțului ci să aplece crengile până când acestea vor atinge solul. În momentul în care crengile au intrat în contact cu solul, s-a produs o explozie și Nio-Puti a dispărut printre nori și fum, printre prași și fulger.

Soțul a așteptat câteva zile. Deja își pierduse curajul și era gata să moară de foame când s-a produs o explozie foarte puternică. Soțul lui Nio-Puti a ridicat capul și a constatat că arborele revenise la locul lui.

Erich von Däniken

Războinicul a fost foarte surprins pentru că nevasta lui se întorsese împreună cu Bep-Kororoti, și aduceau coșuri pline cu alimente cum nu mai văzuseră niciodată oamenii din sat. Apoi, omul din cer a urcat din nou în copac, crengile au fost aplecate până când vârfurile lor au atins solul, s-a produs o explozie și copacul a dispărut din nou în cer.

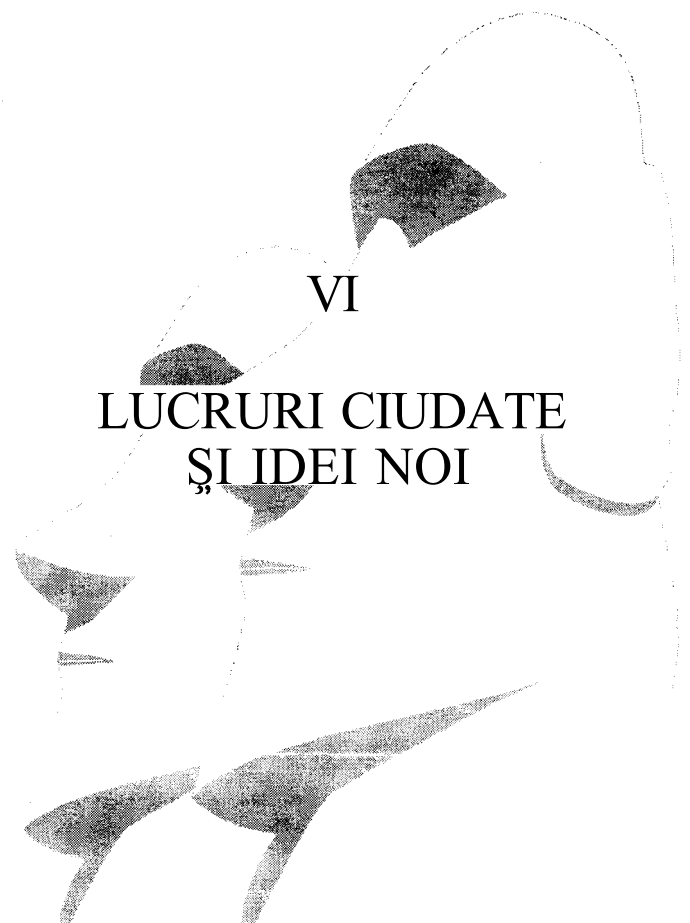
Nio-Puti s-a întors în sat împreună cu soțul ei și le-a transmis oamenilor ordinul lui Bep-Kororoti. Toată lumea trebuia să părăsească locul acela și să ridice un alt sat lângă Mem-Baba-Kent-Kre unde avea să primească hrana.

Nio-Puti a mai spus că trebuiau să păstreze semințele fructelor și legumelor până la perioada ploilor. În momentul acela trebuiau puse în pământ și astfel se va putea obține o recoltă.

Și așa s-a născut la noi agricultura... Poporul nostru s-a stabilit la Pukato-Ti și a trăit în pace. Colibele satului nostru s-au înmulțit și în curând s-au întins de la munți până la orizont...

Am pus să mi se traducă din portugheză, cuvânt cu cuvânt, aceasta legendă a indienilor kayapo, culeasă de Joao Americo Peret.

Costumul de astronaut din paie pe care îl poartă și azi indienii în amintirea lui Bep-Kororoti este la fel de vechi ca și legenda.

VI

LUCRURI CIUDATE
ȘI IDEI NOI

Diplomatul american E.G. Squier a găsit în 1863, nu departe de Cuzco, în Anzii peruvieni, un craniu de om a cărui vârstă poate fi fixată la 2000 î.e.n. În cutia craniană fusese practică o tăietură dreptunghiulară. Squier a transmis descoperirea antropologului francez Paul Broca (1824-1880), savant care, după cum se știe, a descoperit centrul limbajului într-o circumvoluțiune frontală care a și fost numită circumvoluțiunea Broca.

În craniul gol pe dinăuntru, Broca a descoperit șase fire de fier fine ca părul. Atunci a tras concluzia că se încercase o operație cerebrală și că pacientul decedase foarte probabil din cauza urmărilor unei infecții osoase.

Așadar, operațiile craniene nu datează de azi!

Profesorul Robert Y. White este neurochirurg la *Metropolitan General Hospital* din Cleveland (Statele Unite). Acest celebru specialist în chirurgie cerebrală urmărește înlăturarea consecințelor atacului de apoplexie prin intervenție chirurgicală directă pe creierul pacienților. White se ghidează după cercetările efectuate de neurochirurgii japonezi, care practică intervenții asupra unor creiere aduse în

prealabil la o temperatură de șase grade sub zero. Trebuie amintit că, la temperatura normală de treizeci și șapte de grade, o intervenție chirurgicală la nivelul creierului n-ar putea dura mai mult de trei minute. Depășirea acestei durate scurte de timp ar duce la moartea sigură a pacientului.

White face de mai mulți ani experiențe pe creiere congelate de maimuțe. El a reușit să mențină în viață vreme de trei zile un creier de maimuță despărțit de corp. Irigarea regulată a creierului respectiv a fost asigurată prin bransarea directă a vaselor sanguine la aorta altei maimuțe vii.

Herbert L. Schrader, care a urmărit experiența a scris următoarele:

Creierul izolat al maimuței trăiește. El emite pulsații electrice ca oricare alt creier viu. Poate că doarme sau visează. Ceea ce a rămas din personalitatea maimuței nu poate totuși nici să vadă, nici să audă, nici să simtă. Creierul nu poate recepționa informații din lumea exterioară pentru că toți nervii senzitivi au fost întrerupți. Nu poate nici să fugă pentru că nu mai are corp care să execute ordinele pe care le distribuie. Și totuși poate să dea ordine întrucât centrala nervoasă este intactă și bine irigată cu sângele unei alte maimuțe.

Nimeni nu știe ce se petrece într-un creier despărțit astfel de corpul lui căci încă n u am reușit să

descifrăm pulsațiile electrice pe care le emite. De aceea, el nu este pentru cercetători decât o masă organizată cu milioane de celule nervoase, între care există schimburi și care emit pulsații.

Colaboratorii profesorului White cred că un creier despărțit de corpul său reacționează mai rapid și cu mai multă precizie decât un creier „încărcat” cu greutatea întregului organism. Despărțit de corp, creierul nu mai este decât un centru de prelucrare a informațiilor dar, cu toate astea, el rămâne capabil să conceapă acțiuni noi bazate pe stocul de informații de care dispune.

Urmarea logică a acestui fel de experiențe ar consta în branșarea unui astfel de creier despărțit de corp la un computer. Neurologul californian Lawrence Pinneo a înlocuit cu un computer o parte a unui creier de maimuță și a reușit să ghideze membrele anterioare ale animalului datorită acestei proteze.

Profesorul Jose Delgado, de la Universitatea Yale, a făcut un pas mai departe. Delgado a instalat câteva sonde în centrul agresivității unei maimuțe, o femelă pe nume Paddy, și a fixat sub pielea craniului un emițător minuscul. Când Paddy se înfură, Delgado apăsa pe câteva butoane și maimuța se liniștea imediat.

La Londra, profesorul Giles Brindley, specialist în chirurgie cerebrală, lucrează deja pe creiere umane.

Erich von Däniken

Brindley a implantat vreo patruzeci și doi de electrozi în creierul unei bătrâne oarbe și a obținut rezultate încurajatoare. După intervenție, pacienta a început să distingă contururile lucrurilor, deși suferea de cecitate totală!

Biotehnica este o ramură nouă a științei medicale, dar se poate conta pe dezvoltarea rapidă a acestei specialități. Ar fi posibil să se construiască un ciborg, adică una dintre acele ființe rezultate din combinația savantă dintr-un creier legat la un computer? Sunt sigur că răspunsul îl vom primi mai curând decât ne închipuim.

Ce crede despre asta profesorul Robert L. Sinsheimer de la *California Institute of Technology*? Răspunsul acestui specialist este un răspuns generic care se referă la ritmul evoluției cercetării în ansamblul ei:

Istoria științei și tehnicii ne învață că oamenii de știință se înșeală totdeauna - mai ales cei mai moderați - când li se cere să prevadă cât timp va trece până la punerea în practică a noilor cunoștințe achiziționate în urma cercetării pur științifice.

Posibilitățile aflate în stare latentă în 1300-1800 grame de materie cerebrală nu se vor manifesta cu adevărat decât atunci când cercetările asupra creierului se vor înscrie în practică.

PROVOCAREA ZEILOR

Numai un ciborg este în măsură să demonstreze că până acum omul nu a făcut apel decât la o infimă parte din posibilitățile intime ale materiei sale cenușii.

Importanța capitală a cercetării asupra creierului și a chirurgiei cerebrale poate fi legată și de cercetarea spațială, al cărei progres este atât de tributار noilor tehnici din toate domeniile.

Chiar dacă în următoarele decenii se va reuși construirea unor nave spațiale care să se deplaseze cu viteza luminii (300 000 km/s), omul nu va ajunge foarte departe. Cea mai apropiată dintre stelele fixe (Proxima Centauri) este situată la 4,3 ani-lumină de Pământ, iar o călătorie spațială de trei mii de ani este un lucru de neconceput. Factorul *timp* este obstacolul major al explorării cosmice. Numai un ciborg ar fi apt să-l depășească. Creierul singur (*solo-brain*), bransat la un ordinator, va pilota nava spațială de mâine.

Roger A. Macgovan, eminent cibernetician și specialist în probleme spațiale, este de părere că ciborgul se va dezvolta într-o adevărată „ființă” electronică ale cărei funcții vor fi programate într-un creier, care le va transforma în ordine. Ciborgul nu îmbătrânește, nu se îmbolnăvește și nu uită. E comandantul ideal al unei nave spațiale plecată să treacă dincolo de bariera timpului...

Prima „mașină” spațială construită de pământeni în perspectiva unei expediții până în afara sistemului

Erich von Däniken

nostru solar, sonda americană Pioneer F, a părăsit rampa de lansare de la Cape Kennedy în martie 1972. După trei sute șazeci de zile, Pioneer F a trecut pe lângă Jupiter și și-a continuat drumul mai departe, părăsind sistemul nostru solar.

Las la o parte premierele tehnice de care a beneficiat această sondă spațială și mă opresc asupra plăcii de aluminiu și aur pe care o transportă la bord.

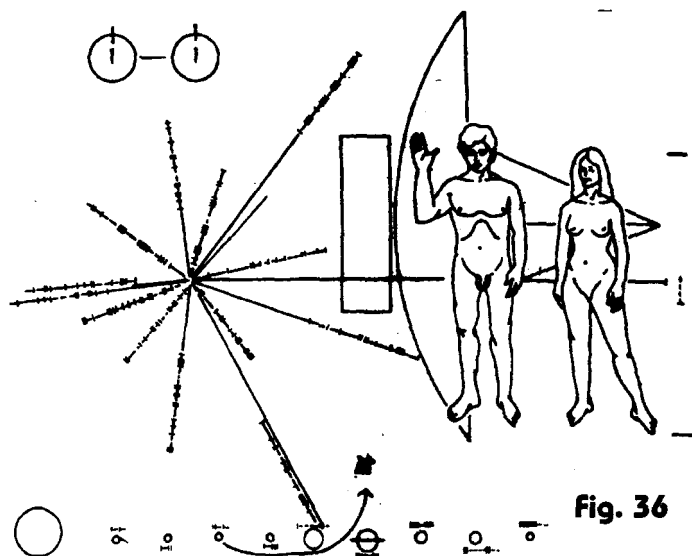
Astrofizicienii și exobiologii Carl Sagan (Universitatea Cornell) și Frank Drake (Centrul de cercetări astronomice al Statelor Unite) au determinat NASA să fixeze pe sondă o placă de aluminiu acoperită cu aur (dimensiuni: 15,20 X 29 X 1,27 cm). Această placă conține un anumit număr de informații pentru inteligențele extraterestre care s-ar putea eventual afla pe traiectoria sondei, undeva în străfundurile universului (fig. 36).

Mesajul înscris pe placă nu putea fi scris în nici o limbă, trebuia să se găsească un cod ca să zicem așa universal. Sagan și Drake au elaborat o serie de simboluri care, după părerea lor, ar fi trebuit să fie accesibile oricărei inteligențe extraterestre străine planetei noastre.

La ce întrebări trebuia să răspundă placa?

De unde vine Pioneer F? Cine a trimis Pioneer F în spațiu? Când a fost lansată Pioneer F?

La baza plăcii a fost reprezentat soarele cu cele nouă planete. Distanțele dintre aceste nouă planete

și soare au fost indicate de simboluri binare cifrate. De exemplu, dacă Mercur se află la o distanță de soare care se cifrează la zece unități binare - exprimate prin 10 10 - Pământul se va afla la o distanță de douăzeci și șase de unități binare, adică 11 0 10.

Sistemul de calcul binar fiind principiul de bază al tuturor computerelor, Sagan și Drake au considerat că el trebuie să fie cunoscut de toate inteligențele evolute.

În partea dreaptă a plăcii au fost gravate contururile lui Pioneer F pe traiectoria Pământ-Jupiter. În față au fost reprezentați un bărbat și o femeie goi, bărbatul având mâna dreaptă ridicată în semn de pace. Jumătatea stângă a plăcii reprezintă

Erich von Däniken

soarele a cărei poziție este figurată pe paisprezece linii cuprinzând noțiuni binare din care se pot deduce data lansării sondei și locul de unde a fost lansată.

Drept „cheie“ de acces la ansamblul informațiilor înscrise pe placă, pe marginea din stânga sus a fost figurat un atom de hidrogen, dat fiind că structura atomului de hidrogen este aceeași peste tot în cosmos. De la această figurare, o inteligență extraterestră poate să deducă chiar și înălțimea femeii desenate pe placă. Lungimea de undă a atomului de hidrogen în analiza spectrală (reprezentată pe placă de o linie simbolică lungă de 20,3 cm pornind de la soare) trebuie să fie înmulțită cu cifra binară 10 00 care apare lângă femeie și care corespunde cu un „8“. $20,3 \text{ cm} \times 8 = 162,4 \text{ cm}!$

M-am întâlnit la New York pe doctorul Frank Drake și l-am întrebat de ce a fost acoperită cu aur placa de aluminiu.

- Teoretic, sonda este capabilă să parcurgă 3000 de ani-lumină (un an-lumină corespunde cu distanța parcursă de lumină într-un an, cam 9,461 bilioane de kilometri). Dacă vrem ca placa să rămână lizibilă după o călătorie atât de îndelungată, trebuia ferită pe cât posibil de coroziune. Se impunea folosirea unui metal nobil. Alumiul placat cu aur este cea mai bună combinație - și cea mai ieftină - care se poate concepe.

- Ce destinatar au informațiile de pe placă?

- *Orice inteligență care ar putea să se afle pe parcursul sondei și care ar vrea s-o examineze. Eu și Sagan suntem întrucâtva optimiști pentru că sonda a putut fi echipată cu un astfel de mesaj. Asta e semnul că trăim într-o civilizație interesată de viitor, o civilizație care și trimite nu numai așteaptă mesaje din univers.*

Dar ce se va întâmpla dacă mesajul lui Pioneer F nimereste peste o civilizație care nu cunoaște nici sistemul de calcul binar, nici computerele? Poate că frații noștri necunoscuți din univers vor considera placa de aluminiu aurită drept un dar extraordinar al zeilor ascunși în cer. Poate că frații noștri îndepărtați se vor strădui să reproducă obiectul ceresc și să-l atârne în templele lor? Poate că niște arheologi vor dezgropa mai târziu obiectul aflat într-un templu uitat și vor declara că e vorba de un accesoriu ritual. Cine ar putea să știe ce soartă va avea placa trimisă de la Cape Kennedy la bordul lui Pioneer F?

Dacă în 1972 savanții au trimis în spațiu o astfel de placă, de ce să considerăm imposibil ca niște ființe inteligente, locuind la 3000 de ani-lumină sau chiar mai mult de Pământ, să fi avut aceeași idee? Când

compar o placă inca cu cea care călătorește la bordul lui Pioneer F, când examinez cu lupa cercurile, liniile, elipsele, careurile, liniile punctate care apar pe ele, mă întreb de ce nu studiem aceste „comori arheologice“ din punctul de vedere pe care trebuie să-l avem în zorii erei spațiale. Poate că vom reuși chiar să le descifrăm (fig. 37).

În „Amintiri despre viitor“ am formulat cu prudență ipoteza conform căreia viteza luminii s-ar putea să nu fie neapărat cea mai mare viteză posibilă. Această afirmație frivolă a fost primită cu o tăcere de gheață. Oare nu știam că Einstein în persoană a demonstrat că lumina e o constantă universală? Firește, nu aveam cum să nu știu.

Dar formula lui Einstein ține cont de factorul $Timp = t$. Iar acest factor e variabil. Limita superioară a vitezei este deci relativizată prin factorul t . Astfel timpul se scurge mai repede și mai lent într-o navă spațială, și asta în legătură directă cu mișcarea care o afectează. Astfel distanța se lungește sau se reduce și tot astfel variază limita superioară a vitezei luminii.

Asta nu infirmă cu nimic teoria relativității care demonstrează că un corp ce se deplasează cu o viteză

PROVOCAREA ZEILOR

mai mică decât viteza luminii și este pus în mișcare de o cantitate de energie „limitată“ n-ar putea în nici un caz să depășească viteza luminii. Dar ce s-ar întâmpla cu un corp pus în mișcare de o cantitate de energie „nelimitată“?

În momentul de față, fizicienii și astronomii au căzut de acord că viteza luminii nu este limita superioară a mișcării.

Profesorul Y. Wheeler de la Universitatea Princeton (Statele Unite), un domn care știe totul despre teoria generală a relativității și care a fost unul dintre coinventatorii bombei cu hidrogen, a conceput un model de „superspațiu“ unde timpul și spațiul își pierd valoarea tridimensională. În acest superspațiu, navele spațiale pot să se afle în același timp în punctul lor de plecare și în punctul de sosire.

O dată cu particulele subnucleare *tahion*, *luxon* și *tardion*, câmpul de viziune al fizicii a fost invadat de o adevărată lume subnucleară. Toate aceste particule se deplasează mai repede decât lumina în sistemul lor inerțial (sistemul „inerțial“ este un sistem de referință unde forțele de inerție nu joacă nici un rol; nici o forță nu se exercită asupra maselor, cele nemișcate rămân nemișcate; cele aflate în mișcare nu suferă nici o accelerare).

Tahionii, luxonii și tardionii se mișcă constant cu o viteză mai mare decât viteza luminii. Astfel, calculele referitoare la energia atomică nu se mai

Erich von Däniken

aplică acestor particule deoarece, prin definiție, ele se deplasează mai repede decât viteza luminii.

Lumea noastră este un sistem inerțial în cadrul căruia nici o mișcare nu poate să depășească viteza luminii. Există sisteme inerțiale unde mișcarea este, prin definiție, mai rapidă decât lumina. De unde se poate trage concluzia că viteza luminii nu este o limită imposibil de depășit.

Astronomia confirmă în această privință ceea ce ne învață fizica.

Un grup de savanți de la Universitatea Oxford, condus de Y.S. Allen și Geoffroy Endaen, au ajuns la concluzia, în urma studiului întreprins, că în constelația Taurului, câmpurile electromagnetice se deplasează cu o viteză de aproximativ 600 000 km/s, adică de două ori viteza luminii.

Cazul energiei atomice demonstrează rapiditatea cu care niște descoperiri pur științifice își găsesc astăzi aplicarea practică în domeniile cele mai diverse. În ceea ce privește descoperirea particulelor mai rapide decât lumina, ele nu au dus deocamdată la astfel de aplicații practice, dar datorită lor distanțele până la stele ni se par azi mult mai scurte...

Autorii de povestiri utopice descriau până nu demult ființe cu arme ce foloseau raze ucigătoare cu care se putea decupa o bucată de zid, se putea pulveriza un tanc și transforma în pulbere un om.

PROVOCAREA ZEILOR

După cum se știe, astfel de raze există. Orice școlar cunoaște în momentul de față ce este o rază *laser*. Raza este obținută prin amplificarea cuantică a radiațiilor emise de un cristal. În centrul unei lentile plasate pe traiectoria unei raze luminoase se creează intensități de câmp atât de mari încât metalele rezistente la cele mai mari temperaturi se topesc.

Lăsând de-o parte aplicațiile „pozitive“ ale laserului, trebuie să spunem că militarii lucrează la punerea la punct a unei puști și a unui tun cu laser.

Dar poate că arma cu laser nu este chiar atât de inedită pe cât credem?

În cartea a doua a lui Moise, cap. 17, versetele 10-11, mi se pare că el face aluzie la o armă de acest tip:

Iosua a făcut ce-i spusese Moise și a ieșit să lupte împotriva lui Amalec. Iar Moise, Aaron și Hur s-au suit pe vârful dealului.

Când își ridica Moise mâna, era mai tare Israel; când își lăsa mâna în jos, era mai tare Amalec.

Mâinile lui Moise fiind obosite, ci au luat o piatră, au pus-o sub el și el a șezut pe ea. Aaron și Hur îi sprijineau mâinile, unul de-o parte, iar altul de alta; iar mâinile lui au rămas întinse până la asfințitul soarelui.

Ce s-a întâmplat acolo?

Erich von Däniken

În bătaia împotriva poporului lui Amalec, Israel avea avantaj atâta timp cât Moise, urcat pe colină, ridica brațele. Când le cobora, Amalec recăpăta imediat curaj. Dar iată că sărmanul Moise nu mai poate să-și țină brațele ridicate; se așează pe o piatră și însoțitorii lui îl susțin.

Părerea mea este că, ridicate singure sau susținute de Aaron și Hur, mâinile lui Moise nu puteau să facă nimic pentru războinicii lui Israel. Trebuie să admitem că Moise avea în mână o armă a cărei intervenție sau neintervenție putea să întoarcă bătaia în avantajul unora sau altora dintre adversari. Gând Moise trăgea - adică atunci când avea brațele ridicate - Israel era în avantaj. Când lăsa brațele în jos, războinicii lui Amalec contraatacau cu succes cu armele lor „convenționale“.

Această ipoteză se bazează pe versetul 9, unde se spune că Moise, în picioare pe colină, ținea în mână „toiagul lui Dumnezeu“!

Insula Paștelui rămâne în continuare un loc plin de mistere.

În „Fantastica insulă a Paștelui“, Francis Maziere relatează extraordinara dezgropare a unui cap sculptat care nu seamănă cu nici unul din insulă. Contrar tuturor capetelor de statui descoperite în acel loc, acest cap are barbă și ochii cu fațete așa cum se

poate vedea la statuile japoneze *dogu*. Și, un alt fapt nu mai puțin remarcabil, două-bare ies literalmente din cap.

Într-o altă parte a lumii, Jacques Bergier și Louis Pauwels relatează și ei despre imaginile preistorice ale unor ființe umanoide echipate cu accesorii având o aparență tehnică.

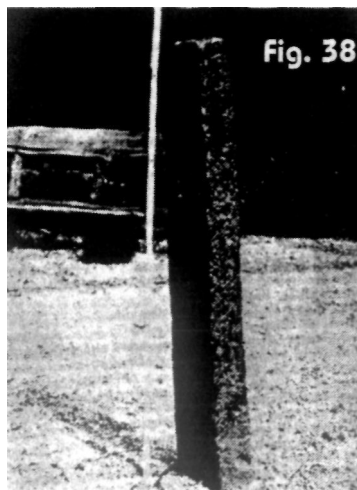
În munții Hunan (Republica Populară Chineză) au fost descoperite reliefuri sculptate în granit reprezentând ființe îmbrăcate cu combinezoane de scufundători și de astronauti, ale căror capete se prelungesc în formă de trompă de elefant. Oare aceste trompe nu sunt niște aparate de respirat?

Datarea ființelor cu trompă a fost stabilită la 45000 î.e.n.

La Kottenforst, o pădure situată la câțiva kilometri de Bonn, se află un stâlp metalic pe care oamenii îl numesc de secole *omul de fier*. Nimeni nu știe de când datează această denumire și nimeni nu a reușit să explice originea acestui stâlp. Trebuie să spunem că se ridică la 1,3 m deasupra solului dar - conform estimărilor și măsurărilor efectuate cu magnet - intră în pământ până la o adâncime de 28 m. Partea vizibilă prezintă o ușoară coroziune superficială, dar nici cea mai mică urmă de rugină.

Acest stâlp (fig. 38) este amintit prima dată într-un document din secolul al XIV-lea. Era considerat drept bornă de delimitare pentru un sat. În imediata apropiere a stâlpului există un sistem de galerii subterane și se observă vestigiile unui apeduct roman. E ciudat faptul că apeductul nu este îndreptat

în sensul obișnuit Eifel-Bonn sau Eifel-Koln, ci e orientat exact spre stâlpul misterios.

Părerea mea e că stâlpul a servit doar într-o anumită epocă drept „bornă“, fără ca asta să fie destinația inițială. Nu prea văd o bornă vârâtă douăzeci și opt de metri în pământ!

La Salzburg a existat mai demult o ciudățenie, despre care J.V. Butlar spune:

Cine cunoaște secretul zarului Gurll? Cel mai ciudat lucru care a fost găsit vreodată într-un bloc de cărbune din terțiar, închis în acel bloc de milioane de ani! Acest zar aproape perfect a fost găsit în 1885. O dâră adâncă pleca din centru peste patru fațete. Celelalte două fațete erau ușor bombate. Zarul era

PROVOCAREA ZEILOR

făcut dintr-un aliaj de oțel pe bază de carbon și nichel și cântărea 785 grame. Conținutul mic de sulf anula posibilitatea de a fi fost rodul unui fenomen natural. Savanții nu au căzut niciodată de acord asupra posibilei origini a acestui obiect. El a fost expus până în 1910 în muzeul din Salzburg, după care a dispărut în împrejurări destul de neclare.

Dacă zarul respectiv data din terțiar, atunci mă întreb: știau maimuțele să fabrice oțel?

În 1972, arheologul englez Walter Bryan Emery a găsit într-o galerie subterană de lângă Sakkara (Egipt) o bucată mare de calcar. A început să spargă cu prudență blocul și a găsit în interior o statueta a zeului-soare Osiris. În momentul acela lui Emery i s-a făcut rău și a căzut jos. Arheologul englez a murit două zile mai târziu într-o clinică din Cairo. Cauza decesului: infarct. Profesorul Emery era cea de-a douăzecea victimă a „blestemului faraonilor“.

Ce forțe misterioase au provocat atâtea morți inexplicabile? S-ar putea ca aceste vestigii din vechiul Egipt să poată elibera forme de energie neidentificate până azi imediat ce te apropii de ele, imediat ce le atingi?

Examinarea cu raze X a mumiilor din Cairo a dus la descoperirea unor obiecte ciudate. *United Press*

Erich von Däniken

International a publicat raportul unui grup de arheologi care s-au ocupat de această activitate sub conducerea lui James Harris.

Razele X au scos la iveală prezența unui *ochi sacru* sub brațul stâng al lui Seti I (decedat în 1343 î.e.n.); Tutmes al III-lea (decedat în 1447 î.e.n.) poartă sub brațul drept un aparat despre care cercetătorii spun că ar fi o *broșă de aur*, regina Notmet poartă pe piept patru statuete mici și o piatră ovală. Existența acestor „accesorii“ nu a fost bănuită niciodată întrucât mumiile sunt unse cu o pastă rășinoasă cu aspect negricios care formează în jurul lor un strat gros.

Încă nu s-a permis prelevarea acestor obiecte...

În epoca în care faraonii își construiau piramidele pe malul Nilului, istoria încă nu începuse în Europa. Primele edificii europene sunt megalitiile, cei mai celebri fiind megalitiile de la Stonehenge (Anglia).

Profesorul Alexander Thom (Oxford), specialist în edificii megalitice, a publicat un articol în care sublinia cunoștințele astronomice și geometrice extraordinare ale oamenilor din neolitic. Aceste cunoștințe, uitate după aceea, vor fi reinventate trei mii de ani mai târziu!

Concluziile lui Thom sunt confirmate de lucrările altor savanți, specializați în aceste epoci îndepărtate. Doctorul Rolf Muller a demonstrat că oamenii din neolitic construiau în general în funcție de observarea astrilor.

Dar ce ni se spune nouă în general despre oamenii din neolitic? Păi ei au început să șlefuiască piatra, să-i dea o formă mai rafinată, s-o găurească ca să facă topoare. Ei au fabricat primele cuțite din piatră și din obsidian, au început să domesticească animalele și să practice agricultura. Ei au riscat să părăsească grottele și să-și construiască primele locuințe fragile.

Atunci cum să explicăm simultaneitatea contradictorie a unor tehnici atât de primitive și a unei științe astronomice și matematice atât de evoluată? Probabil că strămoșii noștri au avut niște profesori excelenți! Și de unde veniseră acești profesori? Și dacă erau autohtoni, de unde dețineau, astfel de cunoștințe?

Paradoxuri și enigme insolite!

Dacă ne gândim numai la banană! Nu, nu este nici pe departe o glumă! Banana pune mai multe probleme decât ne-am închipui.

Știm că acest fruct este răspândit de milenii în toate regiunile tropicale și subtropicale ale globului. Legenda indiană vorbește despre „minunatul kandali“ (tufișul de banană) pe care numiții „manu“, adică spiritele superioare protectoare ale omenirii, l-au adus pe pământ și l-au „implantat“ cu ocazia uneia dintre vizitele lor. Numai că banana nu se prezintă nici sub forma unui tufiș, nici sub cea de copac. Banana este o plantă anuală care se reproduce numai prin lăstari (nu prin însămânțare, căci banana nu are

Erich von Däniken

semințe). Dar atunci nu este extraordinar că o găsim în cele mai mici insule din Pacificul de Sud? Cum s-a „născut“ această plantă atât de utilă nutriției oamenilor? Cum s-a putut răspândi de jur-împrejurul Pământului de vreme ce nu are semințe? Oare să fi fost adusă pe Pământ de acei „manu“ despre care ne amintește legenda indiană, pentru ca strămoșii noștri să beneficieze de ea peste tot acolo unde clima permitea acest lucru?

Indienii uro, care trăiesc în așezările lacustre de pe lacul Titicaca (Bolivia), pretind că poporul lor este mai vechi decât incașii și că exista deja înainte de Ti-To-Tu, tatăl cerurilor, care l-a creat pe omul alb. Indienii uro susțin sus și tare că ei nu sunt oameni. Spun că au sângele negru și că trăiau deja în vremurile în care pământul era cufundat în întuneric. *Nu suntem ca ceilalți oameni pentru că venim de pe o altă planetă.*

Rarii supraviețuitori ai poporului uro evită orice contact cu lumea exterioară. Ei invocă, cu încăpățânare și mândrie *diferența* lor, pe care o revendică și o apără ca moștenirea pe care au adus-o cu ei atunci când s-au instalat pe Pământ...

În templul cu fresce de la Tulum (Mexic), arheologii, specialiști în civilizația maya (Redfield, Landa, Cogolludo, Roys) au descoperit ceea ce au

numit *zeii-albină*! În literatura referitoare la mayași, noțiunea de societate de albine, de stup este total inexistentă și totuși, ici și colo, se afirmă că numiții „ah-muzencab“ erau marile albine care le conduceau pe celelalte. Reliefurile reprezentând personaje denumite *zei-albină* nu prezintă nici cea mai mică asemănare cu insecta care poartă acest nume! Se poate vedea o ființă culcată pe burtă, cu coatele depărtate, cu brațele sprijinite pe sol, părând că ține cu mâinile o cârmă sau levierul unor comenzi. Picioarele *încălțate* par că acționează niște pedale. În jurul personajului se distinge un întreg ansamblu de elemente tehnice care nu și-ar găsi locul în nici un stup! (fig. 39).

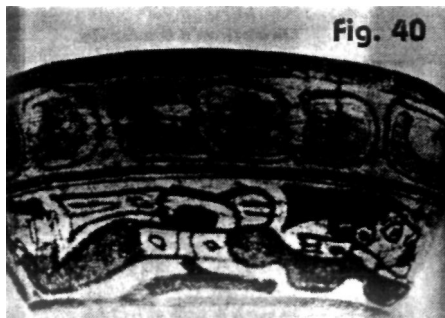
Fig. 39

La familia Springensguth din San Salvador (El Salvador), am putut examina în voie o cupă maya (fig. 40) pe care este reprezentată o femeie purtând pe spate un aparat individual de zbor. Aparatul este fixat pe spate cu o curea lată care înconjoară toracele și bazinul femeii.

La muzeul marin din Madrid se poate admira un vas atribuit civilizației nazca, care reprezintă un

personaj asemănător. De data asta este vorba de o zeiță-mamă. Ea poartă o centură lată și două curele care îi strâng coapsele și umerii, iar pe spate poartă un aparat de zbor.

La cererea autorităților spațiale americane, profesorul Ruth Reyna a întocmit un raport care se bazează pe interpretarea unor texte sanscrite. Conform acestui raport, indienii ar fi efectuat zboruri spațiale în jurul anului 3000 î.e.n. Ar fi fugit de potopul care amenința Pământul și s-ar fi refugiat pe Venus. Textele sanscrite respective su fost studiate si interpretate la universitatea din Punjab...

Ciuwașii - un trib tătar de origine finică care trăiește pe malurile fluviului Volga - mai numără azi cam 1,5 milioane de persoane. Limba uzuală este o ramură autohtonă provenită din turcă. Lingvistul brazilian Lubomir Zaphyrof, specialist în limba inca, a constatat că limba ciuwașă actuală a păstrat folosirea a vreo sută douăzeci de cuvinte compuse incașe! E vorba în principal de cuvinte care se referă la mitologia inca. Câteva exemple: .

Wiracocha: spiritul binefăcător care locuiește în cosmos.

Kon tiks illa Wiracocha: suveran de cea mai înaltă origine, strălucitor ca fulgerul, spiritul bun al universului.

Șuvash: zeul luminii.

Celor care vorbesc cumva limba ciuwaș și ar fi interesați de incași, le dau cu dragă inimă adresa profesorului Zaphyrof: Caixa Postai 6603 Sao Paulo (Brazilia).

UNESCO înștiința în 1972 despre descoperirile senzaționale făcute de arheologul american Manson Valentine și scufundătorul Dimitri Rebikoff în imediata apropiere a țărmurilor insulelor Bimini și Andros, două insule din arhipelagul Bahamas.

Cei doi au putut să exploreze acolo locuințe submarine cu ziduri având o lungime cuprinsă între șaptezeci și două sute cincizeci de metri! Construcțiile, ale căror culmi ajung la vreo șase metri de suprafața apei, se întind pe vreo sută de kilometri pătrați! Pietrele zidurile cântăresc fiecare în medie douăzeci și cinci de tone!

Specialiști de la universitatea din Miami au evaluat vârsta acestor orașe între șapte și zece mii de ani. Asta înseamnă că aceste orașe au văzut lumina

zilei cu mult înainte de a fi construite piramidele de la Gizeh, cu mult înainte de epopeea sumeriană a lui Ghilgameș!

Cu ocazia lucrărilor de exploatare a aluviunilor aurifere, efectuate cu ajutorul unor pompe de mare presiune și a dragoarelor, în nordul localității Fairbanks din Alaska și în valea râului Yukon, s-au extras din sol mamuți cu părul lung perfect congelat. Stomacul animalelor conținea frunzele și iarba pe care acestea le mâncaseră exact înaintea morții. Puii erau culcați alături de părinți, claie peste grămadă.

Părerea arheologului Frank C. Hibben, de la universitatea din New Mexico: „este absolut imposibil ca un număr atât de mare de animale să moară împreună de moarte naturală!”

Cercetătorii au descoperit că toate animalele au murit de la un minut la altul, înțepenite pe 40c și congelate simultan. Nici unul dintre animale nu prezenta nici cea mai mică urmă de început de descompunere. Lângă Fairbanks au fost găsite 1766 de maxilare dintr-o singură rasă de bizon preistoric.

Cine a putut să organizeze o astfel de vânătoare? Care a fost cauza schimbării bruște de climat care a congelat ca să spunem așa pe loc o turmă de mamuți care pășteau în liniște?

Când am vizitat cele optzeci și trei de grote stâncoase, din apropiere de Bombay, numite și

PROVOCAREA ZEILOR

„temple“ în ghidurile turistice, am înțeles foarte clar că aceste grote săpate în stâncă (e vorba în special de granit) cu ajutorul unor materiale explozive, etajându-se unele peste altele, fiecare având o înălțime de cincisprezece metri, nu puteau să fi servit numai la ceremonii religioase. Nu e neapărat nevoie să te vâri sub pământ ca să te rogi zeilor, nici să ridici altare în grote adânci.

Aceste construcții seamănă mai mult cu niște adăposturi fortificate decât cu niște temple. .

Pe pereții acestor „grote“ sunt reprezentate scene din viața lui Shiva. Shiva înseamnă în sanscrită „credinciosul“. Simbol al distrugerii precum și al mântuirii, Shiva formează împreună cu Brahma - Forța care creează lumile - și cu Vișnu (reprezentat în Vede ca cel care trece pe oriunde) trinitatea hindușilor, *Trimurti*.

În trecere prin sălile mari, am admirat tavanele înalte susținute de coloane de granit și acoperite cu reliefuri splendide. Am aflat că vârsta acestor construcții săpate în stâncă este foarte controversată, dar că diferiți specialiști cred că au fost realizate cam cu o jumătate de mileniu î.e.n. de vechii reprezentanți ai *jainismului*, o religie mai veche decât budismul și care se mai practică și acum.

Ce i-a putut împinge pe *jaini* să realizeze niște lucrări atât de titanice?

Ca de obicei, la întrebările noastre nu pot răspunde decât miturile și legende. Și, în acest caz,

legenda ne spune că niște fii de zei învinși de așa numiții *Kuru*, poporul cel mai vechi din vestul Indiei, s-au retras în aceste fortificații după înfrângere. Jain înseamnă învingător în sanscrită. Oare învinșii dintr-o bătălie au câștigat până la urmă războiul pentru că și-au construit fortărețe sigure? Eu sunt înclinat să cred că mitologia indiană insistă asupra faptului că grotele au fost săpate în stâncă pentru a-i adăposti pe cei în viață de puterile cerești care îi amenințau.

În cartea „Când zeii erau încă numeroși“, doctorul Bernhardt Jacobi face inventarul acestor fortificații preistorice indiene. El semnalează în special un grup de o sută cincizeci de grote aflate lângă Junnar, pe platoul Dekkan, un alt grup de douăzeci și șapte de grote la Adjanta și un altul de treizeci și trei de grote la Ellora.

Propun mai jos un scenariu bazat pe indiciile adunate în această lucrare:

1. În timpuri îndepărtate, în străfundurile galaxiei, a avut loc o bătălie între ființe inteligente apropiate de om.

2. Învinșii au bătut în retragere la bordul unei nave spațiale.

3. Cunoscând mentalitatea învingătorilor și știind că aceștia nu vor avea liniște până când nu-i vor nimici, învinșii au recurs la un vicleșug, constând în faptul că nu s-au dus să se instaleze pe planeta care le oferea de departe cele mai bune condiții de supraviețuire, acolo unde învingătorii vor crede că s-au refugiat neapărat.

4. învinșii au ales Pământul, planetă ale cărei condiții, departe de a fi ideale, sunt totuși „acceptabile“. În această atmosferă nouă, învinșii vor purta multă vreme aparate de respirat, pentru că au nevoie de timp pentru a se adapta la amestecul de gaze din care e formată atmosfera terestră (de unde toate acele reprezentări de personaje cu măști de pe pereții grotelor).

5. Temându-se să nu fie descoperiți de adversarii lor, ei „intră sub pământ“. Astfel iau naștere diferite rețele de tuneluri subterane.

6. Pentru a-i înșela definitiv pe dușmanii lor necruțători, „refugiații“ fixează pe cea de a cincea planetă a sistemului nostru solar (deci nu pe Pământ!) diferite instalații tehnice ale căror emițătoare trimit în cosmos mesaje codificate.

7. Învingătorii cad în capcannă și aruncă în aer cea de a cincea planetă ale cărei rămășițe vor forma centura de asteroizi. Dacă ne uităm pe harta sistemului solar, vom vedea că între planetele a patra și a cincea (cele de-acum) - Marte și Jupiter - există un spațiu de patru sute optzeci de milioane de kilometri. Această „lacună“ nu este „goală“. În acest spațiu se mișcă în permanență fragmente de materie, unele mai mari, altele mai mici, formând ceea ce numim în mod obișnuit centura de asteroizi. De secole în șir astronomii se întreabă de ce și cum a putut să „explodeze“ o planetă între Marte și Jupiter. (Îmi place să cred că această planetă nu a „explodat“ de la sine, ci prin intervenția „cuiva“...)

8. Învingătorii cred că învinșii au fost în sfârșit distruși și se întorc la ei acasă la bordul navelor lor spațiale.

9. Distrugerea brutală a celei de a cincea planete provoacă perturbări importante în interiorul sistemului nostru solar. Axa de rotație a Pământului se deplasează cu câteva grade și inundații formidabile afectează toată suprafața planetei. (Povestea potopului apare în legendele celor mai diferite popoare, aproape peste tot în lume.)

10. După un anumit timp, învinșii ies din catacombele lor concepute atât de remarcabil și încep să recreeze inteligența pe planeta noastră. În virtutea cunoștințelor lor în domeniile biologiei moleculare (cod genetic etc), învinșii „crează omul după chipul și asemănarea lor“ pornind de la primatele pe care le au la îndemână. (Legende referitoare la crearea omului, promisiune a lui „Dumnezeu“ făcută lui Avraam - și multe altele - privitor la descendența lor, care va fi la fel de numeroasă ca „stelele cerului“ etc.)

11. Vechii învinși deveniți suveranii Pământului - și considerați drept zei - consideră prea lentă dezvoltarea rasei umane. Sigur, creaturile „sunt după chipul și asemănarea zeilor“ dar e necesar să se intervină des pentru accelerarea procesului. Astfel citim în Geneza II, 6: „Asta e doar începutul lucrării lor. De acum nimic nu-i va mai împiedica să facă tot ce-și vor pune în gând.“ Zeii nerăbdători au dese accese de mânie. Îi lovesc și îi extermină - de exemplu - pe cei care critică și nu vor să se supună legii lor - care este esențialmente biologică. Simțindu-se răspunzători - nu fără motive - de evoluțiile viitoare ale umanității, zeii nu au nici

un scrupul moral pentru a duce la bun sfârșit sângeroasele lor epurări.

12. Dar oamenilor le e frică de zei și de expedițiile lor punitive. Cu atât mai mult cu cât timpul a trecut și nu mai sunt zeii din prima confruntare, ci copiii și nepoții lor. Foarte repede omul se simte mai mult sau mai puțin egal cu acești fii sau fiice de zei (vezi mitologia familiilor divine).

13. Grupuri importante de oameni intră și ei sub pământ pentru a scăpa de represaliile zeilor. Poate că aceste grupuri dispuneau încă de instrumente perfecționate, pe care zeii îi învățaseră să le fabrice - scule cu care lucrau piatra mult mai ușor decât își închipuie arheologii de azi.

14. Faptul este de netăgăduit, în fiecare an se descoperă ici și colo pe glob noi și deseori gigantice complexe de locuințe subterane. Se cuvine să subliniem că aceste construcții nu sunt deloc identice cu rețelele subterane din Ecuador și din Peru. Este vorba de cetăți construite de nenumărate mâini și fără mijloace tehnice perfecționate precum mașina de forat la temperatură înaltă. În multe locuri se află astfel

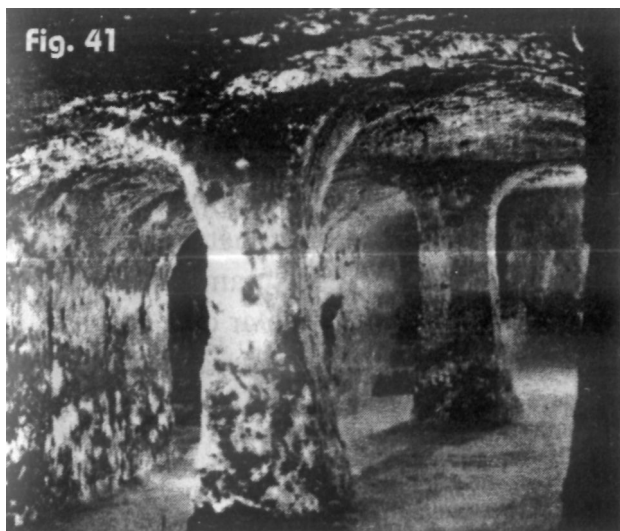
PROVOCAREA ZEILOR

de adăposturi „antiaeriene“ construite de oamenii preocupați să se apere de mânia zeilor. Voi cita din memorie numai trei locuri:

San Augustin, Columbia: sanctuare subterane legate prin galerii.

Cholula, Mexic temple subterane legate prin galerii (să nu se confunde cu galeriile săpate de arheologi în același loc).

Derinkuyu, Anatolia: orașe subterane cu case având mai multe etaje și mari săli de reuniune (fig. 41).

15. Dacă niște oameni, anume strămoșii noștri îndepărtați, au construit adăposturile subterane, cu siguranță că nu au facut-o din plăcere, pentru că acest soi de lucrări probabil că au necesitat multe osteneli și multe griji - fără a mai pune la socoteală timpul de care ar fi avut nevoie pentru a duce la bun sfârșit niște sarcini de o asemenea amploare. Aceste fortărețe nu au fost săpate în stâncă și în pământ nici pentru a-i apăra pe oameni de animalele sălbatice, nici dintr-un ideal religios. După cum e neverosimil ca aceste lucrări să fi fost concepute și realizate pentru a servi drept refugiu în caz de agresiune străină. Era suficient ca invadatorii să blocheze intrările subterane pentru a-i înfometa pe refugiați și a-i constrânge să se predea. Atunci?

16. Singurul motiv care a putut să-i împingă pe strămoșii noștri să construiască astfel de fortărețe subterane este teama de a nu fi ținta unor agresiuni aeriene! Dar cine îi putea ataca pe oameni din aer? Zeii, natural! Aceiași zei care îi mai vizitaseră în timpurile vechi...

VII

SĂ TERMINĂM CU
MITUL LUI DUMNEZEU

Cine sau ce a creat universul?

Cine sau ce a adus stelele în cosmos?

Cine sau ce mânuiește „comenzile“ și „se distrează“ să arunce astrele unele împotriva altora, să facă sorii să explodeze, să lase să se topească galaxii întregi unele în altele?

Cine sau ce a „insuflat“ viață materiei neînsufleteite?

Cine sau ce a vrut să se nască viață inteligentă și să devenim ceea ce suntem?

Dacă tot ce există a fost creat de un singur și adevărat Dumnezeu, acest Dumnezeu trebuie să fie drept, atotputernic și bun întrucât totul ar fi apărut din voința lui.

Atunci de ce acest Dumnezeu atotputernic lasă să se aprindă războaie, să curgă sânge și lacrimi?

De ce acest Dumnezeu al dreptății permite asasinarea unor copii nevinovați?

Dacă acest Dumnezeu al înțelepciunii vrea ca toți oamenii să-l „servească“ cum spun religiile, de ce lasă să înflorească pe o singură planetă douăzeci de mii de religii și secte care se sfășie între ele în numele Lui?

Erich von Däniken

De ce borfașii și asasinii, tâlharii, martorii falși și avocații mincinoși se bucură, sub privirea lui Dumnezeu, de aceeași fericire de a trăi?

Cum poate un Dumnezeu bun și înțelept să admită ca bogații să se îmbogățească și mai mult, ca săracii să sărăcească și mai mult, de vreme ce se presupune că toți oamenii sunt copiii lui?

Ce semnificație a conferit acest Dumnezeu vieții inteligente?

Specialist în biologia moleculară, Jacques Monod, directorul Institutului Pasteur din Paris, laureat al premiului Nobel, a zguduit lumea credincioșilor cu cartea sa „Hazard și necesitate”. Chiar și stânga atee a fost indignată de tezele lui Monod din cauza greutății extraordinare conferite faptului biologic, a dimensiunii biologice care îi este astfel conferită și care, după această critică atee, aproape că ridică biologia la rangul unei noi religii.

În lucrarea sa, Jacques Monod definește astfel cele trei faze care condiționează nașterea vieții:

1. Formarea principalelor elemente chimice constitutive ale vieții pe Pământ: nucleotide și acizi aminați. (Nucleotidele sunt combinații ale acidului fosforic, baze nucleice și hidrați de carbon, elemente ce se află reunite

PROVOCAREA ZEILOR

în nucleeele celulare. - Acizii aminați sunt acizi organici din care sunt constituite albuminele.)

2. Pornind de la aceste elemente, formarea macromoleculelor cu facultatea de a se dubla. (Macromoleculele sunt formate din mii de atomi și chiar mai mult.)

3. În jurul acestor structuri capabile să se multiplice la infinit se construiește un aparat teleonomic, un sistem perfect autonom care duce la celula elementară.

Monod își bazează teoria pe cele mai recente descoperiri în materie de biologie și genetică. În urmă cu miliarde de ani, în atmosferă și pe scoarța terestră au apărut anumite combinații simple pe bază de carbon (precum metanul); apoi apa și amoniacul. Din aceste combinații simple s-au născut numeroase substanțe printre care nucleotidele și acizii aminați care, în „supa“ prebiotică, au dus până la urmă la formarea primului organism, adică a unei prime celule, a unei prime forme elementare de viață.

Asta într-o vreme când procesele fizice și chimice nu erau încă legate de prezența ființelor vii. Conform teoriei evoluției, procesul complementar care a dus la apariția lui homo sapiens s-a derulat în mod pașnic, fără sprijinul unui act revoluționar, adică creator.

Erich von Däniken

Ideea centrală a teoriei lui Monod este că fenomenul decisiv care a determinat apariția vieții nu s-a produs decât *o singură dată*. Astfel omul știe în sfârșit, dacă ține cont de tezele din „Hazard și necesitate“, că este *singur într-un univers indiferent și nemăsurat în mijlocul căruia a apărut din întâmplare*.

Să fie viața un noroc? Indiferent cât de remarcabil de bine fondate sunt, tezele profesorului Monod nu răspund la o întrebare primordială. Care este forța elementară care a pus la punct substanțele chimice constitutive ale vieții? De unde au venit ingredientele care au permis vieții să se nască în „supa“ originară?

Știința va răspunde că din atmosferă. Dar acest răspuns nu satisface. Întreb mai departe, ca un copil curios: dar atmosfera de unde vine? - Din învelișul Pământului în momentul în care s-a răcit. - Dar Pământul de unde vine? - Din soare, din care s-a desprins. - Bine, bine, dar soarele? - Calea Lactee nu este decât o parte din alte asemenea „căi“ din univers. - Și aceste alte „căi“? - În privința asta nu există decât teorii, nici un răspuns sigur.

Profesorul Georges Lemaître, fizician și matematician care își desfășoară activitatea la Bruxelles, intervine cu o idee foarte seducătoare în aspra discuție a originii lumilor. În urmă cu miliarde de ani, toată materia universului era condensată în-

PROVOCAREA ZEILOR

tr-un atom primordial, o masă enormă de materie a cărei coeziune era asigurată de un singur nucleu. Din cauza forțelor tot mai mari, până la urmă blocul de materie a explodat. Această explozie a dat naștere la miliarde de rămășițe care mai târziu s-au asamblat, în cursul unei perioade foarte lungi de consolidare, în numeroase galaxii.

Fizicianul rus George Gamov, ajuns la universitatea din Michigan via Londra și Paris, este reputat în mediile științifice pentru formulele lui impresionante. Din teoria azi general admisă a unei *explozii primordiale* generatoare de lumi și viață, Gamov a dedus un concept și formularea *Big-bang*-ului.

Teoria big-bang-ului, față de celelalte teorii, prezintă avantajul de a fi „verificată“ prin ceea ce numim *efectul Doppler*, efect descoperit în 1842 de fizicianul austriac Christian Doppler (1803-1853) și care se aplică atât undelor luminoase cât și undelor sonore. „Efectul Doppler constă într-o variație de intensitate sonoră în legătură cu mișcarea sursei sonore sau a auditorului. Dacă distanța dintre ei crește, sunetul devine mai grav; dacă distanța se micșorează, sunetul devine mai ascuțit. Se observă acest fenomen, de exemplu, dacă ascultăm șuieratul unei locomotive care se apropie sau care se îndepărtează. Când e vorba de raze luminoase, se petrece următorul fenomen: dacă sursa luminoasă se

deplasează în direcția observatorului, spectrul luminos se deplasează spre albastru; dacă sursa luminoasă se îndepărtează de observator, spectrul se deplasează spre roșu.“

Efectul Doppler permite măsurarea vitezei tuturor astrilor, fiind demonstrat faptul că corpurile cerești prezintă aceeași compoziție chimică și aceleași caracteristici fizice în toate galaxiile, adică în cadrul Căii Lactee ca și în afara ei.

Plecând de la acest principiu, astrofizicianul Edwin Powell Hubble (1889-1953) a descoperit în 1929, în cursul unor lucrări asupra ceței cosmice și a sistemelor stelare, duse la bun sfârșit la observatorul de la Mount Wilson, că efectul Doppler se aplică și galaxiilor. Hubble a constatat că spectrul luminos al galaxiilor se deplasează spre roșu pe măsură ce se îndepărtează.

Profesorul Hannes Alfven, fizician la Școala superioară regală din Stockholm: „Viteza cu care galaxiile se depărtează de noi este proporțională cu distanța care ne desparte de ele.“

Frecvența luminii se micșorează cu o sutime când sursa luminoasă se depărtează de noi cu o viteză corespunzând cu o sutime din viteza luminii.

Să ne imaginăm balonul neumflat al unui copil. În cutele balonului lăsăm să cadă la întâmplare picături de culoare roșie. Pe măsură ce umflăm balonul, punctele roșii se vor depărta unele de altele,

cu o viteză proporțională cu viteza cu care crește volumul balonului. E limpede că, pornind de la date precum viteza cu care punctele roșii se depărtează unele de altele și sensul în care aceste puncte se deplasează, este posibil să se calculeze în ce moment erau adunate punctele într-un singur centru.

Datorită acestei metode, s-a estimat că universul are între șapte și zece miliarde de ani.

Numai că George Abell, directorul secției de astronomie de la universitatea din California, își exprimă dezacordul: „După treisprezece ani de observare a opt galaxii foarte depărtate unele de altele, mi se pare neîndoielnic că universul e cel puțin de două ori mai bătrân!“

Big-bang!

Universul nu este o doamna pe care ai putea s-o ofensezi considerând-o mai bătrână decât este, iar pentru mine are prea puțină importanță dacă big-bang-ul a avut loc acum șase, acum zece sau acum douăzeci de milioane de ani. Vârsta universului nu spune nimic despre *apariția vieții*.

Fapt e că trebuia să existe ceva *înainte* de explozia primordială.

Este posibil ca dezintegrarea atomului primordial să se afle la originea galaxiilor și a miliardelor de stele din aceste galaxii. E posibil ca savanții din toate domeniile, chiar filozofii, să pătrundă tot mai adânc misterul atomului și al originii

Erich von Däniken

tuturor lucrurilor. E posibil ca atei să găsească motive tot mai bune pentru a nega existența unei *forțe* pe care, în lipsă de ceva mai bun, o numim „Dumnezeu“. Cu toate astea, la început a existat o *creație*.

Dacă materia stelelor provine dintr-un atom primordial unic, este cât se poate de logic să ne gândim că stelele sunt făcute din aceeași substanță, că în cadrul materiei vom găsi peste tot aceleași elemente.

Studiile întreprinse asupra materiei extraterestre au pus în evidență prezența unor acizi aminați și a unor combinații moleculare complexe.

Geologii Goesta Vollin și David B. Ericson de la Universitatea Columbia, din New York, au publicat un articol în care arată că acizii aminați se dezvoltă dintr-un amestec de patru substanțe constitutive ale materiei cosmice prin simpla reacție de iradiere. Cercetătorii de la observatorul radio-astronomic de la Green Bank (Virginia de Vest) au dovedit că norul de gaze B 2 din constelația Săgetătorului conținea o substanță care reunea toate condițiile prealabile ale apariției vieții. E vorba în acest caz de ciano-acetilenă, combinația chimică cea mai complexă observată vreodată în spațiul interstelar.

Analiza meteoriților și a eșantioanelor de sol lunar au pus în evidență prezența în aceste corpuri a unor molecule de hidrogen, monoxid de carbon,

PROVOCAREA ZEILOR

amoniac, apă, precum și o întreagă serie de hidrocarburi și de acizi aminați.

Cercetătorii de la NASA au anunțat din octombrie 1971 că au putut identifica în meteoriții Murchinson și Murray (numiți astfel după locurile unde au fost găsiți în Australia meridională) șaptesprezece acizi aminați dintre care câțiva erau elemente constitutive ale proteinelor pe care le găsim în toate organismele terestre.

Alte eșantioane de rocă lunară aduse de echipajul navei Apollo XI, analizate de cercetătorii de la universitatea din Miami, au pus în evidență prezența analinei și a glicinei, doi acizi aminați care intră în compoziția a numeroase proteine.

Astfel știința sprijină convingerea noastră profundă: omul nu e singur în univers și foarte probabil că ființele inteligente care îl populează așteaptă să le fie găsite urmele trecerii lor pe Pământ. Căci stadiul actual al cunoștințelor noastre ne permite să afirmăm cel puțin două lucruri:

- La origine, materia era condensată în jurul unui atom unic.
- Condițiile prealabile apariției vieții se regăsesc și pe alte planete din galaxia noastră.

Dar mai este loc pentru „bunul Dumnezeu“ în schema grandioasă elaborată de știință? A personifica

Erich von Däniken

forța care *trebuie* să fi existat *înainte* exploziei primordiale, denumind-o *Dumnezeu*, reprezentând-o sub aspectul unui moșneag cumsecade cu barbă albă, înseamnă a-ți interzice pentru totdeauna o viziune mai lucidă asupra lucrurilor.

Această forță elementară care exista înaintea oricărei deveniri, cred că trebuie să ne-o reprezentăm ca pe o forță neutră. Această forță neutră provoacă marea explozie care avea să dea naștere totalității lumilor. Astfel forța elementară imaterială devine ea însăși materie. Ea cunoștea dinainte rezultatul exploziei, aceasta trebuind să-i permită să ajungă într-o nouă dimensiune, cea a vieții reale.

Am apărat deseori acest punct de vedere, ilustrându-l cu un exemplu analogic care îmi permite să fac mai sensibil procesul la care mă refer.

Să ne închipuim un computer funcționând cu o sută de miliarde de unități de memorie (biți în limbajul specializat). Ca să folosesc expresia profesorului Michie de la universitatea din Edimburg, constructorul primului computer *gânditor*, acest computer ar avea o „conștiință personală” înscrisă în circuitele foarte complexe ale mașinii. Dacă computerul se „aruncă în aer” fara ca în prealabil să-și fi magnetizat totalitatea biților, conștiința sa personală este anihilată prin explozie. Dar explozia este hotărâtă „în cunoștință de cauză” de mașina gânditoare. O sută de miliarde de biți se răspândesc în toate direcțiile

PROVOCAREA ZEILOR

cu viteze variind după mărimea lor. Conștiința originară *centrată* nu mai există, dar inteligența care s-a distrus ea singură a programat viitorul.

Încărcați cu informațiile culese în cursul călătoriei lor în spațiu și timp, biții magnetizați revin în centrul exploziei din care au provenit, infime particule de conștiință personală a mașinii pe care o îmbogățesc astfel cu experiența lor trăită. De la momentul când a avut loc explozia până în momentul întoarcerii, nici un bit nu știe că este o fracțiune dintr-o conștiință mai mare la care este destinat să revină. Dacă una dintre aceste infime unități de gândire începe să-și pună întrebări de genul „Dar ce sens are această cursă nebună? De unde vin și încotro mă îndrept?“, atunci cu siguranță că aceste întrebări vor rămâne fără răspuns. Și totuși face parte dintr-un tot în care îi este destinat să se topească, este rodul unei „creații“ pe care a îmbogățit-o cu „experiența“ sa.

Poate că această comparație pare simplistă, dar s-ar putea să ne ajute să sesizăm fenomenul forței originare ale căror elemente constitutive suntem. Abia la sfârșit, la sfârșitul sfârșitului, în „punctul Omega“ despre care vorbește Teilhard de Ghardin, vom ști că suntem atât cauza cât și efectul creației.

Existența acestei forțe inițiale numită Dumnezeu înaintea exploziei, care a provocat explozia, mi se pare un fapt practic de netăgăduit, confirmat de altfel de multe texte sacre, mitice sau legendare.

Erich von Däniken

Să ne gândim doar la ce spune apostolul Ioan, care a avut acces la texte ezoterice foarte vechi, de la facerea lumii:

La început a fost Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.

El era la început cu Dumnezeu

Toate lucrurile au fost făcute prin el, și nimic din ceea ce a fost făcut, n-a fost făcut fără el.

Logica tuturor acestor lucruri ne-ar apărea mai cu claritate dacă conceptul de Dumnezeu n-ar fi fost întunecat de multele reprezentări care ne permit să „narăm“ povestea creației ca un fel de basm pentru copii, dar ne împiedică să pătrundem misterul creației. Dacă forța inițială a hotărât să se materializeze, atunci această forță creatoare este și produsul creației sale.

Asemenea biților computerului, și noi ne vom regăsi unitatea. Suntem niște fracțiuni din forța inițială și aceste fracțiuni își vor regăsi într-o zi calea spre unitatea cosmologică inițială.

„De unde venim? Încotro ne îndreptăm?“ Astea sunt întrebările care ne chinuie.

Teologul Puccetti: „Cunoașterea nu se dobândește neapărat pe calea științei și, de altfel, nici un adevăr metafizic de oarecare importanță nu a fost vreodată dobândit în acest mod.“

Deși ne aflăm foarte aproape de mileniul trei, lumea rămâne împărțită în cinei mari religii rivale cu care se înrudesesc câteva mii de secte mai mult sau mai puțin fanatizate.

Probabil că tehnologia ne va permite să intrăm curând în contact cu alte inteligențe evolute. Cum ne vom defini când vom fi confrunțați cu ele? Ce va însemna atunci catolic și protestant, luteran, husit, mahomedan și budist, hindus și israelit? Astea vor fi criterii depășite. Îi vom prezenta pe semenii noștri ca pe niște debili pentru că nu vor să răsucescă nici măcar un comutator sâmbăta (evreii)? Sau pentru că nu mănâncă carne de porc (musulmanii)? Sau pentru că consideră sacri șobolanii și vacile slabe (hindușii). Sau pentru că și-au bătut în cuie pe cruce Dumnezeuul atotputernic?

Presupun că intrarea omului în epoca călătoriilor interstelare va pune capăt tuturor acestor reprezentări ale divinității.

Dacă admitem principiul că suntem niște părți din forța inițială împrăștiată în univers de o explozie hotărâtă în mod conștient, nu e cazul să-l facem pe Dumnezeu răspunzător de bucuriile și de suferințele omenirii. Purtăm în noi forțele pozitive și negative în măsura în care toți provenim din forța elementară care a existat dintotdeauna.

Problema acestei forțe inițiale - în fond problema lui Dumnezeu - nu pot și nici nu vreau s-o

Erich von Däniken

eludez pentru că sunt convins că religiile cu divinitățile lor nenumărate frânează progresul sau îl compromit. Să ne gândim doar la băile de sânge, la războaie, la furiile ucigașe, la suferințele provocate de sectarismul religios! Să ne gândim doar la pozițiile retrograde, chiar criminale luate în numele lui Dumnezeu, din spirit religios, în legătură cu controlul natalității, iar exemplul ăsta merită să fie citat!

Analistul Jay W. Forester, de la *Massachusetts Institute of Technology*, a condus un studiu foarte detaliat asupra procentului creșterii demografice și consecințelor sale. Bazându-se pe calculele efectuate de Forester, profesorul Dennis Meadows a prezentat întreaga gravitate a acestei probleme în lucrarea *The Limits of the Growth* („Limitele creșterii“), iar concluziile sunt clare și înspăimântătoare.

Numărul de oameni crește într-un ritm care se accelerează pe zi ce trece. O adevărată mare umană amenință să inunde planeta și foarte curând pământul nu va mai fi în stare să satisfacă nevoile vitale ale atâtor oameni. Bogățiile subsolului se epuizează, pământul însuși devine din ce în ce mai „istovit“, în timp ce poluarea industrială și urbană câștigă teren fără a putea fi oprită cu adevărat. Asemenea metastazelor unui cancer, orașele și aglomerațiile urbane cresc și proliferază. Defrișarea junglilor, a rarelor terenuri încă virgine pentru a se câștiga puțin spațiu vital ar duce la moartea prin asfixiere, datorită epuizării

surselor de oxigen. Apa, acest elixir al vieții, în curând nu va mai fi în cantitate suficientă, chiar dacă ținem cont de ceea ce s-ar putea extrage din oceane și ghețarii polari. Dacă creșterea populației va continua în ritmul actual, resursele naturale vor fi epuizate înainte de anul 2100.

Singura soluție care se impune este controlul imediat și riguros al natalității. Or, ce se întâmplă? „Comandorii credincioșilor“ de toate religiile, mari sau mici, se opun cu violență acestei idei și la punerea ei în practică. Pentru că puterea se măsoară totdeauna prin numărul enoriașilor, chiar dacă acest criteriu cantitativ este de multă vreme depășit. Împotriva ideii de control a nașterilor se invocă legea lui Dumnezeu, considerându-se asta o crimă împotriva umanității.

Oare nu e timpul ca omul să se considere parte integrantă a cosmosului? Ar dobândi astfel o conștiință mai clară despre el însuși și despre misiunea care îi revine în calitate de om, adică să apere Pământul de moartea prin asfixiere și în același timp să se pornească cu mai multă hotărâre la explorarea stelelor. De asta va depinde destul de curând viitorul nostru, pentru că va trebui să căutăm în cosmos materiile prime care vor lipsi pe Pământ. Dar „cucerirea spațiului“ mai înseamnă și altceva. Înseamnă întâlnirea aproape sigură cu inteligențe extraterestre...

Nu știu dacă mai e nevoie s-o spun, dar sectarismul religios nu se împacă deloc cu această

Erich von Däniken

perspectivă. Trebuie cu orice preț ca omul să rămână încoronarea creației. Unde am ajunge dacă ar exista pe alte planete ființe inteligente, poate chiar mai evolute decât noi? S-ar sfârși cu poveștile de adormit copiii!

„Se“ încearcă deci, cu o abilitate și o discreție de-a dreptul „diabolice“, să se discrediteze, chiar să se saboteze efortul care tinde să provoace întâlnirea cu inteligențe străine Pământului. „Se“ lansează avertismente destinate să asmută spiritele împotriva cercetărilor îndreptate în acest sens. Și asta se face cu atâta viclenie, atât de insidios, încât putem vedea oameni considerați „luminați“ criticând tot ce are legătură cu cercetarea spațială și cu „cucerirea“ spațiului - pretextând de exemplu că avem destule probleme de rezolvat pe Pământ. De parcă problemele n-ar fi legate în mod indisolubil! Procedând astfel, aceste „minți luminate“ nu-și dau seama că sunt victimele unei foarte subtile forme de intoxicare. Nu-și dau seama că aceste argumente retrograde le sunt, ca să spunem așa, „dictate“. Cu atât mai mult nu au habar de cine le sunt dictate.

Atunci, ce e de făcut?

Să radem de pe fața pământului bisericile? Să dărâmăm templele?

Nu, asta niciodată.

Acolo unde oamenii se adună ca să cânte gloria creatorului, se dezvoltă un simț binefăcător al

PROVOCAREA ZEILOR

comunității. Templele și bisericile sunt locuri de meditație, locuri consacrate evocării acelei forțe inițiale pe care, în lipsă de altceva mai bun, o numim Dumnezeu. Astfel de locuri sunt indispensabile. Restul este inutil.

În colecția **U F D**

au apărut:

1. Erich von Däniken - "Ipoteza extraterestră"
2. Jean Sider - "OZN - Dosar secret"
3. Michael Lindemann - "OZN și prezența extraterestră"

vor apărea:

Călin N. Turcu

OZN- CENZURA COSMICĂ

„Credem că singura salvare a actualei civilizații de pe Terra nu se află decât într-o eventuală și cât mai grabnică întâlnire cu una sau mai multe civilizații extraterestre mai evolute decât noi. Acest contact nu îl vom putea realiza noi înșine, pentru simplul motiv că nu suntem în stare. El trebuie să fie aceia care să o dorească și să se îndure a ne salva. Rămâne aceasta... *singura* noastră speranță de salvare de la dispariție!

Ceea ce veți citi în paginile ce urmează are menirea de a ne întări convingerea că El există și că se află deja aici, cu noi și printre noi, că ne supraveghează permanent și că nu ne vor mai lăsa prea mult timp «să facem prostioare». Mai mult decât atât, că organismele militare secrete ale «superputerilor»

lumii au cunoștință de aceste realități și încearcă de decenii să le ascundă omenirii.

Autorul

Scott Mandelker

VENIȚI DIN ALTĂ LUME

Un studiu captivant despre americanii care se cred a fi de altundeva, cartea de față prilejuiește o abordare a subiectului surprinzătoare prin noutatea ei: dezvăluiri făcute de douăzeci și cinci de oameni încredințați că provin de pe alte planete.

Indiferent dacă afirmațiile lor vi se vor părea tulburătoare, incitante, sau de-a dreptul șocante, *Veniți din altă lume* oferă prima analiză profundă a unui grup social tot mai numeros.

Depășind tot ce s-a scris până acum, *Veniți din altă lume* pătrunde pe teritorii noi, trasează noi direcții și constituie o provocare pentru felul cum înțelegem evoluția omenirii.

Shi Bo

OZN - DOSARELE C.U.R.O.

Dosarele secrete ale tainicei organizații CURO (*China Ufo Research Organization*), aduse la cunoștința publicului de Shi Bo, unul dintre cei mai

importanți cercetători ai fenomenului OZN din China, constituie o dovadă categorică a vechimii, universalității și autenticității prezenței pe planeta noastră a unei inteligențe superioare, care manipulează societatea omenească din negura timpului.

O carte unică, o premieră absolută pentru România, din care aflăm, în sfârșit, că marele imperiu chinez a fost și este în continuare tulburat de prezența extraterestră.

Jean Sider
ROSWELL —
CONTACTE SUPRATERESTRE I

Roswell este, în memoria oamenilor, primul contact supraterestru dovedit în mod material!

Jean Sider reușește să ducă argumente convingătoare pentru a demonstra credibilitatea ipotezei sale, conform căreia o inteligență necunoscută, dispunând de mijloace tehnologice sofisticate, supuse legilor unei alte realități fizice, evoluează în spațiul nostru planetar.

Roswell — Contacte supratereestre I este o carte care părăsește definitiv cărările bătătorite și deschide perspective fascinante viitorului omenirii.

Jean Sider

ILUZIA COSMICĂ - CONTACTE SUPRATERESTRE II

Cartea este urmare firească a lucrărilor *OZN — Dosar secret* și *Roswell — Contacte supratereestre I*.

Jean Sider își continuă demonstrația, susținând că trebuie să luăm în seamă toate tipurile de contact avute cu o inteligență străină societății noastre. Toate sistemele noastre de credință, toate ideologiile, filozofiile, religiile și superstițiile noastre sunt folosite de o inteligență superioară nouă, într-un scop pe care abia începem să-l intuim, dar care justifică neapărat mijloacele. Oare concepțiile noastre nu sunt modelate de acel „factor X” care ne sfidează imaginația? De aceea Jean Sider insistă să nu ne încredem în aparențe: manipulatorii sunt mascați și ne înșală sistematic.

Această carte îi va uimi și îi va încânta pe toți amatorii de mistere neexplicate prin precizia faptelor citate și îndrăzneala lucidă a raționamentelor. Dar, mai mult decât orice, ea deschide orizonturi fantastice asupra destinului ciudat al rasei umane.

Tipar: *P grupul drago print*

TIPOGRAFIA FED Calea Rahovei 147,
Sector 5 - București; Tel.: 335.93.18; Fax: 337.33.77

"Sunt convins că moștenirea transmisă de «zei» păstrează vie în noi nostalgia stelelor. De aceea, această carte aduce argumente noi în sprijinul ipotezei mele.

Rămâne de văzut dacă lumea contemporană este cu adevărat dispusă să pătrundă în secretele intime ale unui trecut îndepărtat. Poate că există teama că oamenii vor fi confrunțați cu descoperiri de natură să transforme credința în creație în cunoașterea creației. Cui i-ar plăcea să se prăbușească din vârful edificiului construit de el însuși?

Dar nu trebuie să uităm că, în turnul de fildeș al prejudecăților congelate, enigmele se înmulțesc și misterele devin tot mai adânci!"

Erich von Däniken